

Слово, загартоване війною

АНТОЛОГІЯ МЕРЕЖЕВИХ ТЕКСТІВ
(2022 РІК)

**СЛОВО, ЗАГАРТОВАНЕ
ВІЙНОЮ
АНТОЛОГІЯ МЕРЕЖЕВИХ ТЕКСТІВ
(2022 рік)**

**У трьох томах
Том 1. ПОЕЗІЯ**

Електронне видання на CD-ROM

Івано-Франківськ
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
2023

УДК 82.09:821.161.2-1:355.01]004.77(082/21)

C11

*Друкується за ухвалою вченої ради факультету філології
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
Протокол № 07 від 30.08.2023 року*

Автор ідеї-упорядник: кандидат педагогічних наук,
доцент **Алла Мартинець**

Рецензенти: доктор педагогічних наук, професор **О. С. Кондур**;
доктор педагогічних наук, доцент **В. І. Шуляр**;
кандидат філологічних наук, доцент **Т. П. Чередник**

C11 **Слово, загартоване війною. Антологія мережевих текстів (2022 рік)** : у 3-х т. Т. 1 : Поезія / автор ідеї-упорядник А. М. Мартинець; передмова А. М. Мартинець. Електронне видання. Івано-Франківськ : Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, 2023. 305 с. – Електрон. опт. диск (CD-ROM). Об'єм даних 9,24 Мб.

ISBN 978-966-640-544-2

The word, is hardened by war. Anthology of network texts (2022): in three volumes. Volume 1 / author of the idea-compiler A. M. Martynets; foreword

A. M. Martynets. Ivano-Frankivsk : Vasyl' Stefanyk Precarpathian National University, 2023. 305 p. – An electron wholesale disc (CD-ROM). The volume of data is 9.24 MB.

УДК 82.09:821.161.2-1:355.01]004.77(082/21)

ISBN 978-966-640-544-2
2023

© Мартинець А. М.,

© Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника, 2023

Зміст

Замість вступу

Бабіч Гліб

- «Вище броні і нижче шолому»
- «Янголятка»
- «Хтось каже мені, як маю робити»
- «Дзвони мовчать - сирени гучніші за Великодні дзвони»
- «Караван»
- «Коли смерть присяде на бруствер, питає - "Ну що тут ти?"»

Барчук Раїса

- «Як боляче відроджується день»
- «Укутай ковдрою мене!»
- «Кружляють в небі журавлі»
- «Я бачила як сильні плачуть...»

Білоозерянська Чайка

- «Чомусь вас пам'ять береже»
- «У ніч чудотворчу»
- «Нескорений, близький»
- «Діждався»
- «Ви прочитайте «Дякую!» моє»

Боровська Алла

- «А ми незламні!»
- «Горить святе...горить дотла»
- «Тихо свічечка горить зараз в кожній хаті»
- «Палає вогнем моя Україна!»
- «Війна...»
- «Захисникам рідної землі»
- «Мати чекає сина з війни. (24.02.2022 -)»
- «Кожен світанок в теперішній»
- «Боже, послухай, як стогне»
- «Ви чуєте... у небі шепіт й крила шелестять»
- «Їх вже нема сьогодні серед нас...»

«Господи! За що страждає моя Україна?!»
«Боже, послухай, як стогне»
«Осінь казкова»

Власта Власенко

«Чи то піти та випити»
«Ти за мене не журися»
«Пахне літо, а ми тікаємо, як вода»
«Чорне море, гарне море, гей»
«Ти не спи собі»
«Що вам знати, де мої умирання і де мій страх?»
«У понеділок – бог, король і цар»
«Тахнуть вишні, а ми тікаємо, як вода»

Ганай Вероніка

«Повітряні...»
«Краматорський вокзал»
«Бачиш, я знов посміхаюсь новому дню»
«Виявляється, мир - коли в місті немає шкіл»

Горова Людмила

«Мавка»
«Нічка тулиться до нас»
«В тебе вищих чотири освіти»
«Привіт, світе, привіт»
«Мені із дому передали дім»
«Сію тобі в очі»

Деркачова Ольга

«Не розпитуй про те, як мені, взявши в сні у долоні моє лице»

Дзвінка Торохтушко

«Така весна, моя маленька Єво»
«Дума про козака Голоту»
«Вже нема тих ключів, що відчинять всі двері наростіж»
«Мій котик заварює віденську каву»

«"Мені снівсья сьогодні урок" - пише вчитель у соцмережі»
«Наші втрати важкі, наче яблука в осінь дощливу»
«Усі наші звуки щодня гучнішають на півтон»
«Як важко прощатись. О, як же нестерпно прощатись!»
«Не питай мене як ми тут»
«Мамо, я не жартую і не беру тебе на кпини»
«Сніговик закінчив свою працю»
«А по нас сьогодні ще не прилітало»
«Дзвінок з-під Бахмута»
«Різдво»
«Мамо, досить вже, ми - не зайчики!»

Доленник Інеса

«А мати бійцям наказала відкрити труну...»
«Україні»
«Черга на кордоні»
«Ці сутінки, цілодобові сутінки»
«В окупованому Херсоні»
«Аритмія»
«Автобіографічне»
«Маестро»
«Переможна вишиванка»
«Чоловіки завжди мають важливі справи»
«Матусю моя, не знаю, як живете ви...»
«Діалог у шпиталі»
«Самотній дім»
«Невеселе весілля»
«Сумна прифронтова»
«Ох, ці потойбічні похмурі відблиски»

Елена LN

«Їх вже нема сьогодні серед нас...»
«Боже, послухай, як стогне»
«Відкрий, не закривай в тривозі»

Ельтек Ілона

«Чи знаєш ти, як усе насправді»
«Не питай мене більше.. "як ти..."»
«Над нами сьогодні хмуρο»
«Якби ти знав.. про що мовчать жінки»
«І Буде День. І правда переможе»
«Братові...»
«В час, коли опустили руки»
«Де тринадцять стоять.. як мільйони»
«Життя поділилось на "до" і "опісля"»
«Коли я буду за тисячі кілометрів»
«Який цинізм, який сарказм»
«Який сумний Великдень цьогоріч»
«Як ти лягатимеш спати...»
«Я свого не чую голосу»
«Ще одна сирена.. ще один блокпост...»
«Пливи, мій човнику, пливи»
«Сьогодні я не та, що була вчора...»
«Я прийду після свят»

Жадан Сергій

«Візьми лише найважливіше. Візьми листи»
«Звідки ти, чорна валко, пташина зграє?»

Зінковська Ірина

«Святий Архангел Михаїл»
«Тримайся хлопче, прошу, держись»
«Я - українка, зродилася з сонця І неба»
«Бані церков торкаються небес»
«Похнюплене небо дивилось згори»

Ілінська Драган Юля

«Краматорський вокзал»
«Донечко, накапай капель! Серце вилітає!»
«Маріупольський драмтеатр»
«Їхати не можна залишитися»

«У чому таємниця Чернобаївки?»
«Незламні»
«Бідна Катя»
«Дезертир...»
«Ходить кавун по баштану»
«Привид Києва»

Київська Відьма

«Вони живі - кати мого народу»
«Прийшов чмобік»
«Раптом згадала»
«О, як мені болить»
«Ніч така місячна»
«Я була Берегинею»
«Вона заколисує світ уночі»
«А знаєш, я колись»
«О, як все просто в світі»
«Вони живі - кати мого народу»
«Трупи клав на вози»
«Прийшов чмобік»
«Дорогеньке обленерго»

Козак Оксана

«Як швидко зелень вибухнула в парку!»
«Волошки сині»
«Кульбабка»
«Немає слів... їх важко підібрати...»
«О Пташко-пташечко, де ж ти літаєш»
«О Господи, Ти вчиш усіх прощати»
«Стояла мати в церкві на колінах»

Кравченко Віолета

«Ви їсти хочете, ми - жить !»
«Не дезертири !»
«Плащаниці двадцять першого століття»
«Символ мужності»

«Обличчя героїв»
«Ми залишаємось»
«Бучанська трагедія»
«Плече Україна»
«Ти не забудеш очі ці»
«Янгол в білому халаті»
«Чому вам так огидне українське ?»

Мегедь Ірина

«Дякую усім за вітання! І до вас відповідально-іменинне»
«Отакий на воротах в червоних чоботях рік»

Неруш Олена

«Герою наш, ти вже не з нами»
«Здається, рідніших, ніж ви вже немає»
«У жалобі Запоріжжя ридає»
«Ну що ти, кате, вдовільнився?»
«Якщо побачиш, мамо, нагодуй»
«Прошу, Михайле, начуди»
«Минає літо в нас без літа»
«Янголи наші нескорені»
«Не втомлюйтесь, будь ласка, від війни»
«Суча орда, велика біда»
«Мені ніколи, як вам, не боліло»
«Доц умиває рідну Україну»
«"Стефанія, мамо" на весь світ гриміла»
«Посивіла Україна»
«Чернігівщина, рідна»
«Намалюй, художнику, мені ту Україну»
«Ну що, наш привиде, ти як?»
«Маріуполь... Лиш біль та страх»
«Ти чуєш, мамо? Ти не плач»
«36 бригада морської піхоти»
«Згвалтована дитина»
«Гостомель, Ворзель, Ірпінь, Буча...»

Пані Марина Галичанка

«Вкотре на тополю сіла птаха»
«Піхота після бою... Окопались»
«Реквієм»
«Побратиме мій»
«Розпач»
«Його очі --дивились в небо»
«Бліндаж»
«Ти війну пам'ятай»

Поважняк Галина

«Не спіши, бо ангел не встигає»
«Щодня чекаємо на щастя»
«Застигла біль! Затерпли сльози в оці»
«Кожен ранок починається з надії»
«Мій ангеле, я знов тебе не бачу»
«Уже фіалочки розсипалися в травах»
«Я так чекаю ранку перемоги»
«Хай згинуть чорні і страшні»
«Офіціант, прошу мені подати»
«Я не приймаю виправдання за війну»
«Весняний дощ, рясний і нескінченний»
«Моя душа покрилась льодом»

Поліщук Анатолій

«На його тілі свіжі рани»
«Затамували зорі подих»
«Стоїть незламно Україна»
«На кладовищі свічка плаче»
«Артилеристам України»
«Бавовнянко»
«Ще скільки, скільки спаде сліз»
«Панове – ми з України родом»
«Велика ціна перемоги»
«За що ми ненавидим москалів»
«Чи вірить Кадиров у Аллаха»

«Хіба нас можна залякати»
«Приліт і місто затремтіло»
«Вклонися, світе, українському народу»
«Розстріляним дітям на Запоріжжі»
«Посил для Грузії»
«Героям Азовсталі»

Пономаренко Марина

«Колонка про обстріл фосфорними боеприпасами»
«Гітлера, Сталіна пережила, і цього переживу»
«"Бога немає", — каже цей чоловік на сповіді»
«Я поза політикою. Я людина проста»
«Марія із Маріуполя на держкордоні з Польщею»
«Кобиляча голова»
«Дерево ще одне дерево»
«Зі сходу і півночі суне орда»
«Троє чоловіків їдуть у приміській електричці»
«Дім - це там»

Присяжнюк Володимир

«Як таке сталось, Ваня?»
«Вас чекає фіаско, орки»
«Милий Господи, небо чисте яке!»
«Матусю, мамо, дивись — горить!»
«Пам'ятаєш той запах акації»
«Нова реальність наша — при свічках»
«Сумна ця осінь, як опале листя»

Рубан Сергій

«З якого ви, хлопці, металу?»
«В лихі часи для нашого народу»
«Добридень, синку, я вже й зачекалась»
«Кого ти, іроде, хотів завоювать»
«Україна переможе»

Руф Юрій

«Відтінком домни небеса палають»
«Іржавий обрій вицвів з темноти»
«Ми переможемо москву»

Сидор Лілія

«Повернулись у Київ лелеки»
«Спішила хата»
«Дівчатко»
«Бабусенько! Стріляють! Виїжджайте!»
«Московський цербер дихає вогнем»
«Херсон – наш»
«Сон солдата»

Сметанюк Оксана

«Хтось каву п'є і дивиться в вікно»
«Вклонись селу»
«Ковток води із присмаком металу»
«Тату, татусю, вернися, рідненький»
«Хлоп'ята-хлоп'ята — веселі синочки»

Снігір Олена

«А ти летиш»
«Під вербою»
«Просто любила»
«Сльози зацементовано»
«Два янголи»
«Дзвінок»

Тарапакіна Лала

«Якщо Бог мене чує, я хочу звернутися напряду»

Ткачик Наталя

«Я – трава що збилася з ніг й світ за очі мчить»
«Жінко що між розтяжками бродиш з душею скутою»
«В найдовшу в році ніч міняє місяць лИця»

Томенчук Богдан

«Ми знаєм, що нині стоїть на кону»
«Все... Миролюбство у минулім»
«Всі натільні хрести»
«Боже, тебе пригорнемо»
«Де насіяли мама золоті чорнобривці»
«Тримайтесь, віро і любове»
«Відважились дожити до весни»
«Живем у честі й во гріху»
«Доторком сотворіння»
«Пані граційно так вийшли з фіакра»
«Крізь наші трупи йде у труби газ»
«Чи нам схилити наші прапори»
«Що, моя непокинута Троє?»
«Великдень-2022»
«Молитва з війни»
«Жити заповідана жага»
«Львів... похорон... Руф...»
«Знову грієте руки на згарищах»
«Жий мені, жий мені, жий мені»
«Тих двох недолЮдків, що їх імена»
«Цього разу у Господа інший сценарій»
«Усе звелось до глибини корита»
«Всі гадали, що ми навприсядки?»
«То пішли вже небесні тисячі»
«За волю оголошена ціна»
«У цій біді, котра не має дна»
«Як нас крутий Господній задум»
«Ніколи нізАщо не падаймо ниць»
«Ми хрест несли, він був один на всіх»
«Добра і зла одвічна битво»
«От і все. Отака тобі буде Голгота»
«Господи, любив би й роздягав би»

Фіялка Світлана

«Повний глечик весни хтось під ноги розлив»
«А далі що? Світанок буде»
«Моя дитина»
«Миколай не прийшов запізно»
«Мамо, я вихід знаю»
«Христос воскрес! - волали дзвони»
«Заходьте до мене в гості о третій ночі»
«Вам же казали: познімайте ті хрестики»
«Дерево, яке розквітло в Маріуполі»
«Доброго ранку. Ми з України»
«Мільйонна армія задрості й гною»
«Які ж ниці очі ворожі»
«Якби дитячі іграшки вміли говорити»
«Три місяці Опору, відчаю й гніву»
«Скоро треба саджати картоплю»
«У моєї України майже не лишилось свят»
«Після цієї весни неодмінно нагодиться літо»
«Парад фашистів таки відбувся на Красній площі»

Франчук Жанна

«Україна не забуде!»
«Які ж Ви, хлопці, красиві і світлі»
«Якщо звісток від мене не буде, ти матусю моя, не журись!»
«Я тобі, синочок, пошию бронежилет із молитов!»
«Могутній Роде! Помагай народу!»
«А ти так схожий на Ісуса»
«Я – нескорена «Азовсталь»!»
«Буде так, як Мольфарка вкраїнська схоже!»
«Захисники рідненькі, ті що у полоні»
«Гей, голубко, голубко, до синочка лети»
«Сію, вію по країні намолений мак!»
«Я в полоні був, нас там катували»
«Військовий шпиталь. Важкохворі бійці»
«Мужне, небрите обличчя та стомлені очі»

Чернілевський Ілля

«Танцює в повітрі, свистить біля ніг»
«Тягнеться тихо смужка світанку»
«Щоб були ми живі, здорові»
«Від безглуздих конфліктів гірко»

Шарпе Уляна

«Запитай яке обличчя має війна»
«Ми теж жертви - казали вони»
«Ми стояли на березі ріки»
«Туман настільки густий»
«Лежати горілиць і відслідковувати наше прискорене дихання»
«Тихше»
«Серпень пече»
«Спершу сподіваєшся, що просто немає зв'язку»
«Що ти читала востаннє? - питає він, заздлегідь знає відповідь»
«Вимкни світло»
«Довели до межі і сказали»
«Від тепер усі мої молитви незграбні і нерозбірливі»
«Уламки надщерблених слів із псалмів»

Замість вступу

Голос поета у всі часи звучить як рупор, а у буремне сьогоднішнє – це чи не єдина можливість емоційно реагувати на події, що відбуваються, і водночас перебувати у/над/поза ними. Митці слова говорять про людське, акцентують увагу на індивідуальному, трансформуючи його в універсальне. Вони, виголошуючи слова, свідомо чи підсвідомо працюють над утвердженням національної ідентичності, (апелюють) до автентичних витоків українськості, (звертають) увагу на історичні події та постаті, (проводять) паралелі (між минулим та теперішнім).

У час війни далеко не всі автори мають можливість публікувати свої тексти, та і книги доступні не всім. Одним із шляхів звернення до широкого читацького кола у період відкритого протистояння стала мережа, зокрема новий аспект сучасного художнього письма – мережева література. Саме мережеві можливості скоротили відстань Автор-Читач, перевівши їх у площину живого обміну думками, популяризацію (через репости) творчості, оцінних суджень, захоплень і наслідувань.

Оскільки мережеві тексти не довговічні, можуть зникнути, «втратити автора» чи «отримати» нового, який ніколи нічого подібного не писав, виникла ідея зафіксувати хоча б частину мережевих текстів, що передають емоційні сплески багатьох українців, закарбували у художньому слові велику кількість подій, позначених виснажливою війною. Вважаємо, що після Перемоги ці тексти стануть цікавим і важливим матеріалом для досліджень.

Антологія буде «жити у мережі», буде доступна усім, хто захоче з нею познайомитись. Вона складається з трьох томів. Перший і третій томи – це поезія. Другий – проза. Тексти розташовані в алфавітному порядку за прізвищами авторів.

Автори, твори яких увійшли до цього зібрання, – це ті письменники, чий тексти потрапили у поле зору укладача. Ми не прагнули, щоб наш відбір відповідав професійним літературним вимогам. Вважаємо за вартісне усе, що написано «українською душею». Твори, введені у збірник, узгоджено з авторами. Антологія містить покликання на персональні сторінки письменників, що стали джерельною базою дібраних текстів.

Сподіваємося, що в Антології кожний читач зможе відшукати або ж відкрити для себе нового письменника. Пам'ятаймо, що у надскладний 2022 рік ці люди закарбували у художніх текстах історичні миті, важливі для кожного з нас.

Тексти, що увійшли до першого тому, дуже різноманітні. Їх єднає виключно одна риса – емоційність. Серед них є прості, філософські, зворушливо психологічні, філологічно досконалі і такі, що не відповідають жодним канонічним нормам. Та усі вони про нас з Вами, наше життя, наші

відчуття, переживання, втрати, перемоги і НАДІЮ. Саме у цьому їхня найбільша цінність.

До першого тому Антології ввійшли твори 37 авторів. Це чоловіки і жінки, люди різного віку, різних за професій, різних захоплень. Єднає їх тільки любов до слова, переживання щодо подій, зафіксованих у текстах.

Автори представлені різною кількістю текстів. Це ще одна особливість мережевої літератури, її оприявлення та руху до читача.

Серед авторів є ті, хто віддав своє життя захищаючи Україну. Це Гліб Бабіч, Юрій Руф, Ілля Чернілевський. Низько вклоняємося перед їхньою справжністю та жертовністю. Їхнє слово невмируще, як і пам'ять про них.

Гліб Бабіч

«На фронті 28 липня загинув український воїн, поет, пісняр, блогер і волонтер Гліб Бабіч (позивний "Лінтяй"). Йому було 53... Нехай буде проклята ця війна, вона забирає кращих...»

(З мережі)

Вище броні і нижче шолому
Смерть прилетіла, курва.
Хлопчику, завтра поїдеш до мами –
Ти вже своє зробив.
Бачиш, вони втомилися вдома
Жити в режимі “турбо”.
Позакривали вікна і брами,
Щоб ти їх не журиш.
Файна машина під колір шипшини
Має важливі справи.
Твій обережний останній автобус
Ріже, немов таксі.
Справи блошині штурмують вершини –
Кожний бо має право.
Ставлять тавро тобі замість жалоби –
«Був не такий, як всі».
Втомлені та сліпі.
Втомлені, бо сліпі.
Втомлені, зломлені, просто озлоблені,
Ходять, ховають очі.
Розпач і тугу ганяють по колу,
Начебто вітер пил.

Вип'ють своє вино, скажуть – пороблено,
Скажуть, що вже не хочуть.
Скажуть, що це їм не по приколу,
Тобто – бракує сил.
З бордів повії дарують надії,
В телику – бруд і блазні.
Втомлені люди тягають у нори
Гроші та ніштяки.
Заткнуті вуха, опущені вії –
Вперті і непролазні.
Горе в байдужості тоне як в морі,
Бо вже давно такі.
Втомлені та сліпі.
Втомлені, бо сліпі.
Вище броні і нижче шолому –
Спільне ти взяв на себе.
Просто вони проспали цей постріл,
Нібито не по них.
Сходячи в небо, пробачиш їх втому,
Бо все зробив, як треба.
Янголом зверху прикриєш всіх поспіль –
Втомлених та сліпих.
Втомлені та сліпі.
Втомлені, бо сліпі.

Янголятка

Йдуть по небу босоніж маленькі розгублені янголятка,
Піднімаються, наче по сходинках, хмарами вгору до Бога.
Озираються діти самотньо, питають – «Де мамо?», «Де татко?»
Заздрять тим, хто родиною рушив в дорогу.
А на вході до раю блокпост, і Архангел – розгублений ротний,
Опустив автомата, і плаче, і руки тремтять, відчиняючи браму.
Рай поринув у дим. Він бере їх за руки, веде їх наосліп, скорботний.
«Мама?.. Янголе, де вона? Ну ж бо, знайди мою маму!»
Що йому відповісти? Бо страшно, і зуби зчепила судома.

Як це Боже? Чому? Ми ж тримали цей всесвіт? Ми ж начебто варта?
«Тихо дитятко. Все вже скінчилось. Не бійся. Ти вдома.
Мама прийде ось-ось. Я вже кличу. Хоч так і не варто...»
Янгол дивиться вниз, скрізь вогонь, захлинається знову від болю –
Що це? Начебто пекло вже вийшло із прірви на землю роззявивши рота?
Що ж ти, Господи, знов в таку ціну даруєш їм волю?
Хто ж її понесе, коли діти їх стукають в наші ворота?
Там чорти начепивши хрести мажуть в руни броню, і горять, але лізуть.
З неба падає полум'я злива і град – на любов'ю просочену землю.
Діти дивляться в небо, чекають на тебе... Натомість приходять залізо.
Підкажи... Накажи – і я пекло мечем від людей відокремлю.
Бог зітхнув. Бог погладив дітей по волоссю що попелом вкриті.
«Бачиш, янголе, ось і з'ясовано- хто чого вартий, і хто там засвоїв уроки.
Це їх діти, любов їх і сенс – піднялися до неба як квіти.
Як молитва до мене. Віч на віч. Без черги. Без строків.
Я не кину їх, янголе. Надто висока ціна, і зайшло все далеко.
Землю мають тримати живі. Тут в раю вже достатньо дітей і героїв.
Бачиш, гарна прикмета – і попри війну повернулися в гнізда лелеки.
Що ж. Піду на підмогу. Подай мені піксель і зброю.»
Переляканий світ накладе на стурбованість соту велику печатку.
Діти дивляться в небо, де смерть, наче ворон, літає по колу.
Йдуть по небу босоніж маленькі розгублені янголятка,
А назустріч їм Бог в однострої спускається

9 квітня 2022

Хтось каже мені, як маю робити...
А я не почую - крокую скрізь квіти,
У літо, де свято, де люба, де діти,
Щасливі, беззахисні, і неприкриті.
Крізь темряву, що розганяють екрани,
Де вигідні плани на всі мої рани,
Де іспитом спокусу спиті обличчя,
Де миші щурам надувають величчя.
Втикають у очі як голки проміння,
Щоб я під ногами не бачив каміння,

Щоб нишпорив мляво на дотик рукою,
Щоб більше не мав, чим утримати зброю.
Які тобі квіти? Яке тобі літо?
Вп'ялися у тіло голодні москити -
Зудять, що все роблять заради любові -
Ти ж звичний до крові – то дай-но нам крові!
А я все крокую, крокую, крокую,
Думки, наче стрій перед боєм шикую,
Зливаю їх тихо напалмом у пляшку,
Мені це не складно, мені це не важко.
Нехай палахне, нумо – гайда за мною,
Бо я свої опіки швидко загою.
Бо знаю дорогу, що точно відкрита -
Із полум'я - прямо до тихого літа.
У камінь життя перетвориться з глини,
Під тихе виття розчарованих в спину.
Я ляжу надійно як цегла у стіну
У домі, де Бог колисає дитину.
Така ось дорога, крізь пекло і квіти,
У літо, де свято, де люба, де діти,
Щоб поруч радіти, любити, прикрити -
Хтось ще мені скаже - як треба робити?

20квітня 2022

Дзвони мовчать - сирени гучніші за Великодні дзвони.
Замість святої води – бризки уламків та фосфорні плями.
Ті, хто впише новітніх святих в майбутні чесні ікони,
Мають спочатку знайти дорогу прямо проміж тілами.
Шпальти забиті фото і відео крові та катастрофи,
Смерть в новинах куди красивіше, полум'я - як намисто.
Хтось питає - не підкажете, як пройти до Голгофи?
Йди туди - до теплого моря. Там є розіп'яте місто.
Саме там побачиш живих, як пройдеш по мінах «на дотик» -
Сторазово відспівані, і ще сторазово вбиті.
Там Мадонна у формі Азова, і Янгол з морської піхоти

Стережуть врата до підвалу, де ховаються діти.
Бо розверзлося пекло майже серед райського саду,
І потріскані губи ловлять слова як безцінну вологу,
Молять – «Відклади Воскресіння, просто дай деблокаду.
Як до побратима звертаюся, а не просто до Бога.»
І відлуння молитиви чутно десь із бучанських підвалів,
З чорних стін Ірпеня, із Гостомеля, Ворзеля, тощо.
Боже, просто дай сили і зброї, щоб стиснути горло навалі,
Дай дістатись своїх, а вже далі – ми воскреснемо точно.
Б'ють копитом вгодовані коні чорних вершників лиха,
Ось війська Сатани, за ними голодні когорти Іуди...
«Як пройти до Голгофи?» – питає Господь мене тихо –
«Бо з минулого разу трохи лишилося чуда...».

24квітня 2022

Караван

Караван, як і досі – уперто і важко іде.
Брешуть пси безпорадно – втім, як брешуть завжди.
Хтось пильнує навколо, а хтось по стежці веде,
Хтось розносить для решти, як звістку щасливу - води.
Бо в пустелі не варто чекати - ні Божої ласки, ні злив,
Що з собою несеш – те твоє. Про що особисто подбав.
Ще й но зволь напувати всіх тих, хто втомився і сів
При дорозі безжурно, та щойно чомусь зажадав.
П'ють, а потім питають – «куди і навіщо це ви»?
«За свободою» - кажеш. – «Жага щоб не вбила вас всіх».
Зморщать лоба, здивовано вичавлять – «О? Ти диви?»
А у спину вже, кинуть «Ну-ну!» скрізь приглушений сміх.
І трясе тебе далі, мов жарош шляхом гопака,
Із веселощів – засідки, смерчі, і щільні бої.
Ти сидиш між горбів. Не верблюда. Це доля така.
Власно, йде караван, щоб розгладити трохи її.
Після мінних полів, що розсипали щедро чужі,
Прийде черга своїх, що майстерно розставлено скрізь.
Крок за кроком. Повільно. Набридне – біжи.

Не жалійся. Пустеля і люди байдужі до сліз.
Як же іноді хочеться кинути все і лягти.
Щоб насипало зверху, як спокій, піщаний бархан...
Дідька лисого! Бо якщо взявся тягти,
Підеш навіть мерцем, щоб дійшов до мети караван.
Ось і знайдено вихід з пустелі до жирних ланів,
Караван, наче ніж, прорубав до свободи вікно.
Розвертайся. Вертайся. Ти ж начебто так і хотів,
Щоб дорогу для інших пробити крізь кров і лайно?
Щоб дорога як килим. Без болю і страху щоб йшли,
Безтурботні, без крові, із повним запасом води.
Що там той караван? Хтось згадає можливо - «були...»
Головне, ми нарешті доставили решту сюди.
Най так буде. А поки пісок на зубах,
Біль бадьорий від всіх нашвидку перев'язаних ран.
І надія. Допоки не втрачений шлях,
І допоки пустелею йде хоч один караван.

28 квітня 2022

Коли смерть присяде на бруствер, питає - "Ну що тут ти?"
Коли нас, як тісто, місить вогняний вал,
Я не стану смикати Бога - вийду в канал арти.
У піхоти з артою і Богом - завжди прямий канал.
Заглушаючи криком в рацію хрипкий голос війни,
Продиктую чарівні цифри, наче магічний код.
Скрипне радіо - "Прийняв. Тримайтеся, пацани".
Решту слів не почую. Бо знову накрив "приход".
Оживе на позиції стадо сталевих слонів,
Поверне свої хоботи в сторону наших бід.
І зайде у стволи із клацанням стиснутий божий гнів,
Для швидкої доставки - без декларацій і мит.
Навіть янголи завмерли в небі - як театральний зал,
Небо теж полюбляє сипати - снігом, градом, дощем.
Дочекалися. Наче кулак по всесвіту стукнув залп.
Другий, третій, а потім іще і ще.

А над нами небо луснуло наче віконне скло,
Аж земля підстрибнула, і трохи змінився ландшафт.
Смерть сиділа на бруствері. Більш немає. Змело.
Та зі стиснутих рук повернулася в серце душа.
"Що там, брате? Прийом? - Та все по плюсах, братан!
Так вломили, що вщент. І цілей більше нема!"
Що я ще відповім? Вклоняюсь тобі, арта!
Не дарма вас кличуть богами. Ой не дарма...
24 липня 2022

Джерельна база текстів :

Гліб Бабіч. URL : <https://www.facebook.com/GlibBabich>

Раїса Барчук

Як боляче відроджується день,
після вогнем опаленої ночі.
Проймає стогін, думи та мігрень,
і горло пересохле пил лоскоче.
А втома володіє всім єством.
Як від наркозу біль не відчуваю...
Залити б спрагу теплим молоком...
і спогад у дитинство повертає.
Там, мамо, ви красива, молода.
Мене малого міцно пригортали...
Як швидко промайнуло все! Шкода...
Зсивілою до війська проводжали...
Щодня під вечір молитесь ви.
Вклоняюсь до землі за цю турботу!
Розстріляним щитом спасали молитви,
щоб нищити загарбницьку мерзоту.
Це не останній бій добра і зла.
Але я знаю: наше буде зверху.
Он, в попелищі квітка проросла,
а всі вважали, що вона вже мертва.
Як боляче відроджується день...
Але він буде, це закон природи.
Співайте, мамо, лагідних пісень,
вселяйте в душу перемоги коди...

15травня 2022

Укутай ковдрою мене!
Не хочу чуť як стогнуть вирви.
Й чекати що усе мине,
На крайній крапці біля прірви!
Скажи мені, що це лиш сон!
Що то весняні грози чути!
І лиш дощі беруть в полон
Весну, щоб міцно пригорнути.
Дай віру, що мої міста
Як Фенікс з попелу воскреснуть!
Що боротьба ця не пуста
І час загоїть рани весни.
Що вірус зради згине геть!
Той, що у серці заховався.
І правда коригує смерть
На тих, хто злочином пробрався.
Укрий покровом весь мій край!
Хай на одинці хоч поплаче.
Дощі солоні — не чіпай,
Що гасять вогнище гаряче.
30 березня 2022

Кружляють в небі журавлі.
Над бідолашним моїм краєм!
А серце стискають жалі
І туга розум підриває!
Палає пеклом вся земля!
Десь від гармат, а десь пожежі!
І попіл зрадою встеля
Цей рай земний, що нам належить!
Куди ж прилинуть журавлі?
Де гнізда будуть свої вити?...
Візьміть у небо на крилі,
Я буду Господа молити!
Нехай простить усі гріхи!

Хай оздоровить Україну!
Хай дасть їй спокій на віки
І воскресіння світлу днину!
Собі нічого не прошу!
Лишень побачить люд щасливий!
Їй землі напитися дощу
І спрагу вгамувати в зливі!
Щоб знову вирости ліси!
І щоб не гинули солдати...
Помилуй, Господи, спаси!
Не можна ж так цей край карати...
20 квітня 2020

Я бачила як сильні плачуть...
Ні, не на показ, а в собі...
Сторонніх поглядів не бачать,
Немов самі на всій Землі.
Їх біль глибокий і пекучий,
Ділить його — то не для них...
А сильний...він не балакучий
І замість слова тяжкий вдих...
Що відчуває? Невідомо...
В очах ховає біль і сум.
Додолу тягне тяжка втома,
Чоло схиляється від дум...
Він у руках життя тримає,
А плаче — від болючих втрат...
Він разом з друзями вмирає
І воскресає во стократ...
30 квітня 2022

Джерельна база текстів :

Раїса Барчук. URL :
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100007551962210>

**Чайка Білоозерянська
(Марина Зозуля)**

Чомусь вас пам'ять береже

/квартон/

Чомусь Вас пам'ять береже:
Ажурний лист давно змертвілий,
Ви ж у мені – ще не зболіли
Під слізно-дошовим драже.
Журливий спогад бродить знову,
Чомусь Вас пам'ять береже,
А вітровій – в листах вужем,
Зриває паморозь кленову.
Хто в серці вогнище тримає.
Той, кажуть, по життю блажен –
Чомусь Вас пам'ять береже,
В зажурі осені безкрай.
Для мене Ваше все – чуже,
Давно розбіглися доріжки.
Та смутком сипле лист торішній –
Чомусь Вас пам'ять береже...

13 листопад 2022

У ніч чудотворчу...

За мирне життя помолюсь, Миколаю!
Щоб Бог на Землі зло й жорстокість спинив.

Святителю, вся Україна благає –
Хай згасне пекельна пащека війни.
О наш Чудотворцю, великий, предивний!
Прошу захисти від біди та хвороб.
Щоб, ніби сліпий, люд життям не блудив наш –
Нехай в Україні квітує добро!
Заступництвом люд визволяв ти від смерті,
Нехай же ракети до нас не летять.
У Бога проси для людей милосердя –
Незламна країна горює від втрат...
В хвилину, де сила стає заслабкою,
Подай бійцям руку свою помічну.
Нехай захисник вийде цілим із бою –
Не ми розв'язали безжальну війну.
На стежку добра нас настав непохитну
І віру підтримай нетлінну в Христа.
Наш край вбережи, хай він знову розквітне,
Міць рук, ніби щит – над дитиною став.
... В людей з добрим серцем бажання здійсняться,
Святий їм покаже шлях вірних стежин.
У ніч Чудотворчу склади в пучку пальці,
І разом зі мною молитву скажи...

18 грудня 2022

Нескорений, близький...

У бомбосховищах – притихли малюки,
Притислася до неньок зграйка жвава.
Ти ж слухаєш... нескорений, близький,
Як немовля в підвалі мати бавить.
Дивуються сполохані зірки
Яскраві.

Звитяжний стрій тримає «Азовсталь»,
Не може ворог вдіяти нічого.
Бо українські села та міста,
За Маріуполь моляться до Бога,

Здається, дух всіх пращурів повстав
За нього.

В руїнах весь... нескорений... близький...
Здрігнувся світ від ран твоїх кривавих.
Тривожні весни принесли бузьки,
О Маріуполю, в тобі – уся держава,
Козацький дух, незломлений ніким
І – слава!

30 квітня 2022

Діждався

Господарю! Я знав, що ти не зрадиш!
Пробач, що рідну хату не вберіг.
Довкола смерть була... лякали «Гради»,
Шматок ракети на подвір'я падав,
Я ж не пускав нікого на поріг.
Страшна навала пирувала містом —
Повсюди гвалт, насилля, стогін, плач.
Шукав я хліб, заритий на обійсті,
З калюжі воду пив не зовсім чисту,
Твою брав їжу — вижити, пробач...
Ні, годували люди... Хоч і зрідка,
Приносили поїсти і мені.
Не раз борщу насипала сусідка,
А потім той літак з'явивсь нізвідки —
Й за мить, сердешна, вмерла у вогні...
Як мародери всі двори трощили,
То злим я став... з оскалом хижака,
Щодень довкруг села росли могили...
Я ж вірив: повернешся ти... чекав...
Діждався!
Пес радів життю щосили —
Не вбили...

Ви прочитайте «Дякую!» моє

Захиснику! Бійцю! Солдате! Синку!
І донько української землі!
На фронті не уквітчана ялинка,
Сичать довкола хижі кулі злі.
Молитва щира лине до військових,
Коли годинник північ дзвінко б'є.
У блиску зір, що мерехтять казково,
Ви прочитайте «Дякую!» моє.
Вклонитися за хату теплу хочу!
За сон тривожний, та домашній мій.
Без сну й спочинку ви на варті ночі —
За Україну йде щоденний бій...
Хто мусив цій війні життя віддати —
Нехай в раю свій спокій віднайде.
Чиясь дитино, ти була солдатом,
Лишайся вічно в пам'яті людей!
Печуть вогнем невинні мирні жертви
І кров дітей, Господніх янголят.
Жагу до волі в нації не стерти,
Допоки є свята її земля.
Здоров'я вам, бійці та захисниці!
Палку молитву чують угорі.
Задумане у ніч таку здійсниться:
«До Перемоги в доленосний рік!»

Джерельна база текстів :

Чайка Білоозерянська. . URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100006360911098>

Алла Боровська

А ми незламні!
І щоб не сталося!
В нас Воля й Доля
Вже поєдналися!
В нас стільки Віри!
В нас стільки Сили!
Хоч небо сіре,
А ми світили!
Хоч у кайданах,
Але співаєм!
Душа у ранах,
А ми кохаєм!
Вдягаєм знову
Ми вишиванку!
Немає крову-
Ідем в землянку!
Не скоримося!
Не зігнем спину!
Ми боримося
За Україну!
В бою повстанем!
Роститься зміна!

Бо ми не станем
Вже на коліна!
Не залякає
Нас морок й холод!
Страшніш буває
Душевний голод!
Є стільки болю!
Є крик і тиша!
Та наша воля
Для нас рідніша!
А ми затягнем свою "Калину"!
А ми піднімем всю Україну!
Бо ми - незламні! І що б не сталося!
В нас Воля й Доля вже поєднались!

Горить святе...горить дотла...
Вогонь цілує палко небо...
О, Боже, скільки болю треба?
 Бо в душах наших вже зола...
 Бо в нашім серці дикий жах,
 Бо в жилах кров кипить смолою.
 О, Боже, дай нам сил для бою!
 Ми крізь вогонь ведем свій шлях.
 Ці незмолочені поля
 Горять, як символ України...
 Ми встанем всі серед руїни
 І знов відродиться земля!
 Бо ми розоремо її
 І знов дощі зерно розмочать.
 А зараз кров залила очі.
 Свист куль, де жили солов'ї...
 О, Боже, дай нам тільки сил
 Зціпити зуби і не вити...
Прокляті згинуть московити!
З них не залишиться й роси!

Тихо свічечка горить зараз в кожній хаті.
Скільки треба положить ворожої раті?
Мовчки плакала свіча, воском накрапАла,
А синочка молодого мати виглядала.
З тріском полум'я цвіло квіткою легкою,
Та солдатик перший раз готувавсь до бою.
Застигав сльозою віск візерунком долі,
А хлопчина молодий ночував у полі.
Вже на ранок меншим став гніт в тієї свічки.
Від хлопчиноньки струмком кров текла до річки.
Догоріла вже свіча з воску золотого,
Та врятує побратим хлопця молодого.
Вже огарочок малий руку обпікає,
А дівчина молодая на хлопця чекає.
Мати хліба напече, прибере у хаті.
Скільки треба положить ворожої раті?!
Тихо свічечка горить, кожен молить Бога,
Щоб скоріше вже збулась наша Перемога!

Палає вогнем моя Україна!
Плаче рідненька моя!
До'ньки й сини її кров вже пролили -
зранку поча'лась війна!
Кремлівське психічне створіння
узяло у руки мечА!
Від зброї, паскудо, ти згинеш!
Не буде земля ця твоя!
Воїни добре озброєні,
з честю і з духом святим
відсіч дають достойну
й єдині з народом своїм!
Вистойть і переможе
країна моя, бо правда її!
До бога молитва поможе!

Мир запанує, не буде біди!

Слава Україні!

Героям Слава!

24 лютого 2022

...війна...

Ось вже надворі шумить весна...

Радіти б! Не в змозі...іде війна...

Напала на нас безчесна орда й
безвинних людей вбиває вона...

Діток маленьких! Це ж майбуття!

Але вбиває ворожа рука...

Бомбардуваннями та москальня
руйнує красиві наші міста...

Стогне, горить і палає земля...

Гуркіт й від диму неба нема...

Попіл і кров!...очі в сльозАх...

...смуток і біль у душах, серцях...

...в дУмках одне тільки - як ніч пройшла,
день який буде? ...клята війна...

Як там наш Київ - столиця свята?

Харків, Чернігів, всі інші міста?

Не думали, орки - це ваша біда,
що воїни правди в нас оборона міцна?!

Що не чекала рабська "страна"
смерті у відповідь? Бо ти слабка!

Божого духу не було у тобі й нема!

А воїнам нашим у поміч Святі Небеса!

Загинуть за землю, не здаду'ть ні шматка!

Завжди згадуй "Привида Києва", смердяча орда!

ТРИЗУБ знищить безчесного твого "орла"!

Важкою буде' перемога, та БУде вона!

.....

...тривожно...знову лунає сирена...

...злість мозги розриває шаленно...

...з зимою надворі воює весна...
...за правду в країні ще йде війна...

1 березня 2022 р

Захисникам рідної землі

Весна останні дні холодні проганяє.
Підсніжники вкривають землю білим цвітом.
Прислухатись... синиці ніби
як не весело співають...
І все довкола є сумним, тривожним, непривітним...
Думки розсіяні...одне тільки бентежить -
як там захисники країни-неньки, всі живі?
Чи відступив вже ворог кровожерливий?
Вже може це останній день й кінець прийшов війні?
Весна дає надію, що перемога незабаром -
новини добрі за'вжди журавлі до нас несуть.
Рідненькі наші воїни, оберігайте себе зараз!
Усіх Вас смерть нехай й ворожі кулі обминуть!
Чекають вдома Вас! Живими залишайтеся-
найбільше щастя це для рідних у житті!
Ви швидше з перемогою додому повертайтеся,
й живіть на мирній, вільній, Богом даній цій землі!

6 березня 2022 р

Мати чекає сина з війни (24.02.2022 -)

Мати чекає сина...
в очах сльози застигли -
пішов на війну її рідний...
чеканням втрачає сили...
Чекає щодня, щогодини,
не спить у тривозі ночі...
Як там її дитина?
Вже воїн! Для неї - синочок!
Все плаче та Бога просить

про поміч і захист сина,
щоб ворог згинув, як роси
на сонці, що в небі синім.
Прийшов уночі ,як злодій ,
той ворог, щоб землю забрати,
все знищує і все у крові
загиблих людей... всі плачуть!
Не плач, моя мамо рідна!
Волосся чому посивіло?
Повернись, голубко сива,
до тебе живим неодмінно.
А ти пам'ятаєш, мамо ,
як наші сади розцвітали?
Весну, цю пору розмаю,
найбільше удвох ми чекали.
Ще холодно, не потепліло,
ще ворог лютує дико...
Не плач і чекай спокійно.
За правду воюю я гідно!
До тебе я поверну'ся,
як зійде свободи сонце!
Прийду на поріг, посміхнуся.
Ти тільки чекай у віконці.
Мамусю, тебе я попрошу
спекти запашну хлібину,
вареників дуже хочу
і борщику твого мисчину.
А ще я тебе попрошу-
піді і скажи нареченій,
нехай дочекається! Хочу
сім'ю я створити із нею.
Мамусю, не плач, тримайся!
Люблю' тебе дуже рідну!
Пове'рнись, орді я не здамся
і їй не віддам Україну!

6 березня 2022.

Кожен світанок в теперішній
час - сторінка ново'го життя!
Шукаєш притулок душею
у просторі божої світлої віри -
надію знайдеш там на захист,
щоб бу'ло твоє майбуття,
любов, відчуття до свободи
та волі без меж і без міри.
Виборюєш місце і право,
за'вжди щоб бути собою,
жити вільно у мирі на сво'їй
рідній багатій землі.
Та кровожерливий ворог
прийшов із росії з війною -
від вбивства, втечі від смерті
руйнуються долі людські...
Виють дико сирени і очі, ніби
в тумані, без сну і від сліз...
Кров'ю залита земля...стогін...
бомби... будинки-руїни...
Та знищують лапоть брудний,
що без запрошення вліз,
воїни честі , гідності, правди,
щоб захистить Україну.
І вчиться країна єднатися,
бути ра'зом, щоб жити в війні -
воює, працює, лікується,
плаче й страждає...
Просила у світу - хоч трохи
щоб їй допомогли!
Та світ нерішучий -
він "перейти Рубікон" не бажає.
Ну що ж! Нащадки роду
українських славних козаків
показують усьому світові,

як треба воювати!
І знищать руззких виродків -
породження усіх гріхів,
щоб не топтали святу землю
своїм бру'дним лаптем!

.....
Суцільна темрява й брехня
залишаться у тій страшній війні.
Під сонцем перемоги розцвітуть
сади і засміються діти!
Настане мир! Героям Слава!
Вони з нами...в кожного в душі...
Відродиться із Богом Україна
сильна і єдина на віки' у світі.

15 березня 2022

Боже, послухай, як стогне
рідна земелька моя!
Спалена, скроплена кров'ю,
спустошена плаче вона.
Тілами загиблих укрита,
здрігається з гулом сирен,
кричить від болю, розбита
породженням диких племен.
Тримайся, земле, хоч гірко!
На захист повстали твої
сини і доньки, бо гідно
зростила в любові ти їх.
Нащадки козацького роду
знищать безчесну орду,
помстяться за твою вроду
і кожну пролиту сльозу.
Благословенна ти, земле,
пишайся народом своїм!
Та все ж таки часу треба,

закінчив війну щоб він.
Болючі загояться рани.
І Бог тобі дасть оберіг.
Незламна! Під твої шати
вернуться всі з дальніх доріг.

4 квітня 2022

Ви чуєте..у небі шепіт й крила шелестять?..
...не крила вільних це птахів ... легкі вони, невидимі...
...напевне, душі безневинно вбитих шепотять,
бо у людей життя війною було вирване...
Перед очима постають страшні світлини
жахіть війни, сплюндрованих життів...
Зробили не'люди це, в серці в них каміння!
Як носить ще земля цих виродків-катів?!
Життя людини й доля - це Творіння Боже!
Нікому права не дано його забрати!
З корінням все мо@ск@льське, все вороже
потрібно знищити й нічого не лишати!
Бо вірити не можна цим потворам-
породженню гріхів і сатани!
Зачинені мечем назавжди будуть всі ворота,
де мир й життя - святе! Це все не для орди!
Ви чуєте... у небі шепіт й крила шелестять?..
он там за хмарами, а може трохи вище...
їм жити б ще...та забране у них життя...
Тепер вони під захистом Всевишнього...

7 квітня 2022.

..Їх вже нема сьогодні серед нас...
...Їм би радіти, жити ще, любити...
потворний й дикий вид якихось біомас
собі дозволив НІ ЗА ЩО їх вбити...
Дитинку сонця знищити посміли

оті скоти із рузского кремля!
А інші люди чим так завинили?!
Хай кров розірве жили твої, проклята русня!

14 липня 2022

Господи! За що страждає моя Україна?!
За що стікає кров'ю і слізьми?!
Ще кровоточить рана Вінниці, яку бомбили!
А вже Дніпро палає... зга'рища нові...
Біль роз'їдає серце, горло, очі
з виттям сирен пожежних і швидких...
і крик, і плач, і все темніше ночі...
знов доля поділила на мертвих і живих.
Країна мародерів, вбивць, катів
не має права більше існувати на Землі.
Для виродків не має навіть зайвих слів,
а тільки, щоб скоріше всі сконали у вогні.

15 липня 2022

Боже, послухай, як стогне
рідна земелька моя!
Спалена, скроплена кров'ю,
спустошена плаче вона.
Тілами загиблих укрита,
здригається з гулом сирен,
кричить від болю, розбита
породженням диких племен.
Тримайся, земле, хоч гірко!
На захист повстали твої
сини і доньки, бо гідно
зростила в любові ти їх.
Нащадки козацького роду
знищать безчесну орду,
помстяться за твою вроду

і кожну пролиту сльозу.
Благословенна ти, земле,
пишайся народом своїм!
Та все ж таки часу треба,
закінчив війну щоб він.
Болючі загояться рани.
І Бог тобі дасть оберіг.
Незламна! Під твої шати
вернуться всі з дальніх доріг.
4 квітня 2022

Осінь казкова

Запроси мене, Осінь, у казку,
де є диво і ніжності мить,
де берізки з твоєї ласки
золотистий скидають лист.
Де багрянцем запишані клени
запросили тебе на вальс,
а ревний вітер шалений
мелодійно свище для вас.
Соромлива стоїть горобина
у червоному намисті своїм
й щось шепоче вродливій калині,
та той шепіт тривожить грім.
Золоті блискавиці гуляють
поміж хмарами в височині'
і холодні дощі змивають
літні теплі сліди на землі.
Гобелени з засмаглих каштанів
стелиш, Осінь, під ноги собі,
а вуаль сіро-срібних туманів
творить образ магічний тобі.
Запроси мене, Осінь, на каву!
Попліткуєм про дні чарівні.
Смачна кава і казка цікава!

Та чомусь...ностальгія в душі...

4 вересня 2022

Джерельна база текстів :

Алла БоровськаГКД^ <https://www.facebook.com/A.V.Borovska/>

**Власта Власенко
(Богдана Ковалюк)**

чи то піти та випити
за істину вина
за те, що все у березні
вертається весна
за те, що світло родиться
у мене на вікні
за те, що вже боятися
не хочеться мені
ані людей невидимих
ні видимих чортів
ані чужої святості
ані своїх гріхів
за те, що он у середу
моєї пів журби
на підвіконні здзьобали
франківські голуби
за те, що після вистрілу
не падаю вже з ніг
а тільки вдих за видихом
та іронічний сміх
за те, щоби хотілося
повірити в дива
щоб не були снарядами

облесливі слова
щоб в очі мож дивитися
як через чисте скло
щоб після "гірко" гірко
нікому не було
щоб істину шукаючи,
я підловила суть:
найкраща - в першій реченні
написаному тут...

ти за мене не журися
що трясуся на вітру
я тримаюся за листя
і уперто не помру
доки ти віддаш за мене
доки ти тремтиш за мене
доки ти стоїш за мене
в найсуворішу пору
буде ватра, буде важко
на розпеченій землі
але втриматися зможу
я на ніжному стеблі
доки ти мечем для мене
доки ти бинтом для мене
доки ти дощем для мене
в дотліваючій золі
і як стане нижній вітер
дути - я не затремчу
я зумію, я не дамся
і рікою утечу
доки ти цвітеш до мене
доки ти гориш до мене
доки ти несеш до мене
незникаючу свічу

пахне літо, а ми тікаємо, як вода
то нічого, що ми оточені, не біда
ти просто не озирайся, бо ти не з тих
не ховай автоматів, не смій при них
я прикрию долонями нашу одну свічу
не дивись, що я плачу і що тремчу
не дивися назад, там старі стрільці
лиш тримай мою руку в своїй руці
лиш тримай мою руку і кулемет
я люблю твої темні очі у цей момент
я цілую тебе на ходу, на бігу в чоло
пів життя пропустили, а пів пройшло
не дивися, що чорне море мені з-під вій
я люблю твої очі і запах твій
усміхнися, до вистрілу п'ять хвилин,
косо-криво як вмієш лиш ти один
і плювати, що нас убила якась судьба
нам до ранку лишилась одна доба
нам ще трохи, ще зовсім трохи нам до ріки
вийде лис і покаже старі стежки
вийде вовк і залиже сліди в крові
доки ми ще живі, доки ми ще живі...
доки вишні, вітер, літо й небесна синь
не покинь мене серед відчаю, не покинь...

Чорне море, гарне море, гей
З Нептуном собі говоре, гей
Ми скурили адмірала
Як москва ще догорала
Чорне море, гарне море , гей..

6 травня 2022

ти не спи собі

то непевен час
забивайся в кут
де сира земля
бо на третій день
твій вогонь загас
на девятий день
встало немовля
то не тридцять три
то маленьких три
то за нас кому
знов така ціна????
дві шкарпеточки
дивляться згори
то твої мечі
руський сатана
за два місяці
впали всі сніги
сльозопадами
кровотоками
що ж ви дивитесь
світові боги
толерантні та
недоторкані
ось без тіні тінь
на чолі печать
де каральний меч
на стіну кремля??
але що боги
стали і мовчать
мусить замість них
встати немовля
досвіта прийде
буде середа
синьо-жовто так
гляне, лагідно
по берьозках кров

по твоїх руда
потече твоя
балалаєчна
крейсером душа
без душі піде
по твоїй неві
та на глибочінь
і потягне вниз
каменем тебе
на забуте дно
Буча та Ірпінь
на дитинку глянь -
то твоя петля
заривайся в дно
забивайся в кут
там тебе на дні
знайде немовля
і віддасть своїй
матері на суд...

що вам знати, де мої умирання і де мій страх?
як вам бачити тінь тремтінь на моїх руках?
коли кров у стані війни, на прицілі – ніхто й ніщо,
хто і куди мене справив у листопаді, якщо
на розміченім полі чотири стежки – і вся земля
для пішака з амбіціями голого короля?
йти, просто йти, волочачи полотно,
знаючи власний фініш, ставати на старт все одно
раз, і ще раз, і ще два, наші руки в чийх руках?
що за сценарії пишуться по днях і снах?
що за великий шлях на босо по лезу ножа
в час, коли ніч – найтемніша, а ціль – чужа,
в час, коли змії солодкі лижуть людські серця,
і що не людина - то різанина без правил і без кінця?
...дим кам'яніє, вода тьмяніє в озері для зіниць...

що вам знати, мої пилати, про стіни моїх в'язниць?

у понеділок – бог, король і цар
а у вівторок - блазень і жебрак
тут кожен всім суддя і трибунал
тут ангел з неба - зайда і чужак
тут карнавал і карнавальний зал
баронських шуб і королівських страт...
о боже як навкємилося за
шаленим бігом молодих лошат!
ану, чугайстре! божевільний плес!
о як давно не танцював ти гір
та так! фацарно! до здригання плес!
до мурашок і до зміїних шкір
як стане важко – видихни й минай
як стане гірко – плюнь через плече
живи і смійся, смійся і прощай -
є така грань, де грань вже не пече
танцюй, танцюй на святі чужака
най лиє дощ, най мокнут сорочки
най дика скрипка родить з-під смичка
живого бога в мокрі пелюстки...

пахнуть вишні, а ми тікаємо, як вода
то нічого, що ми оточені, не біда
ти просто не озирайся, бо ти не з тих
не ховай автоматів, не смій при них
я прикрию долонями нашу одну свічу
не дивись, що я плачу і що тремчу
не дивися назад, там старі стрільці
лиш тримай мою руку в своїй руці
лиш тримай мою руку і кулемет
я люблю твої темні очі у цей момент
я цілую тебе на ходу, на бігу в чоло

пів життя пропустили, а пів пройшло
не дивися, що чорне море мені з-під вій
я люблю твої очі і запах твій
усміхнися, до вистрілу п'ять хвилин,
косо-криво як вмієш лиш ти один
і плювати, що нас убила якась судьба
нам до ранку лишилась одна доба
нам ще трохи, ще зовсім трохи нам до ріки
вийде лис і покаже старі стежки
вийде вовк і залиже сліди в крові
доки ми ще живі, доки ми ще живі...
доки вишні, вітер, весна і небесна синь
не покинь мене серед відчаю, не покинь...

Джерельна база текстів :

Власта Власенко. URL : <https://www.facebook.com/vlasta.vlasenko>

Вероніка Ганай

Повітряні...

Залишаю свій простір з чотирьох малозатишних стін.
Йду на волю. Іду обіймати життя.
Я стою, мов укопана, серед пишних травневих цвітінь,
Поки дошкульна сирена не кличе мене в укриття...
Я торкаюсь очима за кожную пелюстку весни...
Через цю швидкоплинність, здається, тепер аритмія...
Хтось до цієї краси не добув... Не дожив...
Хтось поховав ще у лютому всі свої мрії...
Я не знаю, кому зараз вірити: Богу,
Першим радникам, друзям чи добрим віщункам...
Я затулюю вуха, щоб не чути повітряної тривоги,
Бо у цю мить для мене існують лиш ПОВІТРЯНІ поцілунки...

10 травня 2022

Краматорський вокзал

Їй одинадцять. І більше не буде більше.
Вона не закінчить музичну по класу "Вокал".
Мрії побути в Парижі і написати любовні вірші
В неї навіки забрав Краматорський вокзал...

Крихітний хлопчик тільки зіп'явся на ноги.
Перший десяток кроків вчора лише подолав.
Але можливість топтати всі інші дороги
В нього навіки забрав Краматорський вокзал...
Білявка заплакані очі втирала руками.
Картала себе за ранковий безглуздий скандал.
Змогу торкнутись коханого ніжно губами
В неї навіки забрав Краматорський вокзал...
Бабця стара поховала вже сина й онука.
Бабця покинула врешті холодний підвал.
Бабця згорьована з криком заламує руки:
Решту сім'ї у неї забрав Краматорський вокзал...
У юнака на жорстких неслухняних протезах
В тривожній валізі - мамин старенький журнал.
Кілька миттєвостей - і все це навіки щезло.
Тіло й папір спопелив Краматорський вокзал...
"Світе, що сталось? Де ти так оступився?
Нащо повторюєш з дня в день страшний ритуал?
Світе, вже досить! Світе мій, схаменися!"
Я прошу, люди благають й кричить Краматорський вокзал...

8 квітня 2022

Бачиш, я знов посміхаюсь новому дню.
Заварюю каву, вмикаю улюблену пісню...
За усміх мій ніжний хтось міцно тримає броню,
Дивлячись ворогу в очі нахабно і грізно.
Поки я тут безтурботно сміюсь вечорам,
Поки вдихаю я спокій терпкого повітря,
Він йде назустріч холодним колючим вітрам...
Бо в нього в руках - моя нерозтрачена віра.
Він до останньої миті за мене горою стояв..
Тепер він лежить під шаром барвінку і м'яти...
Бач, а колись мені хтось необачно сказав,
Що за мене життя ніхто не готовий віддати...

25 червня 2022

Виявляється, мир - коли в місті немає шкіл.
Бо у них - пунки збору шарпеток, закруток і ліків...
Коли діти історію вчать біля вогких підземних стін.
І сприймається вона вкрай однозначно і стрімко.
Виявляється, мир - це відсутність аеропорту.
За хвилину зітерти з лица землі.
І ще стерти відважних людей когорту...
Лиш ремарка: не стерти нікому їх...
Виявляється, мир - щодоби лиш єдина пісня:
Завивання сирен й атональний ракетний свист.
Викликати в людей моїх страх вже занадто пізно.
Ними ненависть лиш володіє і злість.
Виявляється, мир - це осколки в щоках і грудях,
Це розкришені фрески високих церков,
Перепалені стіни, кістки і погруддя.
І запечена в серці й на тілі кров...
Виявляється, мир - довжиною у вічність тижні,
Цілі тижні напруги без відступу і без сну.
Із цим "миром" країна моя стане тільки вища
І зустрине свою УКРАЇНСЬКУ величну весну!
6 березня 2022

Джерельна база текстів :

Вероніка Ганай. URL : <https://www.facebook.com/groups/713320479592198>

Людмила Горова

Мавка

За вибухом - мертва тиша.
Дзвенить у вухах пустота.
Підвівся на лікті. Дише,
Псалом дев'яностий чита.

Наклав турнікет вище рани.
Знесилений знову ліг.
Брудний під ногою тане
Червоний від крові сніг.

Отак, Капелане, брате,
Життя промайне, як сон.
Де, в бога, своїх шукати?
Розбитий мовчить телефон.

Гукнув. У безодню наче
Скотилась сумна луна.
Аж раптом - дитина плаче.
І поруч ось тут вона.

Маленьке, простоволосе,
Дівчатко десь років шести
Розхристане, змерзле, босе.
Звідкіль тут взялося ти?

Лиш степ по обидва боки
Та що ж воно за мара?
Чи розуму гра жорстока,
Чи сил потойбічних гра?

«Не кинь мене, Капелане,
Тепліше в степу удвох
Чи шкода від мене стане?
Тебе твій пробачить бог»

І ще щось сказати хотіла
Й заплакала гірко знов.
З зеленого Мавки тіла
Червона сочилась кров.

«Не кинь мене, Капелане,
Ми двоє попали в біду.
Тобі я в пригоді стану:
Я степом тебе проведу.»

Він повз. Термоковдрою вкрита
Малесенька Мавка йшла,
В безкраїм степу, під вітром
Йому торувала шлях.

30 грудня 2022

Нічка тулиться до нас
Діткам спатоньки вже час
Заспіваєм колискову -
В нас тут теж відбій якраз

Сонце спить і ти лягай
Спи, маленький, засинай
До усіх дітей України
Знову прийде Миколай

Наспіває в телефон
Татів голос теплий сон -
І прилинуть уві сні
Дні щасливі та ясні

Сонце спить і ти лягай
Спи, маленький, засинай
До усіх дітей України
Знову прийде Миколай

Мама скучила, малюк
Бо давно уже до рук
Замість донечки чи сина
Брала лиш кермо машини

Сонце спить і ти лягай
Спи, маленький, засинай
До усіх дітей України
Знову прийде Миколай

19 грудня 2022.

В тебе вищих чотири освіти,
Серед них поплавок і юрфак,
Та найкраще, що треба зробити -
Це тихенько закрити пиздак.

Ти все знаєш про тероборону,
Ти спортсмен і вояка з вояк!
Знаєш байку про сир і ворону?

Тож стулися, закрий свій пиздак.

Ти великий експерт з експертизи
Політолог, з прогнозів мастак,
Тож засовуй у сраку мармизу,
І закрий свій святковий пиздак

Ти таролог, відун, футуролог,
Костоправ і спадковий відьмак,
Знає все наперед твій астролог -
Прослідкуй, хай завалить пиздак.

В тебе кум троюрідного брата
Все розкажує, що там і як,
Бо воює і знає багато.
Маладець. Завали свій пиздак.

Ти такий депутат, яких мало!
Грудь в медалях, шпалери з подяк,
Щоб тобі їх у рот не запхали -
Завали свій, будь ласка, пиздак.

Журналістів як ти - більш немає.
Володієш пером, як гусак,
Побував на передньому к раю?
Чемним будь і стули свій пиздак.

А якщо в президента самого
Ти найближчий з його посіпак -
То я прямо повірю у бога,
Як нарешті закриєш пиздак.

7 вересня 2022

Привіт, світе, привіт.
Ти як?

Стомився від наших бід?
Привіт, світе, а це, бачиш, знову ми.
Поглянь світе, на нас, ну, що ти?
Невже буденності нашої фото
Тобі здалося занадто сумним?
Та годі, світе, у тебе достатньо хисту
Назвавши пекло «чутливим вмістом»
Його заблюрити, щоб бува
Жіноча муміфікована голова
Чи руки, зав'язані за спиною,
Не зруйнували твого спокою.
А синьо-жовті браслети ці
На катом понівеченій руці
Чи тільки тижневого немовляти -
Краще зовсім повидаляти
І перебанити всіх, хто запостив.
Та бачиш, світе, не так все просто.
Що ми десь там - то лиш так здається.
Що «вміст чутливий» не добереться
До дому твого, до твого саду,
До твого раю, до твого ладу.
Він близько, світе, він дуже близько,
Він заповзає в теплі колиски,
Очі виймає, відрізає вуха,
Кричить... Як він кричить! ПОСЛУХАЙ!!!!
Не відвертайся, тобі від нас не втекти.
Річ, світе, в тому, що ми - і є справжній
Ти.

18 вересня 2022 ·

Мені із дому передали дім,
Котячі вуса, квіти з підвіконня.
Дім плакав, що в розлуці ми із ним.
Не плач, мій доме. Стрінемось в Херсоні.

Він плакав, що довкола бур'яни,
Паркан упав, орнамент вицвів грецький,
Що все мене чекає він з війни.
Не плач, мій доме, стрінемось в Донецьку.

Він згадував дитячі голоси,
Він мовчки плакав і мовчанням мучив,
Не дорікав, нічого не просив.
Не плач, мій доме, стрінемось у Бучі.

Він плакав, що його уже нема,
Що тільки злива на фундамент хлюпа,
Що день і ніч навколо лиш п'ятьма.
Не плач, я повернуся в Маріуполь.

Не плач, цей наш багряний листопад
Не буду дарувати я нікому.
Не плач, я поверну тебе назад,
Мій доме. Поверну тебе додому.

12 листопад 2022 ·

Сію тобі в очі,
Сію проти ночі.
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже!
Скільки в святу землю
Впало зерен жита -
Стільки разів буде
Тебе, враже вбито!
Скільки, враже, півень
Вночі кукуріка -
Стільки днів у тебе
Доживати віка!
Богові - Боже!
Ворогу - вороже!

Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже!
Скільки зробиш, враже,
Кроків по Україні -
Стільки твого ляже
Роду в домовині!
Стане на півсвіту
Чорного пристріту,
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже!
Писанку розпишу,
Люльку заколишу,
Матір твою, враже,
Без дітей залишу!
Батька твого, враже,
Смертю заспокою,
Жінку твою, враже,
Висушу ганьбою!
Богові - Боже!
Ворогу - вороже!
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже!
Як просію горе
Крізь дрібненьке сито -
Станеш ти про пекло
Господа просити...
Та не буде, враже,
Смерть твоя легкою.
Та й у смерті, враже,
Не знайдеш спокою...
Слово моє липке,
Слово моє кріпке,
Буде тобі, враже,
Так, як мати скаже!
Буде тобі, враже,
Як дружина скаже!

Буде тобі, враже,
Як дівчина скаже!
Буде тобі, враже,
Як дитина скаже!
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже!

Джерельна база текстів :

Горова Людмила. URL : <https://www.facebook.com/LiudmylaHorova>

Ольга Деркачова

Не розпитуй про те, як мені, взявши в сні у долоні моє лице,
Де садили троянди терпкі і червоні, там давно ніщо не живе,
Час приходу у світ мовчазних хризантем вже мина,
Не минає війна – до зими? До весни? Хто там зна...
Не питай, як живу, бо живу та й живу,
Розсипаючи дні, все шукаю твою межу,
Серед темного міста ховаюся в твій старий светр,
А будинки такі, мов невдало порізаний фетр.
Не запитуй нічого, бо що я тобі скажу?
Що у ліжку, де ти помирав, найміцніше я сплю?
Що стискаю в кишені від дому твого ключі?
Що з птахами у вирій надсилаю тобі листи?
Що замотую осінь у твій сірий шарф,
Все ще каву на двох варю і не вірю в присутність втрат?
«То мене, - кажеш ти, - відболить, ти про це напиши
І про те, як ходили улітку удвох до води,
Як веселку приносив в дитинстві тобі в рукаві,
Як сміялась і вірила в те, що дороги живі».
Намагаюсь торкнутись долоні твоєї, кажу: «Напишу».

І це буде уперше , коли я тобі збрешу...

10 листопада 2022

Джерельна база текстів :

Деркачова Ольга. URL : <https://www.facebook.com/olga.derkachova>

Дзвінка Торохтушко (Любов Буряк)

Така весна, моя маленька Єво,
Квітує терен... Хай би він зачах!
Набрякле небо гримотить сталевом,
Цупкий кевлар у Бога на плечах.
Така весна, маленька Єво: жмурки
Життя і смерті, хто що обере.
З Книги Буття зірвали палітурку,
Вписали стих про те, що Бог помре.
Така весна, маленька Єво. Роси,
Спадають на Господній мультикам,
Мов краплі крові. Бог набоїв просить
І пише на веселці: «Аз воздам!»
Така весна, маленька Єво. Далі
Лише вогонь і зранені солдати.
Бог воскресатиме в руїнах Азовсталі,
Об'явить незагосні стигмати.
Але, він добрий, ти собі попросиш
Ще один шанс під небом перкалевим.
Увіруєш, відплачеш, відголосиш...
Весна прийде, моя маленька Єво.

21 травня 2022

Дума про козака голоту

Він кладе автомата, дістає телефона , хтось дає йому свою каву, чи недопитий чай.

Він сідає в траву, спирається об акацію, набирає мене й говорить:

- Ти уже вибачай!

Але в мене тут ніч, випали одночасно роса і нагода потерендіти.

Як там воно - життя, робота, що там у тебе ще?.. Про все розкажи. Як діти?

Розказати про те, як ми? Стволи ще гарячі, ми - ледве теплі.

То му, що літо, жнива у розпалі, жнива у пеклі.

В полі було чотири комбайни, три розрахунки арти і нас дві роти їх прикривали.

Не ойкай! Комбайни цілі, вороги дохлі, зерно зібрали.

Потім, правда, прибудний танк - один із кількох, до села прорвався,

Встиг наробити лиха, убив собаку, але так у селі й зостався.

В селі є люди, артою ризиковано, ми три гранати йому під дишло!

Останню, що за собаку, закинув Кіт, новобранець. І в нього вийшло!

Собаку шкода... такий хороший... вибіг обгавкав танка...

А той переїхав його. У хлопців зірвало планку.

Дістали тих косорилик... Мале, зелене, затуркане, шмарклі під носом - друга армія світу...

Та ну їх ! Давай розкажуй: як там робота, діти?

Та ми що? Тим шмаркатим вломили з нервів. Усе по плану.

Собаку ховали, як і належить, він же герой, із капеланом.

Капелан сказав:

- Спочивай, Рябко, чи як там тебе називали, біля Господа одесною!

А ми помстимося. Ми цю Москву розтрощимо й і нановоне заснуєм.

Хай там будуть болота, жаби і чаплі.

Але ніякого людського зброду, ніяких лаптів.

Хай там виють вовки і крячуть круки.

Але ніякого княжества, ніяких щоб довгоруких,

Грозних, темних, великих... Тьху ти! Аж курям смішно: які великі?

Вся їхня історія лукавими писана й шита ликом.

Брехня на брехні, ще й брехун брехункою поганяє.

Ти це, зрештою, і без мене чудово знаєш.

Але я не про те. Ми ж з тобою зібралися потриндіти,

То, нарешті, розкажуй: як там життя і діти?

А я вмощуся під акацію, степ - під голову, небом укриюся.
Арта їм так насипала, що ніч буде тихою. Вранці я, може, вмиюся...
Вісім годин ми тримали лінію, щоб комбайни віджнивували.
Один підірвавсь...Ні, хлопець цілий...Всі наші цілі.
Нікому нічого не відірвало.
Не віриш - спитай капелана вранці, зараз він спить на верхній полиці
акацієвого купе.
Ой! Лінь вставати. Ти б тільки чула як піп уночі хропе!
Лежить в гамаку між деревами, закутався в якісь лахи
І гучить, наче два органи. Слухай! А це ж надихало Баха?
Ну, Баха, котрий оце хропіння вкладав у ноти й мелодії для органу...
А ми тут по інших бахах спеціалісти... Слухай-но, щось я в'яну.
Ось тобі ще алегорія: я - то козак Голота,
Що не має жінки, хати, млинка, садочка і плота.
Як там воно в тій думі: шапка-бирка, що зверху дірка?
Дірка - вона від чого?
Від "калаша", чи снайперки?.. Ну, що ти! Заради Бога!
Травою підбита - то ж про канабіс? Вітром підшита... Вітер
Сьогодні теплий, зорі високі, місяць яскраво світить.
Козак Голота лежить в акаціях поряд із капеланом.
Усе, як в раю, хоч і в пеклі. Але усе за планом.
І каже козак Голота... Що він далі за текстом каже?
Здохни, мордо твоя московська! Ти, бусурманине-враже,
Завтра відхопиш за комбайнера, Дюка, Бусола...і за собаку...
Бери ноги в руки і, поки я сплю, то тікай до сраки!
За Рябка. Його так охрестив капелан і поховав по чину...
Собака обгавкав танка, собака героєм загинув.
А ти, бусурмане, здохнеш. Так каже козак Голота, що спить під акацією,
Що не має жінки, ні хати, зате має зброю і волонтерську рацію...
Ти ще не спиш? А я ось уже дрімаю.
Це ти мені, а чи я тобі щось казати маю?
Так ось: по війні ми з тобою підемо на Бону.
Pink floyd, Dіpurple, А-На, всі діла...відро кави. Ну, а по тому
Заспіваєш мені, уже вчи слова, тієї думи про козака Голоту,
Що вміє цеглу вкладати, ставити плитку, робити меблі...всяку знає роботу...
Але не має хати в Попасній, не має жінки, дітей. Тепер і Рябка немає...

Сука війна. Сука Москва. Суки танкісти...Всіх уб'ю. Засинаю.
Іди і вчи оту думу! І ні про що не думай.
Війна - то козацька справа. На жаль, тут багато суму.
Рябка пом'яни. Добрий пес, він охрещений капеланом.
Ніч глибока, зорі високі, з байраку тягне туманом.
Степ під голову, автомат при боці, капелан хропе, наче Бах, органом.
У нас усе 4.5.0. В нас усе за планом.

26 серпня 2022

Вже нема тих ключів, що відчинять всі двері нарозстіж,
Вже нема тих дверей і ще цих, і отих, і отих...
У маленькому місті занадто спресований простір,
Віє вітер і віє натужно, і, хоч би на хвилю, затих.
Бо ні слова не чути, що мовлять порепані мури,
Затверділий намул в акваторії людського дна.
А на сходах...на сходах Будинку культури
Хтось червоною крейдою виписав слово "Війна".
І воно під дощем розтікається краплями, плином,
Вже і літер не видно, а знаєш і бачиш - війна.
І святі прапори накривають святі домовини,
І над містом пливуть, і сльозами захрипла луна.
У маленькому місті новини, як жменька округин,
Що кришилися вітром осіннім із хліба журби.
Єзуїт при свічах гріє словом зневірені душі.
Єзуїтові легше - у нього в дзвіниці живуть голуби.
Один із них точно в Предвічного служить за янгола,
Приносить оливу і мед та розвіює кіптяву свіч.
І пахне в маленькому місті у вересні вичахлим ягелем,
І двері скриплять - ті, що їх вже немає, у ніч.
А небо високе. І бусли летять небокраєм.
Край неба червоний - то крейди струмок понаносив.
А війна все триває. О, як вона довго триває!
Єзуїт випускає над містом багряного янгола.
Осінь.

7 вересня 2022

Мій котик заварює віденську каву:

- Якась феєрична роззява прислала. Арабіка, може - робуста.

Потрібна майстерність, щоб швидко і справно

Її не зварити...скажімо: на густо.

Мій котик жартує:

- Умови печерні,

Тож камінь об камінь - такий в нас первісний млинок.

Тріщить у жаринках багаття картопля печена,

І пару, мов хмару, здійма над вогнем казанок.

Мій котик сміється:

- Віват, неоліт! Тру між каменів зернята кави,

А чашку тримаю обценьками - стильно та грізно.

Мій котик хороший. Мій котик такий майстровито-управний,

Він власними лапками чашку збабахав із гільзи.

Мій котик говорить:

- Історія - книга, де жорна по колу

Стирають на порох і мелють за розділом розділ.

Мій котик розумний, мій котик - боєць та історик,

Він каву заварює на мінометний підрозділ.

Гірку, як полин і чорнющу, як думка лукава,

Терпку, як надія, густу, як тривога щоденна.

Мій котик воює. Він вранці заварює віденську каву

В окопі. А я - та роззява, яка її вислала в зернах.

20 вересня 2022

"Мені снився сьогодні урок" - пише вчитель у соцмережі.

Його школи давно немає: обстріл, снаряд, пожежа.

"Мені снилися мої учні. А до чого цей сон - не збагну.

Так буденно все, стою біля дошки, розказую про якусь минулу війну.

Ішли когорти, хрипіли коні, списи вдарялися об щити,

Палила спрага, німіли ноги, але ми мусіли далі йти.

І тут я раптом щось затинаюсь. Війна з підручника - це ж не про нас.

Я ж на уроці, я ж, дітки, в школі. Війна - іменник, минулий час.

І прокидаюсь. А я в окопі. І сон не руку. І дієслово - моя війна.

Лабораторна, вважай, робота не на оцінку...Страшна ціна."

Ідуть когорти, земля палає. Пекуча спрага, палючі дні.
Вчителю сняться уроки в школі про давні війни. На цій війні...
3 листопада 2022

Наші втрати важкі, наче яблука в осінь дощливу,
Увібравши і сльози, і кров, позбиравши росу і журбу,
Вони падають долі, а доля занадто примхлива,
Чи й згадає про них, перебувши тривожну добу?
Наші втрати страшні. Найдорожчі, найближчі... Най будуть
В сонні янголів божих, у снах та у пам'яті вічній!
Поза сотою повнею, поза межею безлюддя
Хай озвуться до нас тихим голосом, гомоном свічки.
Наші втрати величні, як осінь вогненна й палюча,
Як воплочене слово, як тіло, що духом - стіна.
Наші втрати святі і священні. Болючі, болючі, болючі...
Осінь. Яблука падають. Падають бомби. Війна.
9 листопада 2022

Усі наші звуки щодня гучнішають на півтон,
Ми до всього на світі тепер максимально дотичні.
Ми недосяжні й захищені - над нами неба бетон
І крила ластівок на хитких дротах електричних.
У шкаралупку тверду землі ми востаємо щосвітанку,
Ми - останні птахи цієї осені, не свійські й неперелітні.
Вицвіле наше літо розбризкане на вишиванках,
Розтривожена наша веснонька посивіла ще у квітні.
Ми відклали на потім свої дискурси та фанаберії,
Познімали з очей полуду, камінь з пазухи вийняли.
В кожному слові нашому ставить наголос артилерія,
Тому нас, врешті, почули, побачили і підтримали.
Наша осінь гаряча шелестить волонтерськими зборами,
Відкривавлюється такмедом і перегукується балістикою.
Ми закопуємось у землю, хоча й щасливіші, коли її оремо,
Але ми все ще боремось і, до певної міри, це можна вважати містикою.

Наше літо бабине виплетене із маскувальних сіток,
Осінь кольору хакі прикрива бліндажі піхоти.
Усі наші звуки щодня гучнішають на півтон.
Ми сьогодні, мабуть, найвитриваліша в світі нота.

18 листопада 2022

Як важко прощатись. О, як же нестерпно прощатись!
А потяг гуде і гуде під ногами перон.
Тихенько шепочеш, а слово звучить, мов гармата,
Притишуєш серце, проте воно теж в унісон
Зі словом. В них, наче єдиний динамік,
Твоїми вустами вибухкує сум і тривогу.
А потяг рушає і дві паралельних між вами
Для тебе чекання, для нього - залізна дорога.
В залізну війну, де змагаються леви сталеві,
Де стрільна лишають по собі криваву печать.
Чи він повернеться в обійми твої перкалеві?
Диспетчери неба про це таємничо мовчать.
А потяг відходить. Залізна скрипуча оскома
Набризкує в очі ропи і ти, жінко, хоч вий, а хоч криком зійди.
Залізна дорога, а ти не залізна і в тому -
Жіноча родзинка і передчування біди.
Нестерпно прощатись. Тепер усі фото - ікони.
І дні у молитві, і ночі, мов чаша без дна.
А потяг відходить. І жінка відходить пероном.
Назирці за нею бредє напівтінню війна.

19 жовтня 2022

Не питай мене як ми тут,
Це вже неважливо, а може, нас уже і немає.
Звір, що силою загнаний в кут,
Десь відшукує силу і, все-одно, кусає.
Звір, що кігті протер до кісток фаланг,
Що зуби скришив до кривавого піднебіння,

Із очей його вже проростає іланг-іланг,
Та він скажений і кусатиме до омертвіння.
Не питай нічого. Напевно вже ми - не ми,
Лише відголосся хоралу артилерійського.
Лише відлуння колядок столітповторюваної зими,
Лише посвист куль, наколядованих для війська.
Не питай. Говори. Не гаси свічу.
Відкрий мені душу, замкни на всі засуви двері.
Або помовчи зі мною, допоки я тут мовчу,
В нестабільному цьому, прослуховуваному етері.
Чуєш: осінь минає, а ще ж не пройшла зима.
Говори мені тепле, шепочи мені гаряче й палко.
Я тримаю в прицілі звіра. Розкажи: як ти там сама?
Над нами вгорі пролітають пізні пташині валки.
Лелеку до ирію заберуть. Ти ж знала його - Лелеку?
Стільки днів минуло, а все не звикну до слова БУВ...
Герої вмирають. Чуєш? Герої вмирають легко.
Це важко без них і смертно без них довкруг.
Не мовчи. Говори. Поспіши у словах, бо тиша -
Тільки пауза поміж перезарядками, тільки фон.
Звір скаженіє і прагне крові. Мабуть, я після себе лишу
Хіба що оцю розмову. Ти ж її пишеш на диктофон?
Говори, бодай щось. Про те, що все не дарма:
Ця війна, смерть Лелеки, все, що було і буде.
Осінь минає. Чуєш, а ще ж не пройшла зима...
Мережа зникає. Я поміняв ріжок. До з'язку! І.. Будьмо!
4 листопада 2022

- Мамо, я не жартую і не беру тебе на кпини,
Я дісно здичавів трохи за вісім років війни.
Слова не складаються в речення, хоч сядь та й плач,
Тому пробач за дивне прохання мені. Пробач!
Я побачив дівчину, яка...Ну, одна така на усі світи.
І вперше в житті вагаюся що робити, як підійти.

І не підходжу. А вона усміхається, наче сонце напровесні.
Мамо, руді дівчата прекрасні безсовісно.
Вона парамедик. Кожну вільну хвилину я хочу бути із нею,
Тож бігаю за пігулками від болю, кашлю та діареї.
Ну чому ти смієшся? Такі випадки тут доволі часті,
Сухпай, консерви, зелені сливи - ось тобі й "швидка настя".
Але, я ж не про те, я про те, що поставив собі завдання:
Підійти й попросити якусь пігулочку від кохання.
Здавалося б: усе просто, пошле подалі - це ж не біда,
А ось підходжу - язик не слухається, в колінах шумить вода.
І ось я тупцяю перед нею, чуюся геть нещасним,
А вона дивиться...Мамо, руді дівчата - безмежно прекрасні.
У неї ластовиння на носику, очі - небо ізрання,
А я - останній йолоп, я про пігулки, та не від кохання.
Ти можеш сміятися, бо, звісно, мені ось уже й за тридцять,
За плечима особисте життя, війна й особистий цвинтар,
А тут раптом - кохання, може і недоречне й невчасне.
Мамо, руді дівчата безмежно й безповоротно прекрасні.
Із ними б до моря, а чи на лижі в Карпати, Альпи,
А на війні чим дівчину потішити? Вижити у бою і добути скальпа?
Знаєш, мамо, я наберуся сміливості, тобто я вже набрався,
Скрутив із фольги від сухпаю перстень, нівроку він мені вдався.
Зараз піду до намету...Стоятиму йолопом перед нею
І знову молотиму нісенітниці. Може й про діарею.
Але ти, все ж, на всяк про всяк, благослови на словесний прорив!
Добре, мамо, я в тебе сміливий... Забудь про що тут наговорив.

- Мамо...Мам, ти не зайнята? Слухай, я зараз лусну від щастя,
Руді дівчата - воістину сонечка. Мамо,, її звать Настя.
Я хотів їй сказати красиво, а вийшло.. Як завжди, мамо.
Я про сердечний біль, вона: " Давай робити кардіограму!"
І тоді я зізнався, що всі оті пігулки від болю, від діареї
І оці скарги на серце - це не про біль, а про кохання до неї.
І тепер в нас обручки з фольги від сухпаю. Мамо, я без обману!
Благословляй швиденько, ми з Настею до капелана!

5 листопада 2022

Сніговик закінчив свою працю,
А був це день шостий з її початку.
- Оце і є гарно! - промовив у рацію,
Струсив тактичні пальчата й прибив печатку.
Хоча, ні! Печатку прибила САУ,
Десь там, у правому нижньому секторі,
Бо там одразу все загуло, завололо,
Метнулись у небо прожектори.
А Сніговик проголосив собі вихідний,
Тобто - свято, увал, неділю.
Перевзвся у сухі берці, перевдягся в сухі штани,
Дістав пакунок з наплічника і вирушив на весілля
До сусіднього бліндажу, в якому вже капелан
Проповідував про перетворення води на вино.
Сніговик подумав, що доречніш було б у горілку,
Привітав молодят, побажав їм кохання вічного, як в кіно,
Пожартував, що зима і холодно, тож він їм дарує хімічні грілки
І, раптом що - готовий, воістину, як бойовий побратим,
Потримати їм окопну свічку першої шлюбної ночі.
Капелан засміявся, наречений також, наречена, чомусь, опустила очі.
А Сніговик, сьорбнувши борщу гарячого, мов нектару,
За любов молодих, за їхніх дітей та, щоб на весіллі внуків
Не тупцяли перед ним ото, як ні в сих, ні в тих,
А були щасливі завжди й завжди тримались за руки,
Раптом відчув себе вільним і білим, як світ зими,
Як птах, що накраює крилами небо.
Він молодим побажав життя прожити єдиним "ми"
І пішов собі, вже в посадці зітхнув:
- Ну і як я, Єво, без тебе?
Ніхто не чув, що він там про себе зітхав,
Хіба крук на гілці, та крук не розкаже іншим
Про те, про що Сніговик мовчав, про ту, яку Сніговик кохав
І, наче хлопчисько, виписував до нотатника сентиментальні вірші.
І був сьомий день, і була війна, полем бігла ворожа піхота,
І небо палало, земля дрижала від арти і вибухала крицею,
І Сніговик кричав у рацію:

- Наказ командира роти: тримати, тримати, тримати позиції!
До ночі, до ранку, до дня, до холери ясної!
До останньої кулі, останнього подиху, останнього дива Божого...
Кров на війні перетворюється у вино - і це прекрасно є,
Хоч моментами воно й настрожує, та, здебільшого - заворожує.
І, коли вже й справді вичерпувався БК,
А в запіллі щільно лягали ворожі стрільна,
Він закричав у рацію:
- Наказ від Сніговика:
Відходите всі, уважно, чітко, продумано та повільно!
Він протримався довго, прикривши собою всіх,
Хоч ворожа піхота його кулями й нафаршувала.
Та свої всі живі. Сніговик танув, спрагло ковтаючи почервонілий сніг.
Над нотатником з віршами плакала Єва:
- Пробач! Я ж не знала... не знала...

23 листопада .2022

- А по нас сьогодні ще не прилітало.
Тиша, темрява, снігом усе засипано.
На снігу ні слідочку, ані проталини...
- Мам, ми сьогодні їм так "насипали",
Що стволи ледве не поплавило!
Все 4.5.0. Забиваєм кілок осиковий
Не хвилюйся, не маленькі, справимось!
Поміж цими двома дзвінками
З міста деокупованого та з "нуля"
Проліг крізь добу щільний блекаут
І подовжені кілометри. Земля
Зробила ще один виток у добро,
Так все і має бути, хоч би що там де не було.
І ось воно, поза свічкою, вже отут - Різдво.
У темному місті з тишею настороженою,
Із будинками замкненими й антенами нашорошеними,
У місті, де сиплеться з неба і замерзає вода,
Раптом: гомін, відгомін, звук, хода -

Відступає, відходить, забирає усю біду.
І, може, й рання вона, може, й непрошена -
Діти поверхом вище розучують коляду.
Добрий вечір тобі, пане господарю!
Мир і Перемогу хай нам принесуть
Три бійці-герої - пастушки спокою, а зозульки карі
Довгих літ солдатам щедро накують!
- А що перший празник - то Різдво Христове...
- Мам, чудові берці, тепленький бушлат.
- Місто...Мое місто... Ми тебе відновимо!
Хай би закінчився цей ракетопад...
Застеляйте столи, та все килимами...
- Не проси, не виїду, світ мені тісний.
Дім мій тут і простір, тут життя і мама...
- Мам, ми їх прикінчимо точно! До весни!
Що нам іще треба? Пальне та набої,
Термо...все, що термо... і ще "Терафлю".
- Ой, радуйся, земле!
- Не здамо без бою!
Мамо, як безмежно я тебе люблю!

25 листопада 2022

Дзвінок з-під бахмута

Ти питаєш: які новини?
Ось тобі екстренний випуск:
Коли дощі і, коли хуртовини -
В піхоти штани навипуск.
День сухопутних військ,
Ця назва умовна досить.
Бог не видасть, свиня не з'їсть,
Піхота землю на плечах носить.
Бо піхота - це колективний кит
Іще з часів сотворення тверді.
Вона сушею ходить, а під землею спить,
Коли землі наїється, лається спересердя.

Але недовго, адже піхота - це сіль землі,
Її ферум, нітрат, карбонат і фосфор.
Піхота - рілля золотих полів
Та душі солдатські, що повнять простір.
Така ось ми, бач, константа, вона ж і змінна
Величина війни, незамінима жодним хайтеком.
Це поміж нас помирають ворожі стрільна,
А ми живими виходимо, навіть, з пекла.
Тож новини наші... Розкажу тобі отаких:
Погода не сухопутна, в берцях намокли лаби.
Не переймайся! Піхота - не дівчаки,
Подивися у зведення із Генштабу!
Я скажу тобі: нам залишилося до весни -
Це до москви й назад, пройти й вернутися так второпно,
Щоб не порвалися берці на грузьких шляхах війни
І... До мами, піхото! Мамі треба висадити картоплю.

13 грудня 2022

Різдво

Хтось літаки здіймає на Європу,
Хтось яхтами хизується в портах.
А інші "засмагають" по окопах,
По бліндажах і просто - блокпостах.
Одним південне сонце й море синє,
В котрім не пересолена РН,
Комусь буржуйка і вода - спасіння,
Бо сіль від поту засихає аж,
Немов кора. Втискається у шкіру,
І кров скипає від її тисків.
Христос родився! Вірю, Боже, вірю!
Я вчора фото бачила. З Пісків.
Чорнюці, закіптюжені. От ніби
Й лиця не видно, а крізь сажу - лик!
І ти, мій Боже, з ними. Також Кіборг.
Вони у тебе вірять. Я - у них.

Оці, чорнющі з кіптяви і солі -
Світліші за різдвяний білий сніг.
Оці, ріднющі духом і по крові,
Прихилять небо і врятують.
Всіх.

24 грудня 2022

- Мамо, досить вже, ми - не зайчики!
- Добре, котику.
- Мамо-о!
- Ок!

У пологовім цілувала пальчики,
Які тиснуть тепер курок.
Ніч невиспана - лізуть зубчики.
День:

- Не хочеться до садка!
Сам собі вистригає чубчика:
- Мам, я схожий на козака!
Дні за днями, дванадцять років,
Радість в серці й на ранах сіль,
Прогуляв двадцять п'ять уроків,
- Та згоріли б вони усі!
Стоси зошитів і паперу,
Нитки нервів - тонке, урвись!
- Я вступаю до універу.
Ще п'ять років - і він юрист...
Син закоханий, це навіки,
Звісно ж, мама про це все знає,
Кожен зайчик є чоловіком,
А кожен котик кицю стрічає.
І безперечно, що королеву,
Найкращу в світі, миліш від сну.
Не кожен котик зростає левом,
Та мій ось виріс.... В оцю війну.
А війна, мов стара кравчиня,

Інеса Доленник

А мати бійцям наказала відкрити труну...
Її відмовляли, їй ліки давали і воду...
Вона говорила: „Збирала його на війну -
Й до раю зберу, і ще раз помилуюсь на вроду".
... Вона не зомліла, змінився лише її лик.
Вона лише стала одразу, як хмара осіння.
А потім поклала в труну вишиванку й рушник
І гладила тіло скалічене милого сина.
Вдивлялася в риси обличчя, порізи, синці -
І наче воліла рукою мару відігнати...
А потім сказали ми їй: „Вже прийшли панотці", -
Вона всеодно не дозволила нам закривати.
І більше ні слова не мовила в голос вона,
І губи тремтіли, напевне, в молитві за сина,
А люди кругом шепотіли: „Страхіття... Війна..."
І старились очі її і чоло щохвилини.
Коли панотець говорив, що тепер лише Бог
Вирішує - й треба молитися всім нам за брата,
Вона підійшла і сказала: „Я буду за двох
Молитись віднині - за сина свого і за ката".
Ми всі оніміли: „Навіщо за ката? Чому?"
Її попрохав панотець розтлумачити людям...
„Бо в ката, напевне, є діти й дружина, тому
Що кара не може торкнутися виключно Йуди..."
Коли вже ми їхали, нас провела до воріт...
Хрестила по черзі, сльозам - ні кінця, ні упину,
Що ми - говорила - віднині всі діти її
І що зобов'язані жити за себе й за сина.

Дала на дорогу нам їжі, води і вина,
А ще в рушникові строкатім - хлібину із сіллю.
Рушник вишивала для сина на долю вона,
А в сина ніколи, ніколи не буде весілля...
Ми їхали мовчки. Судомило душі й вуста,
Стояли в очицях згорьовані батько і мати...
Ми думали всі про одне, та не сміли сказати:
Земля українська не просто прекрасна - свята...

Ще один мій вірш польською завдяки Олексі Казакову. Kolejny mój tekst w języku polskim dzięki O.Kazakov

Оригінал:

Україні

Україно, ти відболієш, ти перебудеш,
Загоїш рани, знову сплетеш віночок...
І навіть цей підступний цілунок Йуди
Із вуст твоїх змиють мільйони синів і дочок.
О панно, ти маєш сили здобути волю.
З нас кожен тут захисник тобі і прибічник.
І ти переможеш. Така твоя в світі доля –
Горіти й сяяти, як літургійна свічка.

Переклад:

Ukrainie

Ojczyzna, odchorujesz, przebędziesz,
zagoisz rany, znowu spleciesz wianeczek.
I nawet podstępny ten Całus Judasza
Z ust twoich zmyją Wielu synów twych i córeczek.
O pani, masz w sobie siłę Zdobycь wolę.
Z nas każdy tu Obrońcą Ci i zwolennikiem
I zwyciężysz Ty, Taki w świecie masz los
Palić się świecy liturgicznej płomykiem.

Черга на кордоні

Який вже трапиться – транспорт...

Рюкзак, телефон і паспорт...
Тече ріка з України,
Широка тече ріка...
І я в ній – лише краплина,
Ще менша – моя дитина...
За них, малих і невинних,
Страх змушує утікати...
На хвилю – наступна хвиля.
Он бабця й онука – білі,
Бабуся – давно, онука
За ніч посивіла вщерть...
А ці ось боялись діти
З метро у Харкові вийти,
Бо знали: як «град» постука,
То слідом заходить смерть....
Он літня жінка в хустину
Все плаче: як же насіння?
Розсада зростає й квітне,
Землі шкода до судом.
Без рук її на городі
Нічого тепер не вродить...
Весна непривітна й зимна
Ховається теж від бомб...
А в тої донька – дівчисько,
Дитятко мале в колиці,
Сини воюють, на черзі
Куми, чоловік, свояк.
...І як воно досі б'ється,
Розкраяне навпіл серце,
Коли з російського леза
Кров скрапує: крап-крап-крап...
Так хвилі шепочуть, кожна –
Своє, та на спільне схоже,
Солоні від сліз невинних,
Від горя і бід гіркі...
Стою і молюся Богу

За наших, за перемогу,
І щоб назад в Україну
Вернули хвилі ріки....

Ці сутінки, цілодобові сутінки
Крізь соломинку з мене п'ють снагу.
І за всіма моїми прорахунками
Вони, вони – як тіні на снігу...
А серденько, мов деревце над прірвою,
Гойдає на верхівці голубів...
Якою, кажуть, відміряєш мірою,
Такою Бог відміряє тобі...
Забракло сонця, порожньо в колодязі,
А від заграви – пригорща золи...
На перехресті я стою на протязі,
А простір цей та інший – дві стріли –
В мені обидві... Вуст припишкли кутики.
Але снага – це надто цінна річ,
Її не можна віддавати сутінкам,
Бо ще потрібно пережити ніч...

В окупованому Херсоні

Вітер рве й розкидає вельон з акації,
На пляжі сумує самотнє міське літо...
Хвилюється море: що за кінець світу?
І це недалеко від правди: ми в окупації...
Лякають нас зброєю, змушують: "Повторі:
Русские – самая великая в мире нация".
Очі – долу, крізь зуби на "раз, два, три"
Повторюємо цю дурню, бо ми в окупації...
Чи знаєш, як тхне від неї гниллю і ницістю?
І дістає відразу аж до печінки...
То їхній страх ставить обличчям до стінки

Тих, хто сильніший духом за зброю й біцепси.
Ми маємо вижити, дочекатися ЗСУ,
Відмити від бруду кожна будівлю й дерево,
Навіть асфальт... щоб радіти, наче Різду,
Перемозі нашого світла над їхньою темрявою...
...А жінка, що виглядала сивою й кволою,
Відмовилась нісенітницю повторити...
Із неї зірвали шати до останньої нитки –
Та серед вулиці так і полишили голою...
Воліли принизити, спровокувати гру
Сафарі для людоджерів з очима порожніми.
А жінка – до нас: «Не підходьте! Я не помру!
Це пастка – вб'ють! А попереду стільки хорошого!"
Побіля яскравих вітрин із різними брендами
Гола, одна (поруч – хіба охорона
Та білопінних акацій діряві грона)
Сива смілива жінка ставала легендою...

Аритмія

Лікарю, зводить зі світу мене аритмія...
Відколи залишився в нас лютувати лютий,
Серце моє то вовком на місяць виє,
То б'ється в шаленому ритмі, як Маріуполь.
Дірявлять його безжальних новин голки,
А є серед них такі – як автоматні черги...
Потім те бідне серце складає казки –
Лікує дітей від "дорослих" страхів і бентеги...
Стишується після обстрілу при переписці:
«Ви як?» – «Та норм, хіба що напів оглухли».
Усміхнений смайлик, прапор, світлина киці,
Ще й «Вірю у ЗСУ» – на плечі татуха...
Сирени виють, як навісні. Це яв, не сон.
І змінюються істотно пріоритети.
Тепер з Україною дихати в унісон –
Для кожного честь, і честь за неї померти.

Лікарю, печуть нестерпимо мені, до крику
Гостомель, Буча, Київ, Ірпінь і Харків.
Ізнов над ніким не скореним Полем Диким
Вгодований крук у небо червоне карка.
Цивільні, зціпивши зуби, чистять стволи,
Полеглих душі летять до білої брами...
Стікає слізьми моє серце, і так болить –
Напевно, то сіль потрапляє в бездонні рани...

Автобіографічне

Колись вони стали свідомо у стале коло –
Батьки, діди, бабусі, – вся численна рідня,
І віявся вітер вічності небом і полем,
А я була всередині – найменша, одна,
І було мені затишно, наче перлині в мушлі,
Плекали мене, леліяли, купали у молоці,
Віддавали все, що їхні надбали душі,
Як майстру фірби підносять і олівці...
А потім пішли за обрій одна за одною –
Бабуся, матуся... Ланцюг розімкнувся в строк...
І стало мені на світі нестерпно холодно –
Пронизував вітер вічності до кісток...
І знов біда – прикутий до ліжка тато.
Хвороба і неміч старістю – доля зла...
Він каже: «Чому не можеш мене підняти?
"Бо ти великий, татусю, а я мала..."
Всміхається тато... Тато уже на боці, –
Хоч трохи легше... Я не нарікаю, ні...
Он всюди горе – гинуть щоденно хлопці
За землю рідну в підлій оцій війні...
На фронті – дива звитяги, у інших – втома,
І що нам готує «завтра», ніхто не зна.
А я стою на подвір'ї рідного дому,
Де тато хворий і мами давно нема,
І вітер тріпоче душу, як те знамено,

Та міцно прикуте воно до деревка життя.
Чи, може, древа? Так – родинного древа,
Яке росте з минулого в майбуття.
О, цей нестерпний, майже хронічний холод!
А що я можу? Стати стіною. Все.
Бо це мої вже діти всередині кола.
Нехай їм довше, аніж мені, везе...
Себе опаную, зберу у канати нерви,
Бо знаю: попереду інші чекають дні...
А дітям стати в коло підійде черга –
Дай Боже їм сили, як нині даєш мені...

Маестро

Він був скрипаль, але тепер він снайпер,
Один з найкращих снайперів у нас.
Він точно знає час, коли вступати
У цей смертельно небезпечний джаз.
Він паузу тримає віртуозно,
Він бачить ціль – і не тремтить рука.
Ще й бавиться, хлопчисько несерйозний:
«Заграю, – каже, – Баха ворогам».
І грає так, що навіть пальці терпнуть
Й стає на мить якусь непевним крок.
Він вже напівоглух від цього пекла,
Тонкий смичок змінивши на курок.
Бувайте, зали всіх консерваторій,
Аплодисменти, оксамит куліс, –
Немає у житті, на жаль, повторів,
Тут пріспів не співається «на біс»...
Але лежить у таємничім схові
Блокнот, де ноти – зірочки ясні...
У хлопця навіть позивний – «Бетховен».
Такий от влучний віщій позивний...
– То ким тепер ти будеш працювати?
Ти ж мав такий вузький престижний фах.

А він – крізь сльози сміх – і знову жарти:
– Так... в тирі, де завжди лунає «бах».

Переможна вишиванка

Попід хатою в садочку
Чоловікові сорочку
Рясно красно вишиваю,
Нитку з ніжністю мішаю.
Сто разів перехрестила:
Будь з коханим, вища сило.
У дорозі й полі битви
Будь із ним, моя молитво,
Щоби не лишень красивий –
Був для кулі невразливий
І невидимий мій сокіл
Для лихого злого ока.

В нитку золотом по краю
Зорі вранішні вплітаю.
Волі сонце золоте
В вишиванці най цвіте.
Хрестик, хрестик, нитка в'ється.
Хай звитяжно серце б'ється.
А відступить вража рать –
Буде тиша, буде й гладь.

Гладдю вишию я гожу
Вишиванку переможну...
Поки ж хрестики в рядочок:
Жолудь ось, а ось листочок...
Хай він бачить в снах коротких
Мою ласку і турботу.
Хай верта з усіх доріг
На родинний наш поріг.
Із любов'ю, із любов'ю

Жертву в храм віддам безкровну.
Стань у поміч, херувим, –
Най повернеться живим.

Чоловіки завжди мають важливі справи,
Невідкладні справи із цілим світом.
То вони скидають диктаторів кривавих,
То будують мости, то творять новітні міти...
Мусиш – їдь. Прощаємось. Від'їжджаєш...
І відтоді я сплю у твоїй сорочці на твоїй подушці,
П'ю ранішню каву винятково з твоєї чашки
Й одночасно шукаю сліди твої у фейсбуці...
А коли накриває сіра хвиля буденності,
Я гребу чимдуж – і підкорюється стихія.
Сила моя – у нашій з тобою єдності,
А ти – вкритий моєї любові епитрахиллю.
Без неї навіть молитва – й та нежива,
А з нею – усе важливо, усе можливо.
Усі, які трапляються в світі, дива
Родом саме з цього єдиного Дива...
Повернешся ти – світло горить, постіль тепла,
Чашка не вкрита сумного чекання пилом...
Лише на календарі – нетрі моїх креслень,
Лише янгол складає за спиною стомлені крила...

Матусю моя, не знаю, як живете ви...
Небесний Ірій від нас зашторений вправно.
А тут, на землі, війна. Є герої й жертви.
Чекає на них до Ірію переправа.

Матусю моя, голубонько легкокрила,
Наснилось мені чи й справді тепер ти янгол?

Будь ласка, зустринь їх так, як мене б зустріла,
Направ до раю безпечним коротким шляхом.

Любові хліб, сіль правди й водицю віри
До кожної поклади дорожньої торби.
Їх пустять до раю, бо вже давно не раби і
Повстали проти наступу із Мордору.

Вони захищають землю свою до скону,
Ту землю, яка і є святиною роду.
Нехай чи везуть човни, чи нестимуть коні, –
Їх пустять до раю, бо рай – то і є свобода.

Діалог у шпиталі

– Зрозумій, моя мила дівчинко, це війна...
А вона затуляє очі – та сну нема,
А вона відкриває очі – і бачить смерть,
Що земну під шпиталем їхнім хитає твердь.
А вона віднедавна плутає ніч і день,
Бо немає вночі кохання, а вдень – пісень.
Людям бачити вічність личить лише здаля...
– А чому не б'ється під серцем моє маля?
Панотець, скажіть, це біда моя чи вина?
– Це війна, моя райська квіточко, це війна...
– Замість серця в мені чорніє тепер діра.
– Ти гори, монастирська свічечко, не згорай...
Він наспівував напівпошепки їй пісні,
А вона тихенько відходила уві сні.
Не у ті потрапляв він ноти - як для співця...
Не в молитві плечі здригалися в панотця...
Він узяв молитовник, сльози з обличчя стер
І пішов до важкопоранених... волонтер...

Самотній дім

Колись нас навіть калачем

Було не виманити з двору.
Малі, росли ми швидко вгору,
І було тут життя ключем.
І ось – пустеля. Дім осліп –
Розбите скло у кожній рамі,
Вибіїн вогнепальні рани
І цегли передсмертний хрип...
Служив він людям залюбки.
Ті спомини подіти ніде –
І дому сняться милі діти
І їхні молоді батьки...
Бабусі чешуть язика,
А дідусі ідуть на пиво...
Не всі вони були щасливі,
Та доживали тут віки...
Колись цей дім був молодим,
Він теж не вірив у загрози...
Роняє камінці, мов сльози,
Обстріляний самотній дім...

Невеселе весілля

Тут справжня одна емоція – це розпука,
А щастячко ні хвилини не гостювало:
У неї очі – суцільна біда і мука,
У нього очі хижі й масні, як сало.
Навіщо ж вона погодилася так скоро?
Хіба не видно, що йтиме у згіркле пекло?
Всі знають: йому потрібна німа покора,
І це від знущань дружина його померла...
А ця – дівчисько... Тонесенька, як тополя,
І руки – як у маленького дитинчати...
Старий священик ніколи з власної волі
Не став би на шлюб законний пару вінчати.
У погляді – вся печаль царя Соломона
І мудрість, яку збирав, наче хлібні крихти...

З надією він питається із амвона,
Чи знає причину хтось обряд зупинити...
Та всі односельці потупили очі долу:
І ніяково, і соромно їм, і гидко...
Але ж наречена не має родини й дому,
Бо біженка зі страшної війни сирітка.
Її привезли волонтери, бліду й безсилу.
Усе, що було, лишилося за межею...
І тут вся рідня померла. Лише могили
Стрічали дівча з опаленою душею...
«Та якось Господь управить», – так думав кожен
І ладен був стрімголов з весілля тікати...
Одна лиш самотня бабця молилась: «Боже,
Коли не вживуться, я відпишу їй хату...»

Сумна прифронтowa

Небо не зоряне.
Поле не оране.
Ген – бур'яни...
Мати розгублена,
Жінка не люблена,
Діти сумні...
Шляхом Чумацьким
Душі козацькі
В небо – з боїв...
Хтось з побратимів
У домовині
Верне домів.
Земленько рідна,
Ніби перина,
Їх огорни –
Хай мертві очі
Бачать щоночі
Лагідні сні.
Небо розвидниться,

Поле засіється
Й буде цвісти, –
Дай лише, Господи,
Дай вже нам, Господи,
Перемогти...

Ти заповідав і нам *покладати життя своє за друзів наших і за
ближнів наших...*

*Молитва за спасіння держави Української, почута
у Свято-Троїцькому храмі*

Ох, ці потойбічні похмурі відблиски
Над шляхом кривавим без вороття!
Обличчя миттєво стають ликами –
Тих, хто за друзів поклав життя.
Вгору іде шляху траєкторія,
Тобто одразу у дім Отця...
А імена їхні – вже історія:
Літер пульсує серцебиття...
Напишуть потім круті письменники
Про силу духу і сенс буття,
А вічно живі – на небі ангелики –
Ті, хто за друзів поклав життя.

Джерельна база текстів :

Inesa Dolenyk/ URL.: <https://www.facebook.com/idolenik>

Elena LN
(Олена Ліщинська-Нагірна)

..Їх вже нема сьогодні серед нас...
...Їм би радіти, жити ще, любити...
потворний й дикий вид якихось біомас
собі дозволив НІ ЗА ЩО їх вбити...
Дитинку сонця знищити посміли
оті скоти із рузського кремля!
А інші люди чим так завинили?!
Хай кров розірве жили твої, проклята русня!
...Світла пам'ять невинно вбитим сьогодні у Вінниці...

Боже, послухай, як стогне
рідна земелька моя!
Спалена, скроплена кров'ю,
спустошена плаче вона.

Тілами загиблих укрита,
здрігається з гулом сирен,
кричить від болю, розбита
породженням диких племен.

Тримайся, земле, хоч гірко!
На захист повстали твої
сини і доньки, бо гідно

зросила в любові ти їх.

Нащадки козацького роду
знищать безчесну орду,
помстяться за твою вроду
і кожну пролиту сльозу.

Благословенна ти, земле,
пишайся народом своїм!
Та все ж таки часу треба,
закінчив війну щоб він.

Болючі загояться рани.
І Бог тобі дасть оберіг.
Незламна! Під твої шати
вернуться всі з дальніх доріг.

Відкрий, не закривай в тривозі
своє серце для життя!
Для захисту турботи гідно
поклади за рівну спину!
Ускладнення й безвихідне усе
не впустить майбуття -
все змиють зливи з
блискавицями в чисту годину.

Зав'язане гудзАми було рУблене...
все ниє і болить...
від спогадів про смерть й образи
знову кровоточать рани...
Пірнає в душу страх і хаос,
як вогонь... і щоб згасити вмить - працює розум з мудрістю
дипломатично в парі.

Ти вистоїш й очистиш

із серЕдини непотріб і сміття,
хоч гірко і скорботно кращих
в боротьбі втрачаєш.
Тремтять долоні і молитвою
душа злітає в небеса -
новину й відповідь оновлену
добром чекаєш...

Ти гідно вистоїш, бо маєш силу
й правда за тобою!
Ти мирним хлібом пахнеш,
а не порохом одвічної війни!
Рубці невинних ран загояться
і часом, і сльозою...
Єдина, горда, вільна
житимеш у щасті ТИ !
Моя Україна.

Джерельна база текстів :

Elena LN : URL : <https://www.facebook.com/elena.ln.1422>

Ілона Ельтек

чи знаєш ти, як усе насправді
чи знаєш насправді ти
якими стежками ходила правда
якими ще треба йти...
чи знаєш ти, як було нестерпно
палити усі мости
де ти ремонт затівав у серпні
а в квітні несеш хрести
чи знаєш ти, як тепер вернутись
у стіни, яких нема
у фото, в яких так багато суті
і вічна тепер зима...
чи знаєш ти, як тепер забути
й забутись, хоч на мить
і щастя, насправді, у часі скрути
дитина, що в мирі спить
і горе, насправді, що йде з тобою
куди би ти не пішов
і кожне поле - це поле бою
і навіть вода - це кров
і в час, коли все ще лежить на карті
і в час, коли треба йти ...
чи знаєш ти, як усе насправді ...
чи знаєш насправді ти....

не питай мене більше.. "як ти..."
не питай мене.. ні про що....

бо щоденно нові теракти
вносять сотні нових "якщо"
вносять сотні нових "навіщо"
у пустелю моїх очей
де залишена на горищі
непотрібна гора речей
де залишені найдорожчі
з найдорожчих мені людей
усі "мрію", "надіюсь", "хочу"...
навіть сон - мені привілей
знаєш... з часом, стає не страшно
з часом... байдуже не стає
Харків, Буча, Ірпінь, Попасна
відчуваєш? усе.. твоє...
Україна - моя адреса...
Україна.. і є мій дім
Миколаїв, Херсон, Одеса...
знов тривога.. ракета... грім....
коли в серце лунає постріл
коли вибух в моїй душі
а слова вже занадто гострі...
не проси мене.. "напиши..."
що залишиться нам по факту
і який зберемо врожай...
не питай мене більше.. "як ти..."
не питай мене.. не питай....

26 квітня 2022

над нами сьогодні хмуρο
над нами сьогодні грізно
шляхи застеляють фури
і «як ти?».. найвища ніжність
і «де ти?» звучить у серці
а пишу лише.. «із Богом...»
чи теплі у Тебе берці
чи хоч прилягали ноги....
душа, що роздерта навпіл
і ночі такі холодні
лише б не потрапив в лапи
до звіра, що рве сьогодні

до звіра, що йде вбивати
дорослого і малого
молитви мої як лати
і бронжилет від Бога
де віра пульсує в венах
там стінгер з самого неба
як хмуρο сьогодні в мене...
як грізно сьогодні в тебе....

29 березня 2022

якби ти знав.. про що мовчать жінки
якби ти знав... про що вони говорять
коли в них видирають сторінки
і чаші переповнюються горем
а скільки з них сьогодні серед нас
згвалтовані російською ордою
якби ти знав , який постане час
то, мабуть, зараз був би тут зі мною
і виривав дітей з обійм ведмежих лап
і повертав дітей, розлучених з батьками
на сторінках, чужих до болю, мап
і тих.. що тихо ходять поміж нами
і тих... що зараз мертві в укриттях
скажи, за що.. украдене їх слово
якби ти знав , яке тепер життя
ти іншим.. не віддав би нашу мову
ти іншим... не віддав би наших бомб
бо ти би знав , що, справді, є важливо...
коли виносять мертвих з катакомб
а тих, що вижили – згвалтованих і сивих..
війна кладе страшну свою печать
чи бачиш... сліз і крові ціле море
якби ти знав... про що вони мовчать
якби ти знав.... про що вже не говорять....

І Буде День. І правда переможе.
І Буде Ніч. В якій настане День.
Я Дякую Тобі за все, мій Боже...
За Слово.. і за біль від одкровенень....
За Світло Світла . Видиме й незриме.

За хрест важкий на втомленій спині....
За те, що йду... з великими й малими
За всіх, хто поруч.. і за всіх, хто - ні
І Буде День . В якому Нас не буде.
І Буде Ніч, яка поглине День .
Прийдуть в життя нові Мойсеї й Юди..
І буде Час нових теорій , вчень...
І будуть ідоли , яких з часом не буде.
Нових можливостей складуть нові хрести...
Я - не Пилат. Не Каїн. І не Юда.
Та прошу, Боже.... рук не відпусти...
Люби мене... і в радості, і в горі
І в час випробувань , і в час моїх прозрінь....
Якщо схилюся ... хай Тобі... в покорі....
Як темно ... хай Твоєю буде тінь....
І Буде Бог . І Слово Буде Боже .
Мільйони все ж прийдуть до Отчих лав...
І Буде День . І Правда Переможе .
Де Кожен... Смертю Смерть свою.. здолав !

Братові...

як тобі спалося, братику ?
бачиш.. прокинулась Січ
ворог не змінює тактику
ворог чекає на ніч....
буду молитись під зорями
в церкві поставлених свіч
мріяти.. що поговоримо
тихо ще раз... віч-на-віч..
хай лиш завершаться обстріли
наших сплюндрованих міст
чуєш ? витає у просторі
роду козацького зміст
ти, що говориш прадавньою
мовою наших дідів
стежкою станеш останньою
вічних твоїх ворогів...
станеш комусь бомбосховищем
приймеш на руки маля...
хлібом комусь, чи видовищем
наша священна земля

небо.. закрите молитвами
чує мільйон голосів
десь у перервах між битвами
в центрі прадавніх лісів
з кулі відроджена нація
з крові відновлений код
ніби.. почувши по рації
знову воскреслий народ
вранці піднявся з сиренами
з градами втрачених тіл
воля, що дана нам з генами
це найміцніший наш тил
пам'ять твоя незагоєна
на перехресті сторіч....
де би не був ти.. мій воїне ...
тихою буде.. хай.. ніч....

в час, коли опустились руки
в час, коли підкосились ноги
зупиняється серця стукіт
і молитва, що йде до Бога
і слова, що летять до тебе
і мовчання про наболіле
хтось закриє для інших небо
положивши і душу, й тіло
і грудьми.. підпиравши танки
і кістями.. засівавши поле
ми прокинулись інші зранку
приміряючи інші долі
приміряючи теплі берці
чи, втікаючи вже назавжди
залишаю в твоєму серці
трохи спогадів, болю й правди
і розкажеш колись онукам
про далекі мої дороги
в час, коли опустились руки...
в час, коли підкосились ноги....

де тринадцять стоять.. як мільйони
де мільйони... стіною стоять

хтось порушив останні кордони
не рахуючи жертв, ані втрат
і у серце, стрілявши.. дитині
і, втрачаючи наші серця...
ми прокинулись в іншій країні
ми прокинулись.. в ім'я Отця
в ім'я Сина і Духа Святого
в нас немає дороги назад
в нас єдина сьогодні дорога
де мільйони за Дім Свій стоять
і тринадцять стоять як мільйони
тут не буде чужої ноги
молитви подають як патрони
що над небом, немов хоругви
в укриттях, де народжені діти
у підвалі, де спить немовля
ми приречені Богом, щоб Жити
де найкраща у світі Земля....
Де у небо ідуть легіони..
за спиною дитя й автомат...
Нас - Тринадцять ! Нас - Сотня !! Мільйони !!!!
За Державу... За Волю... Стоять !!!

життя поділилось на «до» і «опісля»
життя поділилось.. це факт
і дні наші стали подібні на числа
на кожен.. черговий теракт
чи думалось нам... що так буде.. у січні
що біль наш не знатиме меж
де кожне прощання подібне на вічність
і ночі... в які не заснеш....
і знову тривога. і знову ракети
і хай ми у різних містах
та тільки б дізнатися «як ти» і «де ти»
в яких ти сидиш укриттях ...
і ти не впізнав би мене.. як зустрілись
і ти би мене не впізнав
занадто багато за цей час змінилось
акторів, подій і вистав
і ми хоч говоримо.. тихо і стисло
і хай ми говоримо.. в такт

життя поділилось на «до» і «опісля».
життя поділилось. Антракт...

коли я буду за тисячі кілометрів
на відстані лиш руки
поїду в одному теплому светрі
й плестиму тобі сітки
коли я збиратиму допомогу
чи буду в цей час один..
молитися тихо за кожного Богу
бо кожен солдат - мій син
мій брат, чоловік.. мій батько, чи учень
бо кожен із них є мій....
в Охтирці і Києві, Сумах і Бучі
причиною мокрих вій
тривожних ночей і днів без спочинку
мільйонів моїх молитов
як ти там.. друже? мій брате? мій синку?
мовчиш.. бо стріляють знов..
мовчиш... бо так важко тепер говорити
зі зброєю у руках
та знаєш... у Бога - свої фаворити
з молитвою на устах...
коли десь на двох врятовано буде
чотири маленькі життя
тоді я, напевно, повірю у чудо
й повернуся з укриття
і вийду на вулицю, щоб усміхнутись
знайомим, до болю.. очам
руки, щоб знайомої.. вкотре торкнутись
і в рідний ступити храм...
і хай би життя нове охрестити
незвіданих, Боже, діл...
немає кордонів, щоб Сильно Любити
лише би нам стало сил

який цинізм, який сарказм
де вбитий батько, вбита мати
у цей важкий воєнний час
із москалями загравати...
і знов шукати братній шлях

і цирком цим диригувати...
де нерозвіяний ще прах...
біля виска.. де.. автомати...
який цинічний дивний світ
в якому Ви живете, пані...
із України Вам.. привіт
і цей привіт.. уже останній.
бо ще писав колись Еразм
про глупоту, що вихвалялась
який цинізм, який сарказм
війна ж ще тільки починалась...
і хоч почали Ви здаля,
не буде братом нам фігура -
мерзенна тушка москаля
його "мистецтво" і "культура" !!!
тож не єднайте нас в порі
коли мене прийшли вбивати ...
суддя Вам Бог , що угорі...
і вбитий батько, й вбита мати.

який сумний Великдень цьогоріч
сирени й дзвони б'ються в унісони
хрести і труни, укриття й вагони...
і день Великий.. схожий так на ніч...
і день Великий... схоже без кінця
як ця війна... холодна і жорстока
як ця весна.... до біса, одинока
лежать обабіч.. душі і серця
а біль давно виходить з берегів
а біль вже не чекає ні на кого
здається, біль - цей біль самого Бога
здається, гнів.. самого Бога гнів...
і біль від втрат, і біль від втрати дому
людей, родин.. яких уже нема
а ми з тобою.. йдемо крадькома
а ми тепер... не віримо нікому
візьму свій хрест... і піду далі в ніч
бо кожен день ще більша катастрофа..
яка страшна... дорога на Голгофу....
який сумний Великдень цьогоріч .

як ти лягатимеш спати...
як ти лягаєш.. скажи
там, де кричать автомати
гострять убивці ножі
там, де гвалтують кохану
де не жаліють дітей
як ти вставатимеш врано
митар... або.. фарисей
як ти даватимеш в руки
вбивці і жертві хреста
акт покаяння і злуки
гірша з можливих вистав
гірша з можливих ілюзій
що проповідуєш ти...
нам не брати і не друзі -
нелюди, вбивці, кати...
там, де розстріляна мати
там, де немає межі
як ти лягатимеш спати
як ти лягаєш... скажи..

я свого не чую голосу
не чую вже три доби
чи діти так плачуть голосно
чи тихо несуть гроби
чи бомби над Маріуполем
чи знову над Києвом град
я стану надійним рупором
Твоїх непоправних втрат
я стану ледь чутним голосом
моїх і твоїх дітей
що десь на колінах моляться
без вікон і без дверей
що десь під мостами Харкова
благатимуть про життя
а, може, в цей час в Іванково
ховаються в укриттях
а, може, ще лиш народжені
в пологовому лежать ...
і байдуже, Боже, байдуже
дванадцять їм, а чи п'ять..

ці діти не плачуть голосно
щоб їх не знайшла війна...
я стану їх, Боже, голосом
що, часом, сягає дна
що ріже мене як бритвою
в час обстрілів і сирен..
я буду вночі молитвою...
хай швидше Настане День....

ще одна сирена.. ще один блокпост...
на моїх теренах.. також.. Голокост..
а хотілось , знаєш ... щоб прийшла весна
сьомий день під градом.. сьомий день війна....
ще одна тривога.. швидше.. в укриття
молюся до Тебе.. за чуже життя ...
за життя солдата.. що лежить в траві..
гірше за Пилата.. той, що у Москві...
гірше за сирену... балістична.. грім...
ще одна ракета... цілиться у Дім
ще одна планета вийшла із орбіт
Боже, збережи нас.. збережи наш світ...
хай стоїть Софія... хай Дніпро реве...
б'ють мою країну.. і усе живе..
доплітаю сітку.. й донечки косу...
спи, моя маленька... мамі ж не до сну..
де горять світанки.. і гримить війна
ляжемо під танки.. щоб прийшла Весна ...
Хай минають війни... Боже , Дай Весну !
Слава Україні !!! Слава ЗСУ !!!

пливи, мій човнику, пливи
спинися між хмарками
де я маленький і живий
на рученятах в мамі
де я.. як Боже янголя
всміхаюся до тебе
там не горить моя земля
вже не палає небо
там не гримить, нема ракет
і більше не стріляють
я.. наче зірка.. між планет

до кожного всміхаюсь
і називаюся Сашко
мені лише чотири
скажи мені.. хто викрав.. хто
частинку мого миру ???
мовчить Дніпро, неначе став -
хто розгойдав мій човен....
щоб я ніколи не всміхавсь
і, щоб не мовив слова....
та я усміхнений.. дивись ...
на рученятах.. в Бога....
пливи, мій човнику, пливи
пливи ... до перемоги

сьогодні я не та, що була вчора...
сьогодні й ти не той, що був тоді..
ми як ракети, вистрілені в море
від нас лиш кола.. кола на воді....
сьогоднідесь не спали байрактари
і стінгерів вчувався передзвін
сьогодні ми залишились без пари
а хтось тепер.. залишився без стін
над нами лиш одне на світі небо
між нами лиш.. почався буревій
сьогодні я у снах прийду до тебе
сьогодні ти моїх торкнешся мрій
а пам'ятаєш.. як любили грози
як львівський дощ цілунками спадав
тепер з тобою.. гнемося як лози
якби ж хто знав... якби ж тоді ти знав..
якою буде ця дорога вгору
чи ми зустрінемось.. чи будемо ще вдвох
сьогодні ми не ті, що були вчора...
що буде завтра .. Знає тільки Бог ...

я прийду після свят
ніби ще до війни
де ні смерч, ані град
не порушують сні
де немає ще втрат
і ночей, що без сну

де не влучив снаряд
у чергову труну
де у Бучі ще сплять
Маріуполь стоїть
синьо-жовтий до свят
і усе.. наче мить
і міста, що горять
але річ не у тім
що зруйнований сад
що розтрощений дім
і вмиває Пилат
цю непросту кров
та бере автомат
і вистрілює знов
світ іде на протест
і тріщить вже по швах
кожен має свій хрест
кожен з нас в укриттях
та розквітне наш сад
і наснитися мені
як прийду після свят
ніби вже.. по війні....

Джерельна база текстів :

Ілона Верхівська Ельтек. URL : <https://www.facebook.com/ilona.eltek>

Сергій Жадан

Візьми лише найважливіше. Візьми листи.
Візьми лише те, що зможеш сама нести.
Візьми рушники та ікони, візьми срібні ножі,
візьми дерев'яні розп'яття, золочені муляжі.
Візьми хліб і городину, потім іди.
Ми ніколи більше не повернемося сюди.
Ми ніколи більше не побачимо наші міста.
Візьми листи. Всі. До останнього злого листа.
Нам ніколи не повернутись до наших нічних крамниць.
Нам ніколи не пити з сухих криниць.
Нам ніколи більше не бачити знайомих облич.
Ми з тобою біженці. Нам з тобою бігти крізь ніч.
Нам з тобою бігти вздовж соняшникових полів.
Нам з тобою тікати від псів, спати поміж волів.
Нам збирати воду в долоні, чекаючи в таборах,
дратувати драконів на бойових прапорах.
Друзі не вернуться, і ти не прийдеш назад.
Не буде задимлених кухонь, не буде звичних посад,
не буде сонного світла серед нічних осель,
не буде зелених долин і замських пустель.
Буде розмазане сонце за плацкартним вікном.
Буде холерна яма, залита вапном.
Буде криваве взуття на жіночих ногах,
вимучені вартові в прикордонних снігах,
підстрелений листоноша з порожнім мішком,
підвішений за ребро священик із безжурним смішком,

цвинтарна тиша, гамір комендатур,
списки загиблих, друковані без коректур,
такі безкінечні, що навіть часу не стає
шукати в них щоранку ім'я своє.

- Звідки ти, чорна валко, пташина зграє?
– Ми, капелане, мешканці міста, якого немає.
Прийшли сюди, принесли покору і втому.
Передай своїм, що стріляти більше немає по кому.
Наше місто було з каменю та заліза.
У кожного з нас тепер у руці дорожня валіза.
У кожній валізі попіл, зібраний під прицілом.
Тепер навіть у наших снах пахне горілим.
Жінки в нашому місті були дзвінкі й безтурботні.
Їхні пальці вночі торкались безодні.
Джерела в місті були глибокі, наче жили.
Церкви були просторі. Ми їх самі спалили.
Найкраще про нас розкажуть могильні плити.
Можеш із нами просто поговорити?
Даруй нам свою любов, стискай лещата.
Тебе ж, капелане, і вчили сповідувати і причащати.
Розкажи нам, навіщо спалили наше місто.
Скажи хоча б, що зробили це не навмисно.
Скажи, принаймні, що буде покарано винних.
Скажи взагалі бодай щось, чого не скажуть в
новинах.
– Добре, давайте я розкажу вам, що таке втрата.
Звісно, всіх винних чекає гідна розплата.
І невинних вона, до речі, теж чекає потому.
Вона чекає навіть тих, хто взагалі ні при чому.
Чому саме ви потрапили до темних потоків?
Потрібно було уважніше читати книги пророків.
Потрібно було оминати пекельні діри.
Для мирянина головне – не бачити в дії
символи віри.
Пам'ятаєте, що сказано в пророків про біль і терпіння,
про птахів, які падають на міста, мов каміння?
Ось саме тоді й починаються, власне, втрати.
В кінці – там взагалі погано, не буду навіть
розповідати.
Яка між нами різниця? Як між приголосними й

голосними.

Всі готові сприймати смерть, якщо це буде не з ними.

Ніхто й ніколи в цьому житті не омине розплати.

Я завжди говорю про це своїм, коли не маю чого сказати.

Я не знаю нічого про неминучість спокути.

Я не знаю, де вам жити і як вам бути.

Я говорю про те, що кожному з нас властиво.

Якби ви знали, як нам усім не пощастило.

Джерельна база тексту :

Сергій	Жадан.	URL	:
		https://www.facebook.com/search/top?q=%D1%81%D0%B5%D1%80%D0%B3%D1%96%D0%B9%20%D0%B6%D0%B0%D0%B4%D0%B0%D0%BD%20[%D0%BE%D1%84%D1%96%D1%86%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0%20%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%BD%D0%BA%D0%B0]	

Ірина Зінковська

Святий Архангел Михаїл,
Воєначальник всіх Небесних Сил.
Допоможи Україні, благаю!
Стань поруч з воїнами до строю.
Захисти, огорни крилом країну,
Будь поруч в тяжку годину.
Підійти меч і поведи у бій,
Щитом захисти народ свій.
Бачиш, звір скажений лютує,
Жінок, дітей він не шкодує.
Нищить все довкола несамовито,
Скільки крові людської пролито.
Святий Архангел Михаїл,
Дай перемоги, дай нам сил!

26 лютого 2022

Тримайся хлопче, прошу, держись,
Тобі ще рано з журавлями.
Не закриває очей, прошу, проснись,
Не зрань душі своєї мами.
Ти зовсім юний, молодий,
Усе життя попереду... кріпись.
Кохання, весілля синочок малий,

Затишний дім, ну, прошу, озовись.
Ти стільки бачив, виніс, пережив,
Не маєш право покоритися без бою.
Млин війни так безжально крутив,
Тримайся, рідний, Господь з тобою!

17 листопада 2022

Я - українка, зродилася з сонця і неба,
З землі святої пишно проросла.
Заколисана степовими вітрами,
На піснях солов'їнних зросла.
Я - українка, донька свого народу,
З хліборобського краю, родини.
Найбільш ціную волю і свободу,
Й щасливу посмішку дитини.
Я - українка, берегиня роду,
Домашнього вогнища, традицій, умінь.
Яскрава вишиванка гріє душу,
В ній генетичний код і пам'ять. поколінь.

Бані церков торкаються небес,
Линуть дзвони до Божого дому.
Господи, Тобі я біль свій приніс,
Не гнівайся на сум мій і втому.
Перед лицем твоїм припадаю,
Вогник свічі лиже руки, пече.
В тобі велика сила, знаю,
В бою не раз підставляв плече.
Почуй серця мого молитву,
Зраненою птахою б'ється душа.
За волю, мир ведемо битву,
Пізнали горя і мук сповна.
Благаю, захисти від смерті,
Чекає дома сім'я, родина, друзі.
Вночі дістаю спогади потерті,
Сниться дитинство, калина у лузі.

Захисти від поранень, зневіри, полону,
Дай сили, витримки зігрій любов'ю.
Тихцем зітри сльозу солону,
За перемогу платим потом і кров'ю.

19 листопада 2022

Похнюпле небо дивилось згори
На чорний морок над Україною.
Захлинулась від болю і жури
В скривавлений вишиванці стоїть сиротиною.
Снує війна у чорні балахоні,
Косить...збирає кривавий врожай.
Молиться мати...син у полоні,
Інший з журавлями злинув в рай.
А світ у передсвятковій гонитві
Метушиться і готується до свят.
А ми ведемо бій...в жорстокім битві,
За право жити. Прийшов бо "брат".
Ялинки пишні прикрашають площі,
Горять вогнями тисяч свеч.
Ми - очі в небо... Благаєм прощі,
Важкий тягар торкнувся пліч.
Країна у війні - не до свят
В мокрих окопах хлопці у полі
Там батько, син, коханий, брат
Пережили ніч, і дякують долі.
Святкові дні проведено в молитві
За Україну, ЗСУ, родини, дім.
Попросимо в вищих сил, що на небі,
Допомогти усім, усім, усім! 🙏🙏🙏

Джерельна база текстів :

Ірина

Зінковська.

URL

:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100055003742691>

Юля Глінська Драган

Краматорський вокзал

— Вибачте, лікарю... Хочу спитатись...
До кого звернутись? Пропала сім'я!
Ще зранку хотіли евакуюватись:
Дружина, невістка, онучка і я.
Ми все необхідне зібрали в валізу,
Я їх посадив усіх трьох у таксі,
А сам на маршрутку — в таксі ж бо не влізу
І так хвалить Господа, вирвемось всі...
Я вибух почув, ще тоді, на зупинці!
І біг, що є сили, бо знав, то вокзал!
Надія втікає, як піт, по краплинці...
Нема їх ніде, обшукав увесь зал!
На вулиці всім заглядав у обличчя...
Куди ж вони ділись? Невже у таксі?
Ось вирішив тут посидіть, на узбіччі—
Дорогою вибігав сили усі...
— Коли їм востаннє телефонували?
Можливо вони не почули дзвінок?
Ви ж бачте як шумно тепер на вокзалі!
Не бійтесь, знайдете... Усе буде ок!
— От я безголовий! Мобільний у мене!
Тепер я спокійний! Тепер вже знайду!,—

Набрав... Задзвонило поблизу! Ой, нене!
Схопився! Шукає! Відчув вже біду...
Почув звідки грає, побіг швидко в натовп –
На сірім асфальті три чорні мішки...
Хотів до них кинутись, щоб розв'язати,
Та в око упали онучки книжки,
Що клала в рюкзак і чіпляла на спинку,
А поруч улюблене Поні було...
Він все набирав сотню раз, безупинку...
Чекав, що піднімуть і скажуть “Алло!”

— Донечко, накапай капель! Серце вилітає!
Тре купить ще про запас! Бо уже немає...
Як подивлюсь я новини! Тиск як заєць скаче!
Лише плачу і молюся, молюся і плачу!
— Мам, а гляньте як цигани сперли в руских танка?
Баба вцілила у дрона трилітровою банкою!
А ось спецназ застряг в ліфті, помогли ліфтери!
У росії все заглохло в промисловій сфері!
— Насмішила мене доню! Позбавила стресу!
Та від сміху теж тиск скаче! Давай каптопресу!
— Не спішіть пити таблетки, є штука дієва:
Арестовича вам вкЮчу—там дія миттєва!
Гарний дядько і говорить він усе по ділу!
Гляди навіть і аптечка наша буде ціла...

Маріупольський драмтеатр

Ще не один театр світу ТАКУ не бачив драму!
Ще не в однім театрі світу ТАК не молилась мама...
У залі пусто, сцена спить— на ній нема акторів,
В підвалі пишеться сюжет... Так не зіграєш горе...
Таку надію у очах не зрідимеш на сцені,
У жодній п'єсі не знайдеш такого ти смирення,
Дорослий погляд у дітей, вже сліз не має більше...

Такого не побачиш ти на світових афішах!
У бомбосховищі аншлаг, всі глядачі — актори!
В єдину п'єсу їх звела війна, безвихідь, горе...
Немає сцени... рухнув зал, але вціліли люди!
Новий напишемо сюжет! Живі! Все інше буде!

Їхати не можна залишитися!
Кома тут у кожного своя...
Ми не вправі ні на кого злитися,
Бо ж диктує правила війна.
Час покаже вірність цього рішення
І усіх розставить на місця.
Посортує тих, хто перемішані,
Зарубцює рани на серцях...
І відсіє тих, хто для годиться лиш,
І примножить тих, хто пліч-о-пліч,
Будем насолоджуватися тишею...
Не боятись, що настане ніч.
Це твоє єдино вірне рішення!
Різні люди, тисячі причин...
Хтось готовий до Варшави, пішки ще й...
Хтось у Бучі – тут воює ж син...

У чому таємниця Чорнобаївки?

Давним-давно, ще в тисяча сімсот якомусь році,
Козацьке військо рушило в похід.
Під керівництвом Чорноброва-хлопця,
В котрого козаком був батько. Й дід!
Всі отамана Чорноброва знали,
Турки дітей лякали, мов бабаєм,
А козаки безмірно поважали
І, вкрадьки, називали – Чорним Баєм!
Мета походу – Кримський перешийок.
Спустились по Дніпровій течії,

Татарам добре намилили шиї,
Тоді запеклі там велись бої...

За літо збудували три фортеці –
Високі, крепкі стіни кам'яні,
А посеред споруд – в самому серці –
Церквицю, із Покровою в стіні.
Із волі Господа з'явилась ця місцина!
Ні містика, ні чари потойбіччя.

Хто із мечем прийде сюди – загине
І вічним сном поляже на узбіччі!

Незламні

В Чернігові старенька бабця Надя,
Коли із укриття йде до квартири,
Пече онукам запашні оладі.
Такі пекла щоранку в часи мирні.
Прекрасним цим оладковим обрядом
Вселяє спокій для своїх онуків.
– Не бійтесь, баба зробить все до ладу!
І вже не так сирен лякають звуки.
А вчитель хімії, що проживає в Сумах,
Не припиняє розроблять уроки.
Веде онлайн навчання через Zoom він,
Хоч якість інтернету не висока.
У віртуальнім класі кілька учнів,
Та він натхненно формули виводить,
Реакції і полімери штучні.
Він лад в серцях дітей також наводить.
У Харкові одна поважна жінка
Всі модні светри розпустила в пряжу.
Шкарпетки в'яже теплі, безупинку,
Лише вночі на трішечки приляже.
Десятки пар : оранжєвих, зелених,
Блакитних, жовтих, синіх та бузкових...

Так легше переносяться сирени
І тішать бомбосховище обнови.
А на Олевщині, коли відносно тихо,
Багатодітна мама бере відра –
Носити з річки воду – їй утіха.
Хоч й важко, адже шостим вже вагітна...
Нагріє, всіх помие, обцілує
І випере вцілілу одежину.
І в погреб, доки ще ракет не чує,
В свою імпровізовану хатину.
Після купання на душі чистіше.
Та й легше дихається дітям під землею.
Придумує малим предивні вірші
І ілюструє крейдою по глею...
Не має бути паніки і злості,
Не треба провокацій і агресії!
Вийдіть з Фейсбуку і посмажте тости.
Бог з нами, незалежно від конфесії...

Бідна Катя

– Алло! Дядьку Іване, це я, ваша Катя! –
Лепетало, не спинялось худеньке дівча,
– Нас дістали із підвалу: і мене, і брата,
Та в будинку все покрали – вдерлись без ключа...
Дві неділі, як померла мама, сестра ваша...
Ми її не поховали, було лячно нам!
Від голоду врятувала нас вівсяна каша,
Мама ще давно варила свиням і котам.
А ваш номер вишкрябала нігтиком по глині,
Мамі дала обіцянку, що я вас знайду,
Пам'ятаєте, як влітку ми їли малину
І ласували смородиною у нашім саду?

З братом ми самі лишились на всім білім світі!
Він тільки мовчить і плаче уже кілька днів...

Ні взуття нема, ні курток – лиш якесь лахміття...
Ми, напевно, були вредні, а ЦЕ – Божий гнів...
Не мовчіть! Вам мене чути? Ви мене впізнали?
Адже ви наш рідний дядько і матусин брат...
– Я не пойму, хто ви? Где вы этот номер взяли?
Мы не родственники с вами! Что за компромат?

– Кто тебе звонил, Ванюшка? Неужто Маруська?
– Нет уже её! Маруське, наверно, капут!
Доигрались? Не хотели говорить по-русски?
– Одно жаль – малины больше нам не перешлют...

Дезертир...

Здрастуй, мам! Уявляєш, твій син – дезертир...
Так нас з побратимами зве командир.
На танки кидали з одним автоматом!
«Ви мусите! Ви ж не баби, а солдати!».

Мам, так всередині пече від образи...
Я ж в перших рядах записався! Відразу!
Ніде не ховався! Ніким не прикрився!
Ти віриш, от зараз із горя напився б!
Який дезертир я? Яка ж це я баба?..
У нас на вечерю сьогодні кульбаба...
Залишилось із сорока вісімнадцять,
Таких, що і вмерти тепер не бояться!
На босу взуваю поношені берці...
А ваша іконка в кишені, під серцем.

Ходить кавун по баштану
Ходить кавун по баштану,
Весь смугастий, гарно вбраний,
І питає свого роду,
У баштанного народу:

—Чи ви живі, чи здорові?
Всі родичі кавунові?
Обізвалась жовта диня,
Ну не диня, а богиня! —
Що ж це за життя настало?
Сохнем, чахнем ми помалу!
Все печемось на осоні,
В окупованім Херсоні!
Обізвались помідори: —
В окупації, не спорим!
Та вже краще догнивати,
Ніж ра#истів годувати!
Обізвались баклажани:
— Не хвилюйся, кавуне-пане!
Краще дужче посинієм,
Не здамося, хай не мріють!
Обіззався жовтий сонях:
— Свинопсам я не поклОнюсь!
Ні краплиночки олії!
Та коли ж уже потліють?
Обізвалася капуста:
Щоб було їм в пузі пусто!
Не піду до них на щі?
Краще викиньте в кущі!
Підмигнув кавун лукаво:
—Сильна, братці, в нас держава!
Дасть Господь і Байрактар
— Повезуть нас на базар.
Не минуло й кілька днів,
Хтось достиг, хтось не успів!
Як звільнили наш Херсон
— Це не міф, не байка, сон!
Південь знову Україна!
Бог із нами! Зло загине!
Ве'рнуться батьки й сини!
Поїмо ще кавуни!!!

Привид Києва

Мам, ви чули як мене прозвали?
Я тепер «Привид», щоб ви знали.
Ну, людям краще видно збоку...
Лише вперед! Назад ні кроку!
Мам, бачили б ви, рідна, з неба,
Що вони коять! Та... не треба
Вам цього бачити і знати.
В вас хворе серце... Слухайтеся тата!
Мам, вони розтрощили «Мрію»!
Моліться за всіх, бо я не вмію...
Ви ж вірите, правда? Ми переможемо!
В єднанні сила! Усі ми зможемо!
Мам, бережіться... Я ж – знову в небо!
Ну досить-досить... Не плач, не треба!
Я ж сокіл, мамо! Люблю літати!
Подумки з вами... Слухайтеся тата...

Джерельна база текстів :

Юля Ілінська Драган . URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100017243651825>

**Київська Відьма
(Світлана Перч)**

Вони живі - кати мого народу.

Ще ті живі,
Хто катував мій Рід,
Чорти ,що прийняли
Людську подобу

І сіяли у землю
Чорний гріх.
Плодилися ,аж
Пекло стугоніло
Поїли кров'ю
Вишкребків своїх
І нас ,неначе хліб
Все їли, їли ,
І волю нашу
Ніби жита сніп
Стоптали чобітьми.

А ми терпіли.
Терпіли, забагато
Довгих літ.
І заростали
Бур'яном могили,
Тих хто за волю
В землю чорну ліг.
Мов вмерла пам'ять...
Ніби оніміли
І душі українські ,
І серця.

Та проросла у
Правнуках надія -
Жага нового,
Вільного життя.
Але чортів нащадки
Не прощають,
Тих хто не хоче
В "руzzкое" ярмо.
І нині знову Рід
Мій розпинають :
О, скільки нас
Вже в землю полягло !
Останній бій...
Останній бій за волю.
За право зватись
Вільними людьми.
Я відвоюю внукам кращу долю.
Я переможу.
Я - іду на ви !

26 листопад 2022

Прийшов чмобік ,
З оркостану
"Звільнять " Україну.
Та й поздибав
Діда Федьку ,
В недобру годину.
А дід Федька,
Ще підлітком
Був у партизанах,
То й втеліщив лопатою,
Приблуду погану .
Упав чмобік і не дише -
Морда стала чорна.
Бачить дід -
Azvabalітель вже
Догнав Кабзона.
Задумався старий Федір :
- То ж буде смердіти...
Хоч не хоч,
А треба падло

У землю зарити.
Потяг чмобіка за ноги
В самий кінець поля,
Закопав його у землю,
Та й пішов додому.
Прийшов ,глянув :
Свята мамо -
Під хатою ходить,
Немов ні в чім не бувало,
Закопаний чмобік !
Дід лопатою і ще раз,
Огрів супостата.
І потяг знов на край поля,
Аби закопати.
Повертається додому ...
Що за вража сила ?!!
Виліз чмобік закопаний,
Знову із могили !
Дід вже втретє,
Лопатою по чмобіку гепнув ...
Ледве здужав, уже втретє,
На край поля перти.
Повернувся ,а покійник
Сидить біля хати
І питає :
- Дед, не відел,
Тут троїх ребяток ?!!
Дід так луснув лопатою,
Аж держак зламався :
- Скільки ж раз тебе ховати ,
Курва?! та вже вляжся !

25 листопад 2022

Раптом згадала :
У мене було минуле.
Щасливе минуле, без війни і віялових вимкнень.
Без прильотів ворожих ракет.
Без повітряної тривоги.
Минуле ,яке я майже забула.
Минуле ,яке мене зробило такою,яку ви всі знаєте.
Минуле, яке тримає мене на світі і не дає збожеволіти у божевільному світі.

У мене є минуле.
Отож, буде майбутнє.
У мене лише сьогодні нема.
Тобто мого сьогодні, немає поруч.
Моє сьогодні, зранку прокинулося в окопі.
Йому знову забракло часу на ранкову каву, бо у нього звичний ранковий бій.
У мого сьогодні, брудний, давно не праний камуфляж.
І руки, в землі та саднах. І бруд під нігтями.
Моє сьогодні пахне міцним потом, порохом, димом від згарищ і прілим листям.
І те сьогодні - не лише моє.
Воно наше.
Я молюся, аби те сьогодні дожило і стало завтра ...
У мене є прекрасне минуле.
У мене буде щасливе майбутнє.
Бо у всіх нас - неймовірно сміливе та відважне сьогодні.
Живе, тепле сьогодні...

16 листопад 2022

О, як мені болить
Війна!
Вона проникла в
Моє тіло.
Душа -
Натягнута струна,
І день, мов
Аркуш чистий, білий.
І я на нім пишу
Вогнем.
І попелом від
Мрій зотлілих.
І витекло життя
Дощем,
Залишивши порожнє
Тіло.
О, як мені болить
Війна...
Вона волає
Стоголоссям .
А світ -

Немов глуха стіна.
І сиве матері волосся,
І син розп'ятий на руках.
Скажіть же ,ті хто знає :
Доки
Криваве жниво ?
День догас,
І поміж хмар ,
Лягла дорога
У царство миру...
Та мені ,туди
Заказано стежину.
Мені болить ,
Як на війні...
Нехай...
Я відвоюю
миру.

11 листопад 2022

Ніч така місячна,
Зоряна, ясна
Сяду на рідну мітлу.
На держаку -
Баночки зі "снарядами"
І рогача захоплю.
Плину над хмарами,
Мене радарами
Ворогу не засікти.
Вже познайомились із
Байрактарами?
Відьму не знаєте ви !
Ось спить Ванюша
Рязанський, з комп'ютером -
Вкрав його в домі чужім.
Я рогачем ворога "приголубила" -
Вже не прокинеться він.
Двоє курили...
Здається - кадирівці
(Не розбереш з висоти!)
Я їм по банці
На голови скинула -

Добрі були огірки...
Ще один орк ,
Причаївся у кущиках
Труситься, наче щеня.
Я макогоном
По лисині луснула -
От тобі, враже ,земля !
Ніч така місячна,
Зоряна, ясна...
Тихо лечу над селом.
Спи ,моя земле
Чарівна й прекрасная -
Я захищаю твій сон !

Я була Берегинею ,
Я засівала світ добротою.
Ти враже, зробив мене чорною,
Бо ти зробив мене удовою.
Я над твоїми хатами літатиму ,
Чорним круком опівночі,
Я тобі спати не даватиму ,
Я тобі виключу очі .
Я дітей твоїх, у колисках душитиму,
Я поля твої зіжну сараною.
Я воду в річках труїтиму,
Чорною ,як моя хустка, бідою.
Я твоїх жінок ,враже висушу ,
Щоб їх лоно стало пустелею ,
Я твоїх батьків мором виморю ,
Я вогнем пройдуся твоєю землею.
Я дощів не дам ,
Заберу усе ,
Не допоможуть попи з хоругвами.
Сонце відберу тепле і ясне,
Вкрию тіло твоє струпами .
Я була - Добро...
Я була - Ясна.
Я була землі Берегиня.
Ти в мій дім прийшов,
Щастя відібрав
І того, кого я любила .

Не благай мене ,
Бо я не прощу.
Бо у Темряви -
Жалю немає.
Круком долечу ,
Страшно відомщу
Не втечеш -
Я скрізь відшукаю.
Все моє добро -
В сльози витекло,
Вся любов моя -
В землю схована .
Я тепер страшна:
Чорна ,навісна
Не звойована,
Не покорена.
Я - це смерть твоя
Чуєш : крок за крок ,
Аж земля дрижить,
Угинається.
Я в твій дім іду ,
Помсту вслід веду.
Не спокутуєш ...
Не сховаєшся....

Вона заколисує світ уночі,
Незрима,чарівна, казкова
Вона ходить нишком вночі по землі,
Збираючи з душ людських
Горе і втому.
І душу людську,
Мов маленьке дитя,
Купає в любистку у м'яті,
Шепоче на вухо тихо ім'я
І йде ,усміхнувшись,
З темної хати.
Вона нам дарує небачені сни,
Кладе під подушку радість і мрії.
Цілує в чоло, аби вранці
Всі ми,
Прокинулись маючи в серці надію.

По стежці, яку місяць
З неба пряде,
Приходить на землю щоночі .
І жодної хати вона не мине,
І витре заплакані очі.
Коли на світанку лиш блисне зоря,
Вона відлітає зозулею
В ірій.
І лише луною,
Озветься ім'я -
Берегиня...

А знаєш, я колись
Любила ранкову каву...
І теж була юна,
Весела ,ласкава...
Не поспішай ,шалена юнко,
Не віддавай життя
Світу в заставу.
Я колись теж була такою.
Хотілося все .
І одразу.
Не чула землі під собою,
Всі застереження -
Ніби образи.
І лише вперед,
Мости спалювати,
Не вертатися на круги своя.
Подивися у мої очі :
Бачиш, яка тепер я ?
Бережу ,смакую
Кожну хвилину.
Кожен день сприймаю,
Немов нагороду.
Не спіши, не спіши дитино:
Завжди встигнеш
З мосту у воду.
Ще добіжиш
До межі відчаю,
До межі кінця терпіння.
Знаєш, що тоді тебе втримає ?

Лише любові міцне коріння...
Пускай те коріння в душу.
Воно росте боляче ,
Душа рветься .
Але як його не буде ,
В тебе буде
Порожнє серце.
І нічого буде тоді згадати.
І нізвідки буде взяти силу .
Я знаю, у це повірити важко,
Але всі відьми,
Колись мали крила ...

8 листопад 2022 .

О, як все просто в світі :
Ось зима,
Вже постелила
Білу полотнину.
І новий рік
Почне нову стежину,
І від минулого
І сліду там нема.
Усе сховала
Полотном зима.
Усе спочатку.
Набіло усе.
Минуле залишилося
В минулім.
Якби ж то й
Серце вміло так людське -
Все набіло,
Все зле взяло й забуло !
І новий шлях,
І нові почуття,
І новий день
Без відчаю ,
Без болю...
А знаєш -
Я сумую за тобою...
І добре ,
Чуєш добре ,

Що зима
Не здатна
В мене пам'ять відібрати !
Біжить стежина свіжа,
Ген від хати -
Сліди маленькі ...
Біг у світ онук.
Моє й твоє продовження -
Кровина.
І сонечко гойднулось
На калині,
І пригадалось
Наше ,що на двох.
Оте ,яке нікому не сказати.
Як добре ,що зимі
Це не забрати,
Не застелити білим полотном...
1 грудня 2022

Вони живі - кати мого народу.
Ще ті живі,
Хто катував мій Рід,
Чорти ,що прийняли
Людську подобу
І сяли у землю
Чорний гріх.
Плодилися ,аж
Пекло стугоніло
Поїли кров'ю
Вишкребків своїх
І нас ,неначе хліб
Все їли, їли ,
І волю нашу
Ніби жита сніп
Стоптали чобітьми.
А ми терпіли.
Терпіли, забагато
Довгих літ.
І заростали
Бур'яном могили,
Тих хто за волю

В землю чорну ліг.
Мов вмерла пам'ять...
Ніби оніміли
І душі українські ,
І серця.
Та проросла у
Правнуках надія -
Жага нового,
Вільного життя.
Але чортів нащадки
Не прощають,
Тих хто не хоче
В "руzzкоє" ярмо.
І нині знову Рід
Мій розпинають :
О, скільки нас
Вже в землю полягло !
Останній бій...
Останній бій за волю.
За право зватись
Вільними людьми.
Я відвоюю внукам кращу долю.
Я переможу.
Я - іду на ви !

26 листопад 2022 .

Трупи клав на вози
Тридцять третій рочок :
Хоч бери та гризи,
Комсомольський значок.
Жінка кинула чоловіка
І торби на горба.
Подаруй їй, владико
Колосочка з герба.
Чоловік збожеволів
І пожежу вчинив
До собачої будки
Він дітей зачинив.
А за числами числа ...
Якось полудня одного,
Чорна птиця зависла

Над обійстям його.
Людським голосом запитала :
- А ви тут живі ще ?!
Куля у відповідь просвистала ...
Птиця впала на попелище,
А з того попелища вийшов
Із рушницею чоловік.
Він застрелену птицю,
До дітей відволік.
Наказав їм її зварити,
На вечерю зізвав
Пів села ...
А на ранок,
Дізналися діти,
Що то мати їхня була...
Пам'яті жертв голодоморів 1933, 1947 присвячено ...

26 листопад 2022 ·

Дорогеньке обленерго,
Пише бабця Ніна.
Хочу "дякую" сказати,
Вам, мої ж ви рідні !
Значить вчора, увечері
Вимикнули світло.
Ні у хаті,
Ні надворі
Ні чорта не видно.
А мене лиха година
Понесла із хати -
Подибала до сусідки,
Щось взять почитати.
А сусідонька у мене
Пише про кохання.
Такі книжки випускає :
І цікаві, й гарні.
Та на той час,
Не случилось
Сусідки у хаті,
То я сіла на дивані
І стала чекати.
І минула в тім чеканні

Не одна година -
Бог лиш віда,
Де сусідку нечиста носила .
Але в хату пришелепав
Коханець сусідки.
Злапав мене на дивані.
Темно і не видно,
Кого палко він цілує.
А, я грішним ділом
Мовчу, наче оніміла.
Бо за своїм дідом,
Геть забула, як цілують.
Та й правду сказати -
Дід давно вже розміняв,
Десяток дев'ятой.
Дід у плані, як мужчина
Мов старий собака -
Вроді і живе щось в будці,
Але вже не гавка.
А той молодий мужчина,
В темряві кромешній
Ввів у гріх мене так палко,
Що злетіли мешти!
Я вже років мабуть тридцять,
Такого не знала !
Дякую, за темний вечір!
І я б вас прохала
Ще і завтра у те само
Врем'я вимкнуть світло.
Бо я ще раз збираюся,
Сходить до сусідки!

23 листопада 2022

Джерельна база текстів :

Київська

відьма.

URL

:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100087373125260>

Оксана Козак

Як швидко зелень вибухнула в парку!
Розносить аромати скрізь бузок.
Весна заглянула у кожну шпарку,
Розкинула духмяний шлейф квіток.
Кульбабка на стежинці золотіє
І білочка стрибає на пеньку,
Метелик про тепло і літо мріє,
Черемху зацілює п'янку.
Каштани запалили білі свічі
І джмелик причаївся на стеблі.
Зелені віти заглядають в вічі,
А білочка сховалася в дуплі.
Закаркала ворона на верхівці,
Розвеселились в листячку шпаки,
Мурашки копошаться у мандрівці.
Приходять до ладу сумні думки.
Гніздечко дрізд лаштує на тополі.
Весняно... свіжо... мило навкруги...
Весна красу всім принесла в подолі
Й розлила в парку сонця батоги.

12 травня 2022

Волошки сині

Волошки у полі — це вісники долі,
Цяточки неба в безкраїм просторі,
Ховають в пшениці чужі таємниці,
Красуються в полі, мов у світлиці.
Волошки сині — у піснях і в биліні,
Бентежать душу і серце людині,
Дивують відтінками неба блакиті,
З любові зшиті і щастям повиті.
Волошки у полі — це символи волі,
Це обереги від зла і недолі,
Це незрівнянні, прості, магічні квіти,
Які заставляють серце радіти.
Волошки сині — це дарунок дівчині,
Мов очі бездонні, ніжні, глибинні,
Це знак чистоти, ясні посланці неба,
Що лагідно в руки ідуть до тебе.

Кульбабка

Ох, звідкіль це жовте диво —
В сонця променях вся грядка?
Це ж красується грайливо,
Посміхається кульбабка...
Пелюстки жовтогарячі
Сонечко цілує, гріє...
Ніжки бігають дитячі —
Мама серденько радіє.
Веселить усіх кульбабка,
Бджілку й джмелика гойдає,
Пробіжить зелена жабка,
Мушка крильцями моргає —
Всім до густу жовте диво...
Серце й душу зігриває,
В травах квітне так красиво
Й, наче сонце, ясно сяє.

Немає слів... їх важко підібрати...
Які ж то виродки родились на Землі!
Невже колись в них були батько й мати?
Вони продали душу чорну сатані.
Не можна цих потвор людьми назвати...
І звірі мають в серці жалість й співчуття.
А це — не люди, це — дегенерати,
Для них не має зовсім цінності життя.
Хай згинуть ці злі вилупки з планети,
Які на всіх наводять бузувірський жах.
Хай їх поглинуть всіх смерті тенета
І всьому злу настане цілковитий крах!
29 липня 2022

О Пташко-пташечко, де ж ти літаєш,
Чи бачиш світло в неволі тяжкій,
Чи сонце сховали яструбів зграї
В жерлі кривавих смертельних стихій?
Як тобі в клітці, безтрепетна Пташко,
Чи пісня лине без страху у вись?
Як же тобі, люба дівчино, важко!..
Просимо серцем всім — нам посміхнись.
О мила Пташко — ти цвіт із калини,
У тебе співуча й добра душа,
Ти — ніжність... гордість всієї країни,
Твоєму серденьку слабкість чужа.
Співаєш ти ніжно, мов соловейко,
Народні щирі, українські пісні,
На захист Вітчизни звияжно й стійко
Ти стала у цій проклятій війні.
Ти — юна Пташка, красунечка-квітка,
Для щастя й любові ти розцвітай!
Для Пташки тісна кожнісінька клітка,

На тебе чекає рідний твій край!
Ти любиш свій край найбільше у світі.
Для тебе Україна понад усе!
Хай сонце з неба яскраво нам світить
І мир Землі день новий принесе!

Стояла мати в церкві на колінах,
Молила Господа за наших всіх дітей,
Благала вберегти від смерті сина,
Який виборює свободу для людей.
В кутку молилася рідненька щиро,
Вела розмову із Всевишнім від душі,
Просила, щоб прийшов додому з миром,
Настав щоб вже кінець страхіттям і війні.
Стояла мати і молилась тихо...
Гарячий віск стікав із свічки по руці,
Чолом била, щоб Бог забрав все лихо.
Немов полин, котились сльози по щоці.
Молилась ненька, звівши руки вгору,
Сама аж почорніла, бідна, від журби.
Все нищить українське лютий ворог —
Відріддя чорне зла, потомство сатани.
Просила мати, Господа благала,
Молилась ревно до Всевишнього в кутку.
Вже сльози гіркі навіть не ховала,
Відкрила душу свою Господу чутку.
Плакала серцем і вклонялась Богу,
Щоб вислухав молитву щиру й допоміг,
Щоби пришвидшив нашу перемогу
І син прийшов з війни здоровим на поріг.

06 серпня 2022

О Господи, Ти вчиш усіх прощати
І не нести в душі мішок образ.
Що можна з цього приводу сказати?
Прощаємо й прощали вже не раз.
Але тепер, як тяжко це зробити,
Бо нас прийшов вбивати лютий кат.
Не можем ворогу цього простити,
Він на дітей наводить автомат.
Усе руйнує, зрівнює з землею,
Для нього українці — не народ.
А сам покрився гниллю і іржею,
Дикунський, нищий і жорстокий зброд.
О Господи, Ти вчиш усіх любити.
Ми любимо й помагаємо в біді
І з усіма у мирі хочем жити.
А кат хай відповість за все в суді.
Йому ми не пробачимо ніколи
Ні сліз, ні горя, ні усіх смертей,
Що гинуть наші воїни-соколи
Й батьки хоронять дорогих дітей.
Хай згине назавжди орда проклята.
Йде перемога в рідну сторону.
Не простимо за сина, батька, брата.
Відправимо у пекло сатану!

28 жовтня 2022

Джерельна база текстів.

Oksana Kozak. URL: <https://www.facebook.com/oksana.kozak.96>

Віолета Кравченко

Ви їсти хочете, ми - жить!

Кричать голодні - "Поможіть!
Порти давайте розблокуєм!"
Вам Україна не болить - "
Міста всі потім відбудуєм.
Ви лише дайте нам зерна,
На п'яти голод наступає".
А те, що в нас іде війна?
Від куль щодня хтось помирає.
А те, що в нас крадуть зерно,
Вивозять фурами до себе.
Ці факти вам, ніби кіно,
То ж не у вас палає небо.
А як родину повернуть?
Ні чоловіка, ні дитини...
Жінки собі волосся рвуть,
Чорну вдягаючи хустину.
Як не своє, то не болить?
Своя сорочка ближча тілу.
Ви їсти хочете, ми - жить!
Хіба вам є до того діло?
Загородили ми грудьми
Весь світ. Тож не ховайте очі.

Ми вберегли вас від війни,
Лише у нас тривожні ночі.
Немає у людей житла,
Зруйновані міста і села.
Щодня могили і тіла,
Усіх, які за вас померли.
Бо то на нас цей звір пішов.
Коли б його не зупинили –
Уже й до вас би теж прийшов
І вже б у вас росли могили.
Цей звір роками кров смоктав
І сіяв смерть, а всі мовчали.
Його здолати час настав,
Бо зовсім не на тих напали!
Та замість нам допомогти
Здолати зло та жити в мирі.
Відкрити просите порти,
Піти на поступки росії.
А як же ми? Усі мовчать...
Лунають лиш слова красиві.
Ракети нам щодня летять,
А ви з родинами... щасливі...
Минула ця страшна весна
І літо, літо на порозі.
Чи є в тім світова вина,
Що нас тримають у облозі?
Що в нас "котли" і геноцид,
Що нас з лиця землі стирають.
Нас просто знищують, як вид,
Бо сил здолати нас не мають.
Ви мовчите... Вам би зерна...
Що трапилось з цим білим світом?
Бажаю вам, щоб крик - "Війна! "
Не чули ви і ваші діти.

1 червня 2022

Не дезертири!

Маленька держава, маленька країна,
Але не плазуємо ми на колінах.
Нам важко - це правда, сотні вмирають,
Сотні сьогодні в полон потрапляють.
Та я не скажу, що вони дезертири,
Що зрадили друзів, що втратили віру.
Нас там не було, ми не можемо знати,
Як їм голіруч проти танків стояти.
Диванні експерти красиво міркують,
Вони з телевізора постріли чують.
А хлопці без зброї й харчі на межі,
Для бою лишилися хіба що ножі,
Гарячі серця та до Бога молитва.
Орда наступає і знов буде битва.
І знову траву зафарбують в червоне,
А велетні будуть тримать оборону.
Хоч сили нерівні, та їх не злякати,
Бо молитесь вдома за кожного мати.
Молитва рятує і гріє у зливу,
Вона під час бою влаштовує диво.
Ніхто з них не хоче назад відступати,
Де зброя? Чим мають вони воювати!??
Мені не кажіть, що вони дезертири!
З м'якого дивану своєї квартири.
Крісла шкіряні, дорогі кабінети -
Туди! У окопи! Стратеги й експерти...
Де зброя? Запитую вкотре - де зброя?
Віддайте її тим сміливим героям,
Що вас захищають і ваші життя,
Хай б'ють із "важкої" к**апське сміття!
В новинах всі кажуть, що зброя іде,
А хлопці без зброї! То де ж вона? Де!???
Маленька країна, та люди великі!
Нас не переможуть ординці безликі!
Б'ємося за землю! За нашу свободу!

Тож слава героям козацького роду!
Слава Україні!
Слава нації героїв!!!

30 травня 2022

Плащаниці двадцять першого століття

Плащаниці двадцять першого століття -
Кров аж липне, стільки там її...
Господи, поглянь! Які жахіття
Терпить мій народ на цій війні.
Хлопці йдуть у небеса птахами,
В землю проникає свіжа кров.
Матері гребуть ту кров руками -
Що відомо вам про цю любов???
Син ніколи не зайде до хати
І не скаже -" Мамо, їсти дай. "
Буде мати фото цілувати,
А в очах... Лиш сльози і печаль...
Піде до хреста, де син віднині
Спочиває у землі сирій.
" Як ти там, в холодній домовині?
Як же так? Синочку!.. Сину мій!..
Я тебе і досі виглядаю...
А як закурличуть журавлі,
Отоді я, сину, вже ридаю -
Чи то ти? Чи братчики твої?
Може, Бог пустив тебе на землю,
Обернувши сизим журавлем?
Подивитись, як цей біль я терплю,
Як із батьком вдвох тепер живем?
Важко, сину... Опустились руки...
Мабуть, за тобою вже б пішла.
Та тримають на землі онуки -
Твої діти, два твоїх крила... "
Стільки вдів тепер на Україні...

Стільки посивілих матерів...
Цвіт країни нині в домовині -
Вже вони не вернуться з боїв...
Плащаниці тільки прибувають,
Як немає - тягнуть на собі.
Та в полях нікого не лишають -
Чи відомо про таке орді?
Плащаниці... Боже, як у тебе -
Всі у крові... Стільки... Стільки їх...
Зачини вже для героїв небо!
Хай живуть! Врятуй дітей своїх!!!

Символ мужності

Пам'яті Сергія Сиви, бійця 93 бригади " Холодного Яру"

Я знаю, мамо - ти мене впізнаєш,
Хоча тепер нема в мене лиця.
З руки моєї стрічки познімаєш,
Щоб зберігати поруч, до кінця...
Таких, як я - в цім лісі забагато,
Ми з глиною потроху вже зрослись.
Нас звозили сюди, щоб убивати,
Все повторилось, мамо, як колись...
Ти ж знаєш - ми не перші, кого вбили
За те, що Україну не здали.
За мову, за позицію - в могилу,
Ми вмерли, щоб ви вільними жили!
Нас вішали, нам зв'язували руки,
Тримали у підвалах без води.
А тих, хто не витримував ці муки,
Везли до лісу, мамо... Ось сюди...
Нас так боялись, що стріляли в спину
І тільки ліс нас, бідних, прихистив.
Немов перину постелив нам глину,
Аби вона не поламала крил.

І ми злетіли, мамо!.. Ми злетіли!..
Поглянь над соснами - то ми, а не птахи!
Ізюмський ліс... Ми жити так хотіли...
Та вбиті від ворожої руки ...
Ми вбиті, бо у світі всі мовчали,
Від правди заховавшись хто куди.
А ми ж кричали, мамо!.. Ми кричали -
" Рятуйте!!! Ми за крок вже від біди!!! "
Та нас не чули... Не хотіли чути -
То ж десь... То не своє... Переболить...
А ми ішли до лісу, щоб заснути...
І ми заснули... Вам тепер з цим жить...
Ти, мамо, зверху не клади граніту,
Не треба височезної плити.
Краще насій довкола мене квіти
І хрест постав, бо поруч - лиш хрести...
Вічна пам'ять всім загиблим в Ізюмі...
Не забудемо! Не пробачимо!!

Обличчя героїв

Які ж вони всі красиві...
Неначе моделі з глянцю.
Та спалено їхні крила,
Прошу тебе, Боже, - зглянься!
Нові кожен день обличчя
І надпис -" Нема вже... Вбили... "
Ридає верба плакуча,
З'являються свіжі могли.
А їм би ще жити й жити...
Пшеницю ростити в полі,
Дружин і дітей любити,
Та вибрали іншу долю -
Країну пішли захищати
І вмерли за Україну...
Заплаче самотньо мати,

Посадить червону калину.
Калина ридати буде
І будуть усі пам'ятати,
Що є собі люди, як люди,
А є ось, як ці солдати -
На долю не нарікають,
Цілують та йдуть з порогу.
За іншими спин не ховають
І врешті - ідуть до Бога...
Які ж вони всі красиві...
Найкращі!.. Найкращі в світі!..
Всміхаються...Мовчазливі...
Вже ми їм даруємо квіти...

28 березня 2022 ·

Ми залишаємось

"Треба їхати! Чуєш? Треба!
Вже сусідський будинок згорів.
Тут щоденно летить хтось у небо,
Я прорвався до вас, зумів.
Мамо, чуєш? Збирай свої речі,
Найважливіше тільки збирай.
Ось рюкзак. Я закину на плечі -
Бери тата і дім залишай! "
Мати мовчки стояла й дивилась,
На будинок, де пам'ять жила.
В цьому домі вона народилась,
Тут до школи із братом пішла.
Білі вікна, де вчила уроки,
На колінах стояла в кутку.
Дім батьків пам'ятає ще кроки
І їх смерть - мирну, але гірку...
З чоловіком вони одружились,
У будинку й весілля було.
Діточки їхні тут народились,

Щастя справжнє - воно тут жило.
Куди їхати? Що можна взяти?
Де не глянь - тут до всього любов!
Мати плакала посеред хати,
Поки батько знадвору прийшов.
Обійняв посивілу дружину,
Що й до чого - умить зрозумів
І сказав: -" Тобі час уже, сину,
Дякую, що навідав батьків!
Ти рятуйся! У тебе дружина,
А ще трійко маленьких дітей. "
Обійняв на прощання він сина
І провів... Аж до самих дверей...
" Сину, їдь! І на нас не гнівися -
Ми корінням вже тут приросли.
Ти за нас краще Богу молися -
Він почує молитви згори.
Як судилося - будемо жити!
А як смерть - то на рідній землі!
Сину, їдь! Не чекай! В тебе ж діти!
Пам'ятай, тут коріння твоє! "
Хлопець знав, що не варто перечить,
Обійняв і промовив -" Люблю!.. "
Опустив від безсилля син плечі
І вмотився в машину свою.
Батько плакав та мовчки дивився,
Як машина втікала з села.
Поки слід вдалині не згубився
І сирена ще не загула.
Почовгикав старенький до хати,
Доторкнувся до жінки чолом -
" Чи то жити, чи то помирати,
Та радію - з тобою разом!
Нам не треба уже закордону,
Хоч відкрито шляхи у світи.
Будем вдома тримать оборону!

Ворог змушений буде втекти! "

31 березня 2022 ·

Бучанська трагедія

Я в Бучі була до війни -
Молоде, мальовниче містечко.
Яке грається в барвах весни,
Там Київ стоїть недалечко.
Там зелені стільки було -
Дерева до неба сягали.
Але військо орків прийшло,
Містечка красу сплюндрували.
Я в Бучі була до війни
Й не можу собі уявити -
За що з вами так вони?
З людьми, що хотіли жити.
Бучу стирали з землі -
Лупили " гради" і танки.
Молились старі і малі -
Дожити б до нового ранку.
В підвалах, у погребАх
Ховалися люди, мов миші.
Вони відчували лиш страх,
Бажали одного - тиші...
Вже їжі й води не було,
Хтось йшов у надії здобути.
А в небі - гуло і гуло -
Лиш крики та вибухи чути.
Кадирівці брали в полон -
Знущались, вбивали, палили...
О, Боже! Скажіть, що це сон -
Там землю всю кров'ю залили...
Там люди й сьогодні лежать -
Отак, просто неба, по місту...
Відмучились бідні... Сплять...

Ні, не війна це! Це звірство!
Я чую, що Бучу звільнили,
Та дому в людей вже немає.
Є купа лиш місць під могили
Для тих, хто вже з Богом гуляє...
Я знаю, що нам допоможуть
І виростуть нові будинки.
Але повернути не зможуть -
Вбитої мами... Дитинки...
Сім'ю, що в будинку накрило,
Жінку, що згвалтували,
Пару, що просто згоріла
В авто, яке підірвали,
Бабусю, що вмерла без ліків,
Хлопця, що біг в нікУди.
А ми ж всіх благали без ліку -
Закрийте нам небо, люди!
Побоялися... Не закрили...
Хоча бачили й добре знали,
Як по Бучі із "градів" били,
Як на неї ракети скидали...
Суцільна братська могила -
Це з Бучі зробила орда.
Її зруйнували... Вбили...
Та Київ вона вберегла!
Я знову до Бучі поїду -
Вклонюсь, подарую квіти.
Робитиму все, щоб люди
Про це пам'ятали й їх діти!
А ще будуть знать неодмінно -
Хто герой, а хто ворог лютий!
Відбудуємо ми Україну!
Та ніколи не зможем забути!
І прости мені, Боже, гріх мій -
Я пробачить росії не зможу!
Якщо зможеш - прости мене і зрозумій -

Я не зможу пробачити, Боже...

3 квітня 2022

Плаче Україна...

Я - Гостомель. Мене зруйнували,
Я - Буча. Я згарищем стала.
Я - Ірпінь. Тут і досі палає,
Маріуполь - тут смерть гуляє.
Я - Чернігів. Мені тяжко спати,
Я - Ізюм. Тут рвуться гранати.
Я - Суми. І так - мені сумно,
Я - Одеса. На морі тут шумно.
Я - Херсон. Містом танки гасають,
Я - Каховка. Тут в мирних стріляють.
Миколаїв - сміюся крізь сльози,
Я - Харків. В метро, на підлозі.
Тернопіль - знов вибухи чутно,
Я - Житомир. Тут дуже скрутно.
Бровари - мені теж перепало,
Васильків - і до нас прилітало.
Я - Охтирка. Чи те, що лишилось,
Я - Хмельницький. Із мене глумились.
Я - Чорнобиль. Мій ліс перерили,
Я - Ворзель. Рахую могили.
Вознесенськ - тут сьогодні розруха,
Запоріжжя - мені крутять руки.
Чорнобаївка - в нас серіали,
Я - Дніпро. Вороги й нас дістали.
Я - Іванків. Вцілів лише дивом,
Я - Бориспіль. Оберігаю Київ.
Я - Вінниця. Я волонтеру,
Я - Луцьк. Ворог гупав у двері.
Я - Рівне. Я рани лікую,
Франківськ - зустрічаю, годую.
Я - Львів. Місто лева гостинне,

Я - Київ. Я не на колінах!
Ми разом - Дніпро і Карпати!
Ми разом! І нас не здолати!
Країна Бандери й Шевченка,
В усіх нас із перцем начинка.
Нам треба одне - Перемога!
Її заслужили ми в Бога!
К@цапи заплатять з лихвою,
А поки що, браття, - до бою!
4 квітня 2022 ·

Ти не забудеш очі ці

Подивися в ці очі, кате,
Подивися в них, сучий сину!
Ти прийшов це дитя "визволяти"
І від мами звільнив дитину.
Подивися в них, звіре хижий,
Ти ж залишив дитя без дому.
Воно навіть не має їжі
В напівмертвому місті пустому.
Подивися в ці очі, чуєш?!
Пригадай їх, як будеш здихати.
Ти своєї душі не врятуєш!
Ти за все будеш відповідати!
Ну, а поки - дивись в ці очі!
Стільки болю в цієї дитини...
Хай приходять до тебе щоночі,
Переслідують щохвилини.
Ти не матимеш спокою, вбивце!
І прощення тобі не буде!
Подивися - то ж ти зробив це,
У світах проклянуть тебе люди.
Тебе навіть свої зневажають,
Десь за рогом чи, може, в підвалі
Тебе тихо уб'ють й закопають,

Бо ти - докази знаєш й деталі.
І в обіймах тієї ночі,
Коли будеш ти, звіре, здихати -
Пригадай ці дитячі очі,
Це за них тобі, кате, відплата.

1 травень 2022 ·

Янгол в білому халаті

Сидів понуро янгол на підлозі,
Бо чорним видався сьогодні день -
Війна довкола, місто у облозі,
Везуть в лікарню зраних дітей.
Часу нема ні їсти, ані спати,
Не пам'ятає місяць, день і час.
Одне святе бажання - рятувати!
Аби вогонь життя в очах не згас.
Але... Пішла пряма на моніторі...
До Господа полинула душа...
Здригнулось серце від тяжкого болю,
Цей біль не відпуска, не залиша.
Самотній янгол в білому халаті
Сидів і плакав, сил вже не було.
Врятовані лежали у палаті,
Але одне з життів таки пішло...
І він картав себе, що міг би краще,
Що десь не те, не так зробив, мабуть.
Насправді чинять так лише найкращі,
Це доля. І її не оминуть.
Самотній янгол витер сльози тихо,
Піднявся і пішов тримати стрій.
Війна в його країні. Лихо... Лихо...
Він не відступить! Це його двобій!

4 травень 2022 ·

Чому вам так огидне українське?

Не знаєш української - біда,
Але для мене гірше, коли знаєш.
І у державі, де іде війна
Ворожою ще й досі розмовляєш.

Чому? Не зрозумію я ніяк,
Невже вам не болять за Україну?
Чому "язик" убивць і посіпак
Дорожчий вам за рідну, солов'їну?

Робоче місце змушує людей
Державною сьогодні розмовляти.
Ото й усе. Навіть своїх дітей
Не вчить любити рідну мову мати...

Багато виправдовують себе,
Що хлопці, котрі всіх нас захищають,
Боронять Україну, й дотепер
Російською спокійно розмовляють.

Скажу вам так, що ви - то не вони!
Не до навчань, коли орда стріляє.
Вони зречуться вже після війни!
У вас є час! Бажання лиш немає...

Російську чую зі свого вікна,
Затихли вибухи, не гупають снаряди.
Прокиньтесь, люди! Досі йде війна!
На сході й півдні досі луплять " гради".

Невже патріотизму ні на грам?
Чому все українське так огидне?
Невже тоді дійти повинно вам,
Аж коли кров на руки рідних бризне?

Російське прищепили нам колись
І ми жили. І нам було байдуже.
Сьогодні ти ворожого зречись!
Зречись, прошу! Благаю тебе, друже!

Ми Україну мусим зберегти!
Її нащадкам нашим передати!
Тож переходь на українську ти!
На цій землі вона має лунати!

Нехай тобі не буде все одно!
" Какая різниця ", - нехай тобі не буде!
За кораблем російське все! На дно!
Пишайтесь нашим, українським, люди!!!

Джерельна база текстів :

Віолетта Кравченко. URL : <https://www.facebook.com/cravchencko.violetta>

Ірина Мегедь

Дякую усім за вітання! І до вас відповідально -іменинне :
А зробіть-но мені подарунок - лишіться живі!
Ті, хто зранку з собакою ходить по мерзлій траві,
Ті, хто бачить будинки, осілі у ями та пил,
Ті, хто місця собі шукає чи вирій для крил...
Хто побратимів гукає, у небо впускаючи крик,
Хто літачки запускає й хто воду купити не встиг,
Ті, хто вдома лишився, щоб світло було сумувать,
Ті, хто з сином в підвал спустився і став шахівницю складать...
Ті, хто грузить гуманітарку, хто множить дороги на дні,
Ті, хто сітки плете чи светри, замикає в бляшанках вогні,
Ті, хто грюкає словом у вічність чи на зв'язку мовчить ,
хто мав три сокири за зброю, сушить борщ чи скарбує ключі...
Всі , хто тепер засинає у різних куточках землі,
Ті , хто у міста питає: "як ти ?" чи дрова шукає в селі,
Ті, хто тихо працює й хто все кинув, щоб знову почать,
Ті, хто бачив графіті Бенксі чи чув голоси яничар...
Ходять янголи по воронкам, не ховаються - час не ок,-
Залишайтеся живими, люди ! Хай не рветься невидний зв'язок,
Перев'яжуйте рани, співайте, ніжтесь, бийтесь, моліться, пишіть,
Проявляйтесь,
Відповідайте,
Не умріть.

19 листопад 2022

Отакий на воротях в червоних чоботях рік...
Наче звір Примаченко наживо - краса і страх...
Він життя у долонях топив, як на свічку віск,

І майбутнє ховав у мішки й номери на хрестах.

Виображуй, вирішуй, щось кинь до тривожних валіз -
Васильківського півника, сито для болю і зла,
Знімки міст, хмиз облич, казана для багаття із сліз,
Де кипить - кам'яніє думок і чуттів животворна смола,

Обпікаючи горло, застигає у грудях шматком бурштина
Жовточорна блакить, де минуле навік загуло,
Де дітей голоси смерть і зиму женуть в одноборстві крізь нас -
Відпусти його, це лише рік, натуральне число...

30 грудня 2022

Джерельна база текстів :

Ірина Мегедь. URL : <https://www.facebook.com/irinameged>

**Олена Неруш
(Олена Неруш Руднєва)**

Герою наш, ти вже не з нами -
Вже янголом на захист полетів.
Наш біль не передасть словами,
Не передати наших почуттів.
Ти крилами змахнув до Бога,
Сміливий воїн, України син.
Короткою була твоя земна дорога.
На жаль, такий ти не один...
Ми піднімаєм голови до неба
І просимо тебе пустити в Рай,
Ми будемо молитися за тебе,
А ти пишайся нами і з неба нас оберігай.
Тобі ми вдячні за збережені життя,
За яблуневий цвіт, пахучий ранок,
За наші щирі й теплі почуття,
За вітерець легкий і сонячний світанок.
Ми знаємо - герої не вмирають,
Але ходити поруч вони перестають,
Вони на небі, як зірки палають
І ненадовго уві снах до нас ідуть.
Ти в пам'яті у нашій будеш жити,
Хоч вже летиш ти десь у небуття.

За тебе Бога будемо молити,
За твою жертву заради майбуття.
Тож з миром спочивай, герою,
А ми боротись далі будем.
За нас ти жертвував собою -
Тебе ніколи не забудем.

5 червня 2022

Р. С. Присвячується пам'яті односельчанина Валерія Герасименка з мого рідного села Андріївка Чернігівської області, який виконуючи бойове завдання загинув 1 червня поблизу населеного пункту Зайцеве Донецької області.

Здається, рідніших, ніж ви вже немає,
Ваша сила і честь покорили весь світ.
Ні в кого крильми воля так не махає,
Ваша ж сила і міць цей здійснили політ.
Ви - жертovní і дужі, ви - сміливі й відважні,
Ви бороните нас і Україну свою,
Ви - діти своєї країни, герої ви справжні
І за ваше життя я Бога молю.
Ви повинні стояти, не здавайтесь, благаю,
Вживіть, рідні, вас чекає сім'я.
Хай живе Україна і нехай не згасає,
Хай в пекельнім вогні лиш палає русня.
Вас багато померло, вас багато страждає,
Та горить на весь світ воля ваших сердець.
Хай янголи ваші завжди з вами літають,
Хай війні цій, нарешті, прийде кінець.

14 жовтня 2022

У жалобі Запоріжжя ридає...
То невинних колона була...
Виправдань тій потворі немає,
Що війну у наш дім принесла.

Я не хочу вже слів добирати -
Хай у пеклі непотріб горить.
Боже, милий, за що нас вбивати?
Як же серце за вбитих болить...
Не пробачим ніколи й нікого.
Не пробачимо вбивство й мовчання,
Не пробачимо вчинку такого,
Не потрібне те німе покаєння.
ЗСУ вас за все покарає,
Ви повинні, нікчеми, вмирати,
Бо прощення за таке не буває ,
Вас з землі лиця треба стирати.
Запоріжжя, рідненьке, тримайся...
Непоправне це горе для всіх...
Україно моя, не здавайся!
Боже, покарай же їх врешті за гріх.
30 вересня 2022

Ну що ти, кате, вдовільнився?
Твоя ракета в ціль влетіла.
Чужої крові вже напився,
Відправивши сім'ю в могилу?
В утробі хто ж тебе носив,
Що ти вродився убивати?
Хто в світ тебе цей запросив,
Бездушний і потворний кате?
Хай наші янголи злітають
І мають мир у іншому світі.
Тебе ж чорти хай забирають
Навіки у смолі горіти.
З Дніпром вся Україна плаче,
В молитві щиро обіймає.
Ми не забудем, не пробачим...
Всіх до одного покараєм...
30 вересня 2022

Якщо побачиш, мамо, нагодуй
Того бійця, що прийде визволяти,
Його ти обійми і поцілуй,
Як і мене чиясь тут цілувала мати.
Можливо, він далеко від сім'ї
Й до мами додзвонитись він не може.
Та ми - солдати, ми - опора на війні -
Тут кожен з нас щось відчуває схоже.
У когось вже давно немає мами -
Убили ще у березні її,
Якби ж хтось знав, які на душах рани,
Та ми тримаємось. Ми, мамо, на війні...
Сьогодні ми завали розбирали
І чули з під бетону голос: "Поможіть".
Ми, мамо, звідти школярку діставали.
На ній же мама мертва вже лежить...
Це наша українська мама,
Яка грудьми дитину від смерті прикриває,
Та від побаченого болю, мамо,
Нам душу вже ніщо не залатає.
Ти обійми, матусю, й поцілуй
Того бійця, що прийде визволяти,
Його в кайдани ніжності закуй,
Бо, може, вже його не поцілує мати...
26 вересня 2022

Прошу, Михайле, начуди.
І так чуди, щоб орки вили,
Щоб сльози нашої біди
З лиця землі дощем їх змили.
Прошу, Михайле, начаруй
За всі гріхи їх в Україні,
До смерті наволоч катує
За тії братськії могили.
Прошу, Михайле, зроби чудо.

Мене ж пробач за гріх страшний,
Та смерті прошу для іуди
І кари всім, хто там німий.
Прошу, Михайле, начуди,
Щоб не було в нас більше горя,
Щоб не було у нас війни,
Щоб мир в нас був і була воля!

19 вересня 2022

Минає літо в нас без літа,
Бо на душі півроку лютий.
І тіло сонцем не зігріте,
Бо серце у мороз закуте.
Минають дні, минають ночі
І понеділки, і суботи,
А в Україні плачуть очі,
Схилились віти у скорботі.
Найкращі квіти Батьківщини
Вже впали на кровавий ґрунт,
Вже душі в небо відлетіли,
А ми могили обіймаєм тут.
Вже не побачим їх ніколи
І не почуємо, на жаль ,
У нас забрали їх потвори,
Лишивши тугу і печаль.
Лиш спогад теплий гріє душу,
Я їх в молитві обіймаю ,
Я жити і триматись мушу
За тих, хто перемогу наближає ,
За тих, хто не повернеться із бою,
Хто без вагань життя віддав,
Хто прикривав в бою собою,
До себе хто жалю не знав.
До неба очі підіймаю -
Молюсь за всіх, кого нема ,

Теплом в думках вас обіймаю,
Не ваша вбила вас війна...

21 серпня 2022

Янголи наші нескорені,
Нації цвіт, що зірвали,
Долі кроваві, спотворені...
Сучари життя відібрали.
Боже, благаю, почуй!
Скільки ж це може тривати?
Карою їх закатуї -
Не можна ж так просто вбивати.
Скільки ж там тіл обгорілих,
Що вже не приїдуть додому?
Скільки ж голів посивілих?
В чеканні ламають судоми...
Жінки завивають від горя -
Немає вже брата і сина,
Стискається серце від болю -
За мить посивіла дружина.
О, Боже, скажи, ти нас чуєш?
Країна стоїть на колінах.
Чорний ворог над нами лютує
І ховає наш цвіт у руїнах.
Та почуй же врешті нас, світе!
Скільки ж може це пекло тривати?
Скільки ж будемо ми сивіти?
Скільки ж будуть нас убивати?
Я благаю про кару пекельну!
Я благаю, щоб катИ помиралі
Ті, що цвіт наш топчуть у землю.
Щоб в пекельнім вогні всі палали!

30 липня 2022

Не втомлюйтесь, будь ласка, від війни,
Бо нас там не втомились захищати,
Там не втомились очі від кровавої пітьми,
Там не втомились всі недосипати.
Там не втомились наші герої
За неньку-Україну воювати,
Там при нагоді всі стають до бою,
Щоб сон наш тихий тут обороняти.
Там не втомились наші лікарі
В умовах форс-мажору працювати,
Робити перев'язки на траві
І без вагань бійців оперувати.
І не втомились там копати окопи,
В яких, можливо, їх живцем там поховують,
Щоб ми спокійно мчали на роботу.
Там, люди, спокій наш оберігають.
Не забувайте, що в країні йде війна
І ця війна для кожного із нас,
Ви пам'ятайте, що поки у нас тихо -
Там в когось під ногами рве фугас.
Якщо у вас робота, дім і не стріляють,
То допомогу простягніть, як руку,
Бо там за вас щодня бійці вмирають,
А в когось свічка довше гасне в муках.
Хтось скаже : " Не моя війна.
Де допомога від Європи?"
А я скажу : " Для всіх нас біль одна,
Тож все роби, поки ти тут, а не в окопі."
Не втомлюйтесь, будь ласка, від війни,
Не втомлюйтесь щодня допомагати.
Війна на всіх одна і біль один,
Лиш об'єднавшись будемо перемагати!

22 липня 2022

Суча орда, велика біда,

Країна спотворена, люди заморені.
Як тобі спиться, непотріб із вати?
Лютая помста не омине твою хату.
Мамка зустрине в мішку тебе в роздріб -
Лиш так ти поїдеш, кацапський непотріб.
Хай родичі більш не побачать тебе,
Хай нутрість твоя від жаху гуде.
Будь проклятий, кате, на всі покоління,
Ти саме нікчемне і хиже створіння.
Тварини бездушні, москальський непотріб,
Ви боретесь з людом в жахливий спосіб,
Горіть ви у пеклі, чорна орда,
Хай йде за вами похоронна хода.
Хай чорт вас смолою після смерті зал'є,
У вічні кайдани нехай закує.
Ми намотаємо вам ляльки вуду,
Хай наші прокляття знайдуть вас усюди.
Ми Вінницю вам не пробачим ніколи,
Від Божої карі не втечете, потвори.

14 липня 2022

Мені ніколи, як вам, не боліло.
Я ніколи, як ви, не боялась,
Та моє серце сильно тремтіло,
Як про ваше я горе дізналась.
Поки зранку я каву пила -
Ви дітей у підвали ховали,
Поки ситний сніданок я їла -
Ви там тижнями недоїдали.
Мої діти в дворі гуляли,
Коли ваші від жаху кричали,
Мої діти пили і спали,
Поки вашим від спраги
З радіаторів воду зливали.
Ви на власні очі бачили пекло,

Смерть на горло вам наступала,
І нікому не було вже дотепно -
Кожного ваша доля лякала.
Вся Україна за вас молилась,
Бо десь гинули рідні незнайомі люди,
Десь живі до мертвих хилились
І просили забитись серце у грудях.
Стільки жаху, як ви побачили,
Не витримають звичайні люди.
Ви - аномальні, ви - надмічні.
Хай Бог береже вас усюди!

22 червня 2022

Р. С. Присвячується тим, хто пережив найпекельніше... Моє серце з вами.

Дощ умиває рідну Україну
Таку брудну від пороху і крові,
Та грім шепоче: " Будуть ще руїни...
Така ціна за прагнення до волі..."
І плаче небо синє над полями,
І захлинається грозою вітер,
Наша земля сивіє під боями
І в розпачі осиротілі діти.
Наші бійці вмирають в страшних муках,
Згорьовані жінки старіють
І рвуться душі у розлуках
Й малі безбатченки сивіють.
Та скільки ж може це тривати?
Вже душу стогін серця розриває.
Та скільки ж будуть нас вбивати?
Вже Україна вся ридає.
На тебе, Боже, вся наша надія,
Почуй, будь ласка, ти наші молитви,
Хай Україна знову зарадіє,
Нехай припиняться вже ці кроваві битви.
Тебе прошу за кожного бійця,
За кожную захисницю України,
Зітри північне зло з землі лиця.

Тебе, Всевишній, благаю на колінах.

3 червень 2022

"Стефанія, мамо" на весь світ гриміла,
Плакала навзрид ненька-Україна,
Що сини здобули наші перемогу
І прохають в світу всіх про допомогу.
Дякую Вам, #Kalush, за ваші серденька.
Вам цього ніколи не забуде ненька.
Плаче над Азовом Україна-мати,
Просить всього світу синів визволяти.
Стрепенулось небо, схаменулись люди -
Вже наші молитви лунають усюди.
Сталося це, Боже, евакуювали -
Всіх героїв наших із пекла забрали.
І крокують наші горді герої,
Вільні і незламні, лиш ідуть без зброї.
Поверни нам, світе, їх скоріш додому -
Вилікуєм рани і відмиєм втому.
Вони - наші рідні, незламні і сильні -
В них серця великі і душі в них вільні.
Рашисти в них можуть лиш забрати зброю,
Та ніколи в них не забрати ВОЛЮ!

22 травень 2022

Посивіла Україна,
Натягнулись нерви,
Тіло її все в руїнах,
Валять суки, стерви .
Убивають люд невинний,
До смерті катують,
Нищать діточок маленьких,
Дівчаток гвалтують.
Що, скажи, тобі зробило
Те дитя маленьке,
Що ти в нього, орку, вкрато
І батька, і неньку?
Що тобі вся Україна
Такого зробила,
Що ти, суче, без вагання

Тих жінок убило?
Проти всіх військових правил
Ти в бою воюєш.
Скажи чесно, ти що, світу
Усього не чуєш?
Чи твоя палка ненависть
І жага вбивати
Змусили до нас прийти
Й життя відбирати?
Ти чого до нас прийшов?
Ти чого чекав?
Ну, крім того, що планшети
У дітей забрав.
Ти за будку тут готовий
Тепер помирати?
Що ж, свій вибір ти зробив -
Будем убивати.
В нас до вас нема жалю -
Ненависть піднялась,
Ми усюди вас знайдем,
Де б ви не сховались.
Тож тримайся ти, непотріб,
Будеш помирати,
Будеш в наших чорноземах
Ти перегнивати.
Вам пощади вже не буде
За дітей убитих,
Після ваших звірств жорстких
І несамовитих.
Ви - позор усього світу,
Ви - земний непотріб,
Вас додому всіх відправлять
У пакетах вроздріб.

11 травень 2022

Чернігівщина, рідна...
Така поранена, але жива,
Такий великий слід кровавий...
Тут зайві будь-які слова...
Тобі всю душу розтоптали,

Крило північне України,
Та ворогу це просто не мине -
Він відповість за всі руїни.
За неусміхнене дитинство,
За недожиту старість сиву,
За всі зруйновані будинки,
За всіх, кого відправили в могилу.
Перлина Полісся ти рідна, тримайся!
Ми переможемо і все відбудуєм.
Хоч біль твій пекучий, та ти не здавайся,
Ми ворога плани легко руйнуєм.
Хоч сіра завіса тебе трохи прикрила,
Та твої люди величні її в жовте фарбують
І, якби в душі кому не боліло,
Іще й слід кровавий у блакить замалюють.
Вже так, як раніше, ніколи не буде,
Та слава твоя на віки заживе.
Тобі рани загоять твої добрії люди
І все навкруги розцвіте й оживе.
Тримайся, рідненька, вся Україна з тобою,
Ми всі тепер винні тобі за життя.
Ти прикривала від куль нас собою,
Тепер в нас одне з тобою серцебиття.
Живи, моя рідна, живи й розцвітай,
Дихай повітрям на повнії груди,
Вір, моя рідна, і точно ти знай -
Виженем ворога ми від усюди!

4 травень 2022

Намалюй, художнику, мені ту Україну,
Де народ не плаче, а сміється.
Не малюй, художнику, руїни,
По яким багряна кров крізь сльози л'ється.
Намалюй нам гори й полонини,
Наш прекрасний і співочий край,

Намалюй Дніпро, квітучую долину,
Наш зелений і пахучий гай.
Намалюй, художнику, нам сміх дитячий
І щасливі посмішки батьків,
Намалюй народ наш щирий і терплячий
Й український солов'иний спів.
Намалюй, як серце оживає,
Як Україна піднімається з руїн.
Намалюй, що вже війни немає,
Голосів щасливих передзвін.
Я ж тобі, художнику, до ніг вклонюся
За квітучий образ України.
Я ж за неї кожний день молюся
Щиро перед Богом на колінах.

28 квітня 2022

Ну що, наш привиде, ти як?
Оберігаєш нас із неба?
Ми так сумуєм за тобою...
Ти на землі нам тут так треба...
Тепер ти янгол-охоронець,
Ти - наш герой, пішов з життя...
Ти - наш залізний український птах,
Що полетів у небуття.
Тобі б іще яскраво жити,
Ходити на рибалку й в ліс.
Тобі б ще діточок ростити,
Та янгол вже тебе поніс.
Поніс у перший ряд до Бога,
Щоб з неба ти на нас дивився,
Щоб потім знову дати у життя дорогу,
Щоб ти у когось знову народився.
Ти так багато тут зробив для України
Наш птах сталевий, гордість наша.
Ти авіацію російську ставив на коліна,

Що там здригалась уся раша.
Ми тут з тобою лік вели,
Тобою збитих рахували,
В душі ми ворога кляли
Й твоїх досягнень знов чекали.
Та сталось горе непоправне -
Політ твій крайній обірвався,
Ти був в нерівному бою,
Та ти, наш соколе, не здався.
Лети, наш янголе, до Бога,
Країну з неба обіймай.
Короткою була твоя земна дорога,
Тож ти рушай тепер у рай.
Тобі ж ми всі пообіцяєм -
Країну будем боронить.
Тебе в молитві обіймаєм,
Твій подвиг будем ми цінить.
У пам'ять про тебе ми переможем,
Пам'ять про тебе буде жива,
Ми подолати всі труднощі зможем.
Ти - наш воїн світла і янгол добра!

27 квітня 2022

Маріуполь... Лиш біль та страх,
З очей лише сльози, серце розп'яте.
В думках лише грози, навколо крах,
Азовська душа війною зім'ята.
Ти - щит України, в який стріляють -
Побитий, згорілий, такий спотворений,
Ти - щит українців, яких вбивають -
З духом сильним, стійким, нескореним.
Тебе розбивають безжально рашисти,
Гордість нашу - Азовську перлину,
Та зламають об тебе зуби фашисти -
Маріуполь ніколи не впаде на коліна.

Маріуполь... Лиш сум та безодня,
Розп'ята душа, украли життя.
Щоб так знущатись над народом сьогодні,
Згоріть ви у пеклі, ідіть в небуття.
Маріуполь, ти сильний і вистоїш, знаєм,
За тебе воюють сини України,
Ми ворога стійко всі разом здолаєм.
І разом тебе відбудуєм з руїни.
Ти в жертву приніс себе для України,
Ніколи й нізащо цього не забудь.
Людей твоїх поховали руїни...
Рашисти пізнають іще нашу лють.
За все у житті цьому треба платити
І каса для орків попереду буде.
Кожну людину, яку змогли вбити
Український народ їм не забуде.
За кожне згвалтоване наше дитинство,
За зламані руки і вирвані зуби,
За всіх ненароджених і всеє звірство,
Україна їм повік не забуде.
Вони прокляті вже на всі покоління
І розплата за все жорстокою буде,
За тойпологовий і все те свавілля,
За той драмтеатр пощади не буде.
Маріуполь - титан, ти вистоїш, вірим,
За тебе там кіборги зараз воюють -
Найкращі доньки і сини України
На ворога нашого безстрашно полюють.
Я в ноги вклоняюсь кожній мамі солдата
Й думками в молитві її обіймаю
За те, що дитина її зараз б'є супостата
І чорного ворога до нас не пускає.
Виживіть, рідні, народ вас благає,
Для нас вже немає чужої дитини,
Нехай Боженька всіх вас оберігає,
Щоб кожен із вас повернувся в родину.

Ну що, Маріуполь, іще повоюєм?
Повернем людей твоїх, що вкрала раша.
Ми кожний будинок твій відбудуєм,
Азовська перлина - гордість ти наша!

18 квітня 2022

Ти чуєш, мамо? Ти не плач.
Мені давно вже відболіло.
російський душогуб-палач
Давно застрелив моє тіло.
Лиш тіло. Чуєш, мамо? Тіло,
Бо душу в нас не відібрати,
Бо в українців є усе,
Чого рашист не може мати.
В нас є свобода, сила волі
І в нас цього не відібрати
Навіть, коли в притул в чоло
рашисти будуть в нас стріляти.
Ми є народ міцний, мов камінь,
Їм нас ніколи не здолати.
Вони лиш з заздроців своїх
Впритул у нас будуть стріляти.
Ти чуєш, мамо? Ти не плач.
До тебе в снах ходити буду
І, як твій янгол-охоронець
Літати поруч буду всюди.
Ти чуєш, мамо? Ти не плач,
Бо перемога буде наша,
Згорять кати усі у пеклі,
Згорить у пеклі й їхня раша.

14 квітня 2022

36 бригада морської піхоти,
Вам сьогодні вклоняюсь до ніг,

Бо на ваших незламних і дужих плечах
Тримається, майже, весь Схід.
У вас немає озброєння, у вас їжі немає
І води вам ледь-ледь вистачає,
Але ваші хоробрі і дужі серденька
Незгасаючи досі палають.
За вас молиться вся Україна,
Піднявши голови і руки до небес,
Всі жінки стали за вас на коліна
І прохають у Бога чудес.
Та не Бога одного ми зараз прохаєм -
Ми звертаємось, рідні, до вас.
Вистійте, виживіть, ми вас благаєм
І усі повертайтеся до нас.
На плечах ви тримаєте
Наші тихії ночі
Та спокійні і сонячні дні.
Ваші сім'ї заплакали за вами всі очі
І бачать всіх вас лише уві сні.
Ми зплетемо з подяки
Дитячих серденьок
Оберіг, щоби вас захищав.
Ви тримайтесь, відважні
Сини своїх неньок,
А ворога чорт би забрав.
І до смерті в боргу
Перед вами ми будемо
І молитись за вас не припиним,
Ваш подвиг сміливий
Ми повік не забудемо.
Вам винна тепер
Вся Україна!

13 квітня 2022

Згвалтована дитина,

Загублене життя
І вже чиясь родина
Летить у небуття.
Ви відібрали крила
В чийогось немовляти,
А хтось ніколи вже
Не скаже слово "МАТИ".
Змінили день на ніч,
Весну ви відібрали,
Ви наші Храми Божі
Війною сплюндрували.
Зате для себе ви
Презентів нахапали
І не хвилює вас,
Кого ви убивали.
Ви думали лише
За свою рідну дочку,
Коли з чужої, вбивши,
Знімали чобіточки.
З чужої жінки ви
Сережки позривали
Й за білий унітаз
В сім'ї життя забрали.
За нижнюю білизну
До смерті гвалтували,
А потім те кроваве
Своїм ви відправляли.
Ну що, чума, налізла
На тебе шуба жінки,
Яку твій син вбивав
Під погляди дитинки?
З дівчат зривав прикраси,
При цьому гвалтувавши.
Які ж ви підараси!
Чуже життя укравши
Себе ви збагатили,

Людей ви грабували,
А на десерт невинним
Живіт ви розрізали.
Горіть, чорти, у пеклі!
Хай сняться вам щоночі
Ті згублені вагітні
І нутрощі дівочі!

6 квітня 2022

Гостомель, Ворзель, Ірпінь, Буча...
Немає слів, в душі гроза...
Рашистська наволоч ї#уча
Затям, тобі тепер п#зда.
Ти смертний вирок підписав
Собі кровавими сльозами.
Тепер вбивати тебе буде
Вкраїна голими руками.
За вбитих жінку, батька й сина
Тебе дістане наша лють,
За кожную згублену дитину
Тебе смолою обіллють.
На тому світі в суді Бога
Тобі прощення не дадуть,
До пекла в тебе лиш дорога,
Чорти на тебе хай плюють.
Хай буде проклята та мати,
Яка вас, виродків, вродила.
Вона ж за гроші з "похоронки"
Вас дуже швидко розлюбила.
Між нами прірва зараз з вами -
За блендер вас всіх промінюють,
А наші відчайдушні мами
Голіруч танки зупиняють!
За кожную згублену людину
Горіть у пеклі, чорти прокляті.

Вам не здолати Україну,
Її свободу, єдність і завзяття.
Ви - той непотріб всього світу,
Що треба утилізувати,
Вас ватних нелюдів-кацапів
Всіх треба стерилізувати.
Горіть у пеклі, йдіть до чорта
Ви не повинні існувати,
Вас треба разом всіх живцем
В могилі братській закопати.
За всіх згвалтованих жінок,
За вже сивіючих дітей
Ми вас ненавидим, кацапи,
Готові вирвать серце вам з грудей.
За всіх невинних і без зброї,
За журналістів, лікарів,
За тих, хто не ставав до бою
Бажаю, орки, щоб кожен з вас живцем згорів!

4 квітня 2022

Джерельна база текстів :

Олена Неруш. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100078134743779>

**Пані Марина Галичанка
(Марія Родьо-Катинська)**

Вкотре на тополю сіла птаха...
Сонце знов вгніздилося за поля...
В армію , десь там під ВОЛНОВАХУ....
на війну забрали скрипалю....
Міг би віртуоз нам витинати....
чи Вівальді , чи Монті , "ЧардАш"
замість скрипки в руки -- автомата..
там боєць -скрипаль отримав наш...
Вдома залишилася кохана....
почуттів їх з"єднує струна....
і.. чекатиме , гуцулочка Оксана ,
тобто Ксеня...вірна і сумна...
На бруствері віддихає скрипка....
і... смичок за нею заскучав...
А з окопу добре чути й видно...
музику....смертей . страждань , заграв!!
Спить скрипаль!! У снах ночують мрії...
замість партитури -- " ОТЧЕ НАШ"....
до грудей притулює надійно...
не кохану.....а...звичний калаш!!
Завтра - буде день! Бій буде знову...
мимоволі тягнуться до струн
і душа . і серце ... й плоть із кров"ю...
Фронт - не сцена....Раз ти тут ? ВОЮЙ!!
І був бій....і ворог нищив юність....
він не пожалів і скрипалю....
І талант.. - в могилі з горем й сумом....
вмить накрила рідная земля...

Прилетіла птаха на тополю...
у жалОбі -- мила і рідня...
і згадалась , рідна всім до болю...
пісня , як кохала скрипаля...

13 березня 2022

Піхота після бою... Окопались!
В окопі старші курять і мовчать...
А наймолодший, із котом, обнявшись...
рішив ще хвильку-другу подрімати.
І... сниться хлопцю стежка біля хати...
котра вела до річки, в верболіз...
І... мама молода, й веселий тато...
та очі в мами... дивні! Повні сліз!...
Погладила легенько – Там лелека! –
Спаси синочку! Я тебе прошу...
снаряд звалив березу недалеко...
впало гніздо із птахами в траву!
Прокинься, чуєш..! Йди туди швиденько!
гнідо оте – високо положи...
На видноті – їх швидше знайде ненька...
Спаси, щоб звірі хижі не знайшли!
Відкривши очі, оговтався миттю...
Кота лишив, сам прожогом в куці...
березу зламану – ще вчора запримітив
Але гніздо? Окраєць у руці...
Бо як знайде, то варт нагодувати...
пішов, не оглядаючись, назад...
Ось і береза, як казала мати...
поряд гніздо і трійко пташенят!
Кормить схилився – очка, як тернини...
сидять і трусяться і... навіть не пищать...
І в мить оту... в окоп, де всі курили...
влетів і розірвавсь важкий снаряд...
Усі загинули, лиш він лишився цілий!
Живий і кіт... не був там з усіма!
Тут – зрозумів одне – матуся мила...
У сні йому з'явиласьне дарма!
Знайшов калину! Стало трохи легше!
Бо для птахів калина – оберіг...
На серці – пустка!!! Спас гніздо лелече...

та... втратив у окопі всіх своїх!
В уяві – мама... В свята Великодні...
не зміг її могилу обійнять...
проте – відчув, як щирою любов'ю...
його змогла МАТУСЯ врятувати!

8 травня 2022

Реквієм

Щодень синочки гинуть за матір УКРАЇНУ...
І ангелами нашими стають...
Щодень у небі синім, під клекіт журавлиний...
по всіх церквах українських дзвони б'ють!
Щодень ростуть могили... вже й плакати несила...
Лиш злість і помста розпира серця..
Щодень сивіють мами...й ніякими словами ...
не передати біль той до кінця!!
Щодень – в жалобі стяги... щодень – росте зневага...
до наших, до одвічних ворогів...
В руках несучи квітки... йдуть діточки-сирітки...
йдуть на могили рідних татусів...
Щодень свічки палають... і туга серце крає...
І в душу заповзає мов змія...
І стягом жовто-синім... вкриває домовини...
моя КРАЇНА... матінка моя...

Побратиме мій

Побратиме мій!! Аж не віриться..,
що ми в тому бою вціліли..,
а весна навкруг, квітом піниться...
інтригуючи душу і тіло...
Не даремно нам, в пеклі тім страшнім...
все життя пронеслось метеором...
Побратиме мій! Ми – вернулись в стрій...,
хоч проблеми в нас... з слухом і з зором!!
Мов зотлілі ми, дивимось удвох...
на квітучу вишневу гілку...
після тих боїв, втрат і перемог...
травень геть нам спалив повіки!!
Мовчки стоїмо посеред весни...
бо з зими – ми щодень помирали!!

Побратиме мій! На землі святій...
Ми, як два живі меморіАли...
На війні ніч – рік... і ... повільні дні...
ми з тобою щомиті прощались...
Тиша і жінки...птахи і квітки...
ми від них зовсім повідвикАли!!
Посивілі ми, побратиме мій!
Землю – гладимо спрагло руками...
Правда наша в тім, що – на зло усім...
з нами БОГ...Й ПЕРЕМОГА за нами!!
17 травня 2022

Розпач

Все розривалось навкруги...
тріщало, стугоніло...
Лежала жінка без ноги...
у дивній позі тіло...
Не встигла декілька хвилин...
ФАТУМ ніщо не змінить!!
І ... злився біль в очах, мов дим
із болем УКРАЇНИ!!
Прошита ним уся наскрізь...
сльозами – не ряснилась...
БУВ – погляд... в небо...в інший світ...
терпіла і... молилась...
Ворожа бомба вмить одну
всі плани зруйнувала...
лежало ще багато тіл...
де жінка та лежала...
А їй лише двадцятий рік...
жилось, більш-менш пристойно...
А тут ще й рідний чоловік...
воює десь достойно!
Навколо тиша...без вогню...
хоч щойно світ палав...
Ту тишу раптом телефон
рингтоном обірвав...
Намацала руками...є...
змогла розблокувати...
Прошепотіла "МИЛИЙ, ТИ?
Не хочу помирати!!"...

й... добавила з останніх сил...—
йому ж то не відомо...
Я хочу, аби ти...хоч жив!
Чекатиму вже вдома!!"
Ще була пара фраз простих...
щось говорив їй ніжно...
Та погляд в небо вже застиг....
завмерли сльози...пізно...
НЕ ВСТИГЛА!! Доленька гірка
здогнала без причини...
убила зразу дві душі...
її, й її дитини!!
Козак воює, невтямки,
що вдома – домовина...
по-суті й... дому вже нема...
і вже нема дружини!!
Не знає сокіл!! Йде у бій...
бо... ворог вперто лізе...
Снайпер курок натиснув свій...
в серце вп'ялось залізо!!
ОПЛАКУЄ ДІТЕЙ СВОЇХ...
ЗЕМЛЯ, найкраща в світі...
одвічних нищить ворогів...
та... не ПОВЕРНЕ ДІТОК!!

22 травня 2022

Його очі --дивились в небо...
мабуть , БОГА про щось благали!!
Він лежав на окопній тверді....
а все поле...вогнем палало...
Пролетіло життя миттєво..
від народження до сьогодні....
Але то вже не так суттєво....,
Коли тіло... висить над безоднею!
Задзвонив телефон! Звук прорізав
і свідомість і все навколо...
І... рингтону музика ніжна ,
ніби стала життя уколом!
Закривавлені пальці дістали ,
як підняв - він і сам не знає....--
"ДОНЮ? ТИ?...З святом сонце кохане!!

З повноліттям тебе вітаю!!"
Щебетала щось дочка швидко ,
про матусю , про друзів трішки....
На заюшенім кров"ю обличчі--
розцвітала щаслива усмішка!
ЯК ЖЕ ТАК?? Там його чекають!!
А ще день урочистий сьогодні....
ПОМИРАТИ?....О ні!! , позмагаюсь...
ще побачим , хто буде в безодні!!
Раптом - тиша!! Невже не буде??
Але ж рани!! Як ниють рани!!
А ще голос" СЮди! Тут - люди!"
враз привів до ясної тями!
Вже не бачив облич ні в кого...
відчував тільки сильні руки....
БОЖЕ!! ДЯКУЮ.....Вирвав з кола....
смерті лютої і розпуки!!
Командире!! Ми -вас шукали.....
відтіснили тих орків клятих...
Батальйон так чуть- чуть потріпало....
Ви ж ФАРТОВИЙ!!-- вам маю сказати...
І рука санітара сильна...
.розімкнула стислу долоню...
обережно взяла і звільнила.....
мідну , всю у крові іконку...
Знову очі відкрив насилу....
та... сказати не зміг словами,
але всі і без слів зрозуміли...
що то був оберіг від КОХАНОЇ!!

2 грудня 2022

Бліндаж

Бліндаж!! Тут -тепло , вогко тісно...
По-центру грубка ледве тліє....
Лунає українська пісня...
Хтось про щось думає... хтось мріє....
Хтось згадує батьків , родину,
і... подумки благає БОГА,
за них... і неньку-УКРАЇНУ!
Хтось мріє все ж про перемогу....
Хтось діток згадує рідненьких...

як їм живеться в тій Європі?
Йому б поспати та... тихенько
цілує й гладить рідні фото!!
Хтось похапцем бинтує рану!!
Бої ж тут майже без затишшя!!
Хтось вкотре дівчині коханій....
з душею ЕСЕМЕСИ пише!!
В кутку - образи , хрест , кадило....
і запах ладану і воску...
Юнак стоїть вже більш години....
ТО- капеланще й лікар трошки....
На фронт попав , бо розуміє ,
як треба хлопцям слово БОЖЕ....
Хоч молодий - багато вміє...
і душу вилікувати може!!
А у шпарини вже заглянув холодний сніг...
хоч вечір.. тихий .і ...від тепла - сльозами зтанув..
на діл , на дрова й черевики....
Скоро РІЗДВО!! Співають хлопці....
і.. колядують і жартують....
А там - на річки іншим боці....
Орки вже п"яні бешкетують!!
Тупа орда - бездуха й дика....
гульбанить кожну ніч до рана....
А ще так смачно материться ...
їх ЦАР- дурак... а винна мама ...
Ріка струною розітнула
фронт на уявний рай та пекло...
Я ж одним оком заглянула....
в бліндаж простий , де вогко й тепло....

22 грудня 2022

Ти війну пам"ятай!!
І - страшну і ... доволі огидну!!..
Роки йдуть , хлопці гинуть...
у вічний відходять запас!!
Ти війну пам"ятай,
хоч прохання моє . мабуть ДИВНЕ
Пам"ятать маєм все
те . що й зараз дотичне до нас!!
Ти війну пам"ятай!!

У окопах-сини УКРАЇНИ!!
Сплять по черзі , бо там ...
за отою горою орда!!
Ти війну пам"ятай!!
Розв"язав її наглий чужинець...
І... який уже рік..
ллється кров українських солдат!!
Ти - війну пам"ятай!!
Матері посивілі і вдови!!
І тих діток- сиріт , котрим
зла наробила вона!!
ТИ війну пам"ятай!!
біль від неї не стихне ніколи!!
В віки-вічні нехай
буде проклятий ворог

Джерельна база текстів :

Пані Марина Галичанка. URL :
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100039608931800>

Галина Поважняк
(Gala Povachniyk)

Не спіши, бо ангел не встигає,
Він тебе повинен зберегти,
Руку допомоги простягає,
Силу надає перемогти.

Не спіши, не утікай так швидко,
Він в потоці атмосферних мас,
Ось чому буває і нерідко,
Утрачає напрямок дорожніх трас.

Не спіши! Вчорашній день сховався,
А майбутній ще не підійшов,
Ти, можливо, і не догадався,
Скільки ангел за тобою йшов.

Не спіши, бо ангел не встигає,
Він не сміє уперед пройти,
Тільки за спиною він літає,
Може тільки вгору піднести.

24 квітня 2022

Щодня чекаємо на щастя,
Щодня дивуємо себе,
Повісим нитку на зап'ястя!
Нехай лоскоче і шкрябе.

Аби прийшло, аби збулося,
Аби наповнило наш дух!
Серед міського всеголосся,

Чарівні ноти ловить слух.

Серед яскравих орнаментів,
Серед палітри кольорів,
Наш зір хапає елементів
Приємних і ласкавих слів.

Нас не дивує цей плин часу,
Нас не тривожить мир, спокій,
Шукаємо вершину класу,
Шукаємо здійснення мрій.

Це щастя? Це уже звершилось?
Але нам мало, не знайшли!
Сьогодні пошук завершили,
Назавтра знову почали.

Щодня чекаємо на щастя!
Щодня шукаємо в житті,
І у молитві і в причасті,
І в щирості, і в доброті.

25 квітня 2022

Застигла біль! Затерпли сльози в оці,
І крик застряв у грудях між ребер,
Ірпінь і Буча – трагедія на кожному кроці,
Ізюм, Одеса, Маріуполь – це тепер.

Вже сліз немає. Сльози вже застигли,
Як лава із палаючих вулканів і вершин,
Вони потоками спочатку збігли
В криваві ріки почорнілих долин.

Нестерпні болі від узримого жахиття,
Як може стерпіти така земля?
Побачити таке нечуване страхиття,
Благословенне від Кремля?

Цих мародерів, покидьків, рашистів
Людьми ніяк не можна називать,
Це вища ступінь бандито-терористів,

Яких потрібно нищити й вбивать.

Вже сліз немає. Тільки лють шалена,
Тільки бажання помсти й покарань.
Замучена, розстріляна й спалена
Дитина і жінки чекають поховань.

28 квітня 2022

Кожен ранок починається з надії
Так почути радісні слова,
Що покинули цю землю лиходії,
Здох хуйло, або загинула Москва!

І жорстока кара їм, мене потішить,
Найкривавіший фінал їх - звеселить,
Я ж не була злюкою раніше,
Та всю рашу прошу спопелить!

Хай горить країна з краю і до краю,
Хай зникають їхні села і міста,
Бо такої підлості ніде не має,
І не було в світі за віки й літа.

Хай палає! Хай згорить до згарищ!
Щоб ніколи ця орда не піднялась!
Дуже хочу чути «Все, гуд бай, товариш!»
В пекло провалилась, чи знялась!

Проклинаю цей народ до згину,
Варварів, цих покидьків і зло,
І його найгіршу серцевину,
Яке зло в мою країну привело.

28 квітня 2022

Мій ангеле, я знов тебе не бачу,
Я хочу відчувати твій політ,
В останній час я дуже часто плачу,
Бо чую вибухи й ворожий вертоліт.

Бо небо наді мною стало сірочорне,

Заграви полум'ям яскраво миготять,
А світ зруйнований і все потворне
Здрігається від посланих проклять.

Мій ангеле, втрачаю здатність розуміти,
Чому нам не допоможуть небеса?
Нам хочеться спокійно й мирно жити,
Чому в війні палає Україна й загаса?

Не відчуваю ангела присутність,
Втрачаю впевненість, втрачаю почуття,
І тільки Україна- це моя могутність!
І тільки Україна – сенс мого життя!

28 квітня 2022

Уже фіалочки розсипалися в травах,
А первоцвіт розкидав пелюстки,
Але на обрії видніються заграви
І ширяться безжалісні чутки.

Там постріли злітають в синє небо,
Летять ракети, бомби і свинець,
Над річкою схилилися лиш верби
Із думкою «коли прийде кінець»?

Такого хаосу в природі не приймаєм,
Нам треба спокою і тишини ночей,
Ми цілий місяць віт не підіймаєм,
Нам соромно за цих бридких людей.

Як можуть люди нехтувати садами?
Як можуть руйнувати дар богів?
Дерева розростаються роками,
Навколо вод, навколо берегів.

Здивовані, притихлі ці плакучі
Гілками лиш розхитують й мовчать,
Та звуки гойдання скрипучі і рипучі,
Несуть болючу і важку печать.

1 травня 2022

Я так чекаю ранку перемоги!
Я так прошу у Бога милість цю!
І будуть сльози, і важкі дороги
Повернення в господоньку свою.
Та знаю я, що ранок цей настане!
Не забариться! Чекаємо його.
Відкриєм серце, хай воно відтане,
Попросимо у Бога тільки одного:
Хай буде спокій на землі священній,
Хай будуть мирні зорі у ночі,
Цю милість Україні рідній і стражденній
Господь, скоріше, прошу, пророчи!
2 травня 2022

Хай згинуть чорні і страшні
Ці ненажерливі ординці,
Химери й слуги сатани,
Всі лиходії і злочинці.

Коли вилазять з темноти,
Хай сонце їх промінням палить,
Від цього бруду й підлоти,
Навколо сморід трупний валить.

Хай пекло забере назад
Диявола лакеїв й служок,
Бо з ними на землі лиш чад,
Від танків, градів, смерчів, пушок.

Земля вже змучилась сприймать,
Земля вже хоче відпочити,
Ось це залізо повиймать
Потрібно, щоб надалі жити.

Вже забирайтеся чорти!
Вас не чекали й не просили!
Втікайте геть! До темноти!
Без вас ми так прекрасно жили!
8 травня 2022

Офіціант, прошу мені подати
До кави мир і спокій й тишину,
І до вечері з вулиці прибрати
Цю нечисть і непрохану війну.

Моє замовлення ви можете прийняти?
Прожу подайте все, ну, як скоріш!
Я жити хочу! Хочу всіх кохати!
Не хочу акції, лише реклам й афіш!

Прожу, виконуйте замовлення експресом,
Додайте мені в каву гіркоти,
І хай весь світ, що стежить за процесом,
Впивається моєї смакоти!

9 травня 2022

Я не приймаю виправдання за війну,
Ніколи не пробачу, не забуду,
Цього не усвідомлю, не збагну,
І не прийматиму, як прояв блуду.

Ніколи не прощу за злочин сатани,
Не виправдаю лиходійство чинів,
Що кинули людей у западню війни,
Для знищення наших дочок і сІнів.

Для руйнування міст і кожного села,
Для знищення історії і роду,
Щоб і весна у нас вже не цвіла
І щоб утратили ми волю, і свободу.

Як можна пробачать за геноцид,
За смерть і безсердечну страту?
Така ганьба, такий жорстокий стид
Російському, безмозглому солдату.

І не кажіть, що він виконував наказ,
І не кажіть, що серед них є добрі,
Свою шаленість кожен на показ,
У соцмережах ставить: «Ми хоробрі!»

Ніколи! Чуєте? Ніколи наш народ
Вам не пробачить, вас вже не почує.
І скільки би хуйло не вішав нагород
Ви котитесь до тих, хто жебракує!

13 травня 2022

Весняний дощ, рясний і нескінченний,
Із запахом конвалій і вишень,
Змочив мене до кісточок блаженний,
Як добре, що було це в білий день.

Я не втікала, я стояла і співала,
Збирала в жмені, потім знову пролила,
Просила дощику, ні, просто вимагала,
Щоб ця вода лила, лила, лила.

Блаженне задоволення із неба,
Теплом вгортало постать мою скрізь,
Так бракувало і була така потреба,
Омитися дощами в повний, повний зріст.

Весняний дощ пахучий, як парфуми,
Так довго, довго мене босу омивав,
А на душі звучали ніжні струни,
І голос ангела під музику співав.

18 травня 2022

Моя душа покрилась льодом,
І серце захололо, аж дзвенить,
Разом із містом, і з моїм народом,
Не можу приглушити серця нить.

А біль така пекуча і нестерпна,
І з кожним стуком сильнішою стає,
Бездонна, мабуть, невичерпна,
Стихає лиш на мить і знову виграє.

Безжальна біль, палає в грудях промінь,
Палахкотить вогненний смуток й жаль,
В моєму місті чути плач і гомін,

Провадить свою справу кат-москаль.

Людська подоба, але це лиш зверху,
У нього у душі палає пекла сад,
У нього людяність і совість стерто,
Людська подоба- це всього фасад.

Такі кати наповнили мою країну,
Така мерзота на землю ввійшла,
Помилуй Господи, помилуй Україну!
Помилуй нас, звільни від цього зла.

21 травня 2022

Джерельна база даних :

Gala Povachnijk. URL : <https://www.facebook.com/gala.povachnijk.792>

Анатолій Поліщук

На його тілі свіжі рани

На його тілі свіжі рани,
Ще не запечена стікає кров.
Вчорашні лишилися теж шрами,
Катує братня так любов.
А його мали обміняти
На трьох шакалів із русні.
О, як же вмінуть запевняти
Ті, що утікали від війни.
Які нестерпні ці тортури,
Хіба ці нелюди – брати.
Облиті кров'ю стіни, мури,
Від страху бісяться кати.
Їм не під силу дух України,
На підлість здатні лиш раби.
Вибух. Лишилися руїни.
Не думайте, що замели сліди.
«Азов» шакалів не прощає,
Не тих, що зовні і що в нас.
Героїв кров з стіни стікає,
Годинник б'є і лічить час.

1 серпня 2022

Затамували зорі подих

Затамували зорі подих,
І місяць погляд свій відвів.
Трьохсотий день уже надходить
І так, як перший заgrimів.
Змінився напрям лише вітру,

То дув в лице, тепер у спину.
Війни міняє він палітру –
Москва ковтає кров і слину.
І за Гостомель, й за Ірпінь
Горять летовища кремлівські.
Тризуб в небесну знявся синь –
Які прекрасні хлопці львівські.
Волинь воює і Дніпро,
Донбас, Карпати, Буча, Харків.
Двухсотиться московське зло,
Товариш запалив цигарку.
Сто тисяч впало ворогів,
Хто зна, ще скільки їх поляже.
Я погляд місяця зловив,
Рідіє військо, каже, враже.
26 грудня 2022

Стоїть незламно Україна

Стоїть незламно Україна,
Покрита снігом у цей день.
Московська надважка машина
Не може знищити її пісень.
Яке пісенне наше слово,
Щодень росте його краса.
Де не звучала, звучить мова.
Яку різницю нищить вже Москва.
Бумеранг летить по колу,
Верещать щурі з кремля.
Їм не вбити нашу мову,
Закохався світ в слова.
Чую пісню солов'їну
В різних закутках землі.
Світ повірив в Україну,
А зневіра – до Москви.
Стоїть незламно Україна,
Покрита снігом у цей день.
Московська надважка машина
Від солов'їних нищиться пісень.
18 грудня 2022

На кладовищі свічка плаче

На кладовищі свічка плаче
І не одна, і не одна.
Тут спочиває прах козачий,
А з неба дивиться душа.
Схилили голови знамена.
Блакитно-жовта в них роса.
А на хрестах свої імена,
Що мати з Богом надала.
О, скільки, вас, отут героїв.
Сльозами змочена земля.
Господи, чому Ти це дозволив,
Чому не зупинив здаля?
Вітри колишуть всі знамена,
Здувають пил також з хреста.
Тут справжня, браття, Україна,
Лежать нетліючі серця.
А помста буде неминуча,
Це відчуває вже Москва.
Всміхнеться, знаю іще Буча,
Тримає меч міцна рука.

14 грудня 2022

Артилеристам України

Стоять гармати гордовито,
Снаряди вкладені у них.
Ще вчора тут рясніло жито,
Сьогодні випали сніги.
Звучить команда командира,
У мить здригнулися стволи.
Вогнем ударила «Рапіра»,
Аж піднялись в диму вітри.
Порожні гільзи відлетіли,
Нові снаряди у стволах.
Кололи ворога «Рапіри»,
Воляли орки у степах.
Скінчився бій, і стало тихо.
Гармати мчаться за авто.
Де були хлопці, впало лихо.
Крім вітру, там нікого не було.

12 грудня 2022

Бавовнянко

Як добре, що на болотах москалів
Діє якесь незнане Бавовнянко.
Знов недорахувались кілька літаків.
Всміхнулося у Харкові дівчатко.
Палає Енгельс, а і ще Рязань.
І міст в Криму стоїть щербатий.
«Москва» втонула, і горить Казань,
Феєрверки в Белгороді, як на свято.
Хтось палить нафту в чанах й казанах,
Хтось потяги штовхає з танками у ями.
Лиш Бавовнянко волає в небесах:
- ЗСУ і Україні – Слава! Слава! Слава!

5 грудня 2022

Ще скільки, скільки спаде сліз

Ще скільки, скільки спаде сліз
Дорослих, юних і дитячих,
Щоб в них втонути ворог зміг.
Я воїнам по вінця вдячний.
Я вдячний сивим матерям,
І Україна, вам, всім вдячна
За ночі присвячені синам.
Подяка люду – безгранична.
Вже скільки згинуло катів,
А скільки їх іще загине.
Мені бракує просто слів
За те, що бачить сон дитина.
Я просто голову схилю,
Готовий руку всім пожати,
Бо Україну я люблю.
Вона мені і вам є матір.
Ще скільки, скільки спаде сліз
Дорослих, юних і дитячих,
Щоб в них втонути ворог зміг.
Солдате, тобі за подвиг вдячний.

4 грудня 2022

Ще скільки, скільки спаде сліз

Ще скільки, скільки спаде сліз
Дорослих, юних і дитячих,
Щоб в них втонути ворог зміг.
Я воїнам по вінця вдячний.
Я вдячний сивим матерям,
І Україна, вам, всім вдячна
За ночі присвячені синам.
Подяка люду – безгранична.
Вже скільки згинуло катів,
А скільки їх іще загине.
Мені бракує просто слів
За те, що бачить сон дитина.
Я просто голову схилю,
Готовий руку всім пожати,
Бо Україну я люблю.
Вона мені і вам є матір.
Ще скільки, скільки спаде сліз
Дорослих, юних і дитячих,
Щоб в них втонути ворог зміг.
Солдате, тобі за подвиг вдячний.

4 грудня 2022

Панове – ми з України родом

Хотілося, щоб був це лише сон,
А не жорстока наяву реальність.
Звільнений бомблять уже Херсон,
Війна не змінює свою тональність.
Шле небо знов білесенькі сніги.
Кремлівський не прикриєш ними злочин.
Ще не звільнили ліві береги,
А ворог скиглить, перемовин хоче.
Без світла, в темряві стоять міста,
Та волю перемоги не зламати.
Співають гімн малесенькі серця,
А з ними ненька – Україна-мати.
Жорстка тональність кожної війни,
Щоденно барабаняють вражі «Гради».
Нові торкнулися землі сніги,
За сльози Москва не матиме пощади.
Ми, українці, просто молодці,

Я сильно так горджусь своїм народом.
Колись, як сни, згадаю ці часи.
Панове – ми з України родом!
26 грудня 2022

Велика ціна перемоги

Велика ціна перемоги.
До неї ще треба дійти.
Міновані всюди дороги.
Не треба лише суєти.
Ми в себе у рідному домі.
Прибилося вітром сміття.
До праці важкої – знайомі,
Тож рук не опустить війна.
Щодень ЗСУ підмітає,
В Херсон уже черга дійшла.
«Макаров» на морі палає,
Давно потонула «Москва».
Велика ціна перемоги –
Донбас вже чекає і Крим.
Ворожі хитаються ноги,
Та твердо стоїть побратим.

13 листопад 2022

За що ми ненавидим москалів

За що ми ненавидим москалів –
За їх криваву злість і підлість,
За вислови із трьох матючих слів,
За втрачену людську геть гідність.
І за з ефірів на ТБ брехню,
Що ллється грозами по світу.
Й за затяжну важку у нас війну,
В якій невинні гинуть діти.
Чи простимо ми москалів –
Можливо десь в десятім поколінні,
Коли осудять злочини дідів,
Й з імперії народи вийдуть гідні.

30 листопада 2022

Чи вірить Кадиров у Аллаха

Чи вірить Кадиров у Аллаха?

Скажу, вам, чесно: – Ні!

Бо то є путінська собака,

Що вірно служить сатані.

23 листопада 2022

Хіба нас можна залякати

Хіба нас можна залякати

З часів радянських чобітьми

І, як те стадо знов загнати

У сталінський союз чуми.

Пережили ми два Майдани,

Зламав диктаторам хребти.

Нам пропонують знов кайдани

І на поклон кремлю іти.

В дідів кремлівських непорядок,

У головах там просто сказ.

Ще в пам'яті лежить осадок –

Не виграти Москві цей раз.

Сьогодні, як кулак, єдині

І вивчили історії урок.

А Збройні Сили України

До скронь кремля звели курок.

22 листопада 2022

Приліт і місто затремтіло

Приліт і місто затремтіло,

Аж з вікон дощ пройшовся скла.

Посічена рука кровила,

А десь кричало немовля.

Сирени плачучи завили,

Швидка летить, немов стріла.

Мужчину покидають сили,

Кровить розбита голова.

Посеред вулиці ямище

В людський напевно повен ріст.

Це пекло виглядить зловіщо,

Валяються осколки скрізь.

Москва, будь проклята навіки

І кремль нехай згорить в вогні.
Безсилі ви, а ще безликі
Нема вам місця на землі.
20 листопада 2022

Вклонися, світе, українському народу

Вклонися, світе, українському народу,
Бо він тебе рятує від чуми.
Стоїть в окопах в дощову погоду
І метастази стримує війни.
В твоїх містах є сни спокійні,
І радісно співають всі птахи.
Смієшся ти в ці дні осінні,
А в Україні плачуть дітлахи.
Прошу, ще помолитись Богу,
Щоб в мирі вирости хліби.
Ми дякуєм тобі за допомогу,
Молись, щоб не були голодні сни.
Вклонися, світе, українському народу,
Бо він тебе рятує від чуми.
Стоїть в окопах в сонце і негоду
І метастази стримує війни.

22 листопада 2022

Розстріляним дітям на Запоріжжі

Не знаю, чим завинили малі діти,
Що їхали з батьками на авто.
Лежать застигли нерозквітлі квіти...
Хто відповідь за вчинене знов зло?
Будь проклята зажерлива Росія,
Не можна на це дивитися без сліз.
Ви чорту молитесь, немов месії,
Тому на Боже повсякденна у вас злість.
Прошу, не прикривайтесь тільки Богом,
У ваших храмах геть Його нема.
Залиті кров'ю діточок дороги,
Керує серцем вашим сатана.
І не моліться, прощення не буде.
Ведіть своїх баранів на убій.
За кров дитячу вас дістанем всюди,

Я бачу жах, коли ідете у двобій.
Не знаю, чим завинили малі діти,
Хіба, що в серці їхнім жовто-синій стяг.
Лежать застигли нерозквітлі квіти,
А душі їх у Божих моляться світах.

2 жовтня 2022

Посил для Грузії

Грузія, що сталося з тобою?
Чому здаєшся ти без бою?
Чому приймаєш окупантів,
Які ще вчора йшли на танках.
Сьогодні чуть мокшанське слово,
А завтра згубиш свою мову.
Прикрий кордони москалю,
Якщо не хоч нову війну.
Свиней не варто в дім пускати,
Бо сині відберуть всю хату.
Жени подали цю мокшу,
Бо будеш жити ти без сну.
Дивись, як б'ється Україна
За кожна втрачену дитину.
Як верещить тепер Москва,
Отримав в писок кулака.

30 вересня 2022

Героям Азовсталі

Живі герої з Азовсталі.
Що буде далі – знає Бог.
В кремлі зібралися шакали,
Аж серце рветься від тривоги.
Нема в кремлівських геть людського,
Хіба один лиш силует.
Душа тривожиться від того:
Домовленість – не є імунітет.
Мене хвилюють хлопців долі.
Їх ненавидить вся орда.
А там усі, усі герої,
І цей полон не їх вина.
Стоїть в молитві Україна,

Батьки стоять і матері.
Боже,
Кожного верни нам сина
Й батьків верни до дітвори.
За все спитаєм окупантів,
І за прожитий в пеклі час,
І за обпалені світанки...
Герої –
Ми пам'ятаємо за вас.
19 травня 2022

Джерельна база текстів:

Anatoly Polishuk. URL : <https://www.facebook.com/anatoly.polishuk.5>

Марина Пономаренко

Колонка про обстріл фосфорними боеприпасами
Добре заходить перед сніданком, до ранкової кави
Ці строгі вказівки гарно було б озвучити басом:
«Як бачите фосфорні плями, то не чіпайте їх руками»
Я швидко миюся в душі. «При хімічній атаці
Краще носить респіратор», – кажуть по радіо
Я думаю – як би дістати мило із ароматом акації,
Враховуючи розташування російських «Градів»
По телику кажуть, стурбованою Європою
Уже прийнято кілька мільйонів наших біженців
Я держу в рюкзаку русоненависть і русофобію
І недописані вірші. Вони ж самі не допишуться
Цікаво, чи бог, як і ми, читає новини посеред ночі?
Чи лайка в молитвах йому не звучить дуже брудно?
При хімічній атаці вікна треба заклеїти скотчем
Білий фосфор – залити водою й засипати ґрунтом
Вода каламутна. Річка тече до вічного мороку
Вище за течією вибухи. Наші гатять із арти
Мимо пливають мертві солдати з армії ворога
...Кава. Тривожний рюкзак. Мило з акацієвим ароматом...

25 березня 2022

«Гітлера, Сталіна пережила, і цього переживу,
Скільки там того діла», —
Баба Христина збирає траву,
Складає у пазуху, ближче до тіла
Тіло таке, що незручно очам
Дивитися на його вузлуватість
Зимою у хаті її завелось потерча
І, схоже, лишається веснувати
Бабина хата стоїть край села
І люди обходять її стороною
Баба Христина зовсім не зла
Просто може рукою одною
Зарізати свиню, чи іншу скотину яку
І начаклувати урожаю на осінь
Може поглянуть в лице мертвяку
І воскресить, коли дуже попросять
Серце її полином поросло
Воно ще з молодості коструbate
Ворожі солдати, що йшли на село,
Усі спотикались об її хату
Об малесенькі вікна, об дверці
Об горщик із пилом далекої зірки
Плутались у бур'яні її серця,
Билися головами об одвірки
Баба хоронить солдатів у лісі
І патином позначає могили
«Треба ж таке, лізуть і лізуть», -
Лається й миє руки із милом
І не припиняючи тихо бурчати
Баба в вікні запалює свічку
Тендітні, налякані потерчата
Вилазять з могил і тікають на пічку
І баба співає їм колискові
«Люлі-люлі, мої дурненькі
Ніхто за вами не плаче у Пскові
Навіть у неньки серце не тенька»

І такі потерчата нікчемні, нещасні
Ниють і горнутья бабі під бока
Крізь бабину хату тече ріка часу
Повна зірок, темна й глибока.

18 квітня 2022

«Бога немає», — каже цей чоловік на сповіді
Старається вкласти в слова свої спогади,
Слів ціле море, він тоне у цьому морі без краю
«Бога немає, — повторює він. — Бога немає»
Чоловік у камуфляжі, у забрьоханих берцях
Він говорить про жінку, і він говорить про серце
Голос його тихий, але чути військовий вишкіл
Каже: «Серце її було схоже на книжку
На цю саму, отче, що ви держите у долонях
На обкладинці хрест, вона б замінила його на сонях.
Вона й була, наче сонях — зверху яскрава,
всередині чорне насіння
Все в ній говорило про можливість спасіння
Про реальність любові, про необхідність надії
Про усе, що уже не існує, чи принаймні не діє»
Священник звик говорити: «На все воля божа»
Зараз він відчуває, що так казати не можна
Він довго мовчить, а потім зітхає
«Бога немає, — повторює чоловік. — Бога немає»
Далі він каже: «Її убивали довго, її убивали страшно
Як там написано в книжці — випить до дна ту чашу?
Вона випила, отче, чашу, повну по самі вінця
Чому так багато страждання дісталось одній жінці?
Я бачив її тіло, отче, я бачив її очі, зтягнуті сизим димом»
Священник говорить: «Шляхи господні несповідимі»
Чоловік питає: «Отче, що кажуть у вашій книжці про війни?
Ця війна зробила мене жахаюче вільним
Бога немає, отче, і це першопричина свободи
Якщо ви вірите в нього — милосердного, білобородого

Передайте йому каяття, перекажіть, що від мене
Передайте також — я більше не братиму полонених»
Чоловік іде.

Кроки його важкі, замість серця — кривавий згусток.
Священник дивиться в книжку. Всередині пусто

7 травня 2022

"Я поза політикою. Я людина проста, -
Каже він. - Хтось розбомбив наші міста,
А хто - хіба розбереш, хіба хто зна"
Поля зеленіють. Надворі пізня весна
Пахуча, сонячна - бери й обіймай
Він каже: "Війна? Та я обома
Руками й ногами проти війни!"
Волосся його повне ранньої сивини
Форма велика, мов з чужого плеча
Він каже: "Я не знаю, хто це почав
Я роблю на заводі. У мене двоє дітей"
У нього шеврон із прапором,
який не визнають ніде
"Прийшли, забрали в армію, а я - що
Я не розбираюсь в політиці. Я пішов.
А потім мокрий сухпай, обстріл, випивший командир
Я поза політикою. Я обома руками за мир.
Я за те, щоб діти росли і зеленіли поля..."
Тут апостол Петро не витримує й каже - "Бля.
Чоловіче, за що ти жив? За що ти умер?
Я питаю тебе, визначся хоч тепер"
І чує знов про політику і людину просту
Війна. Весна. Поля зеленіють. Діти ростуть

28 травень 2022

Марія із Маріуполя на держкордоні з Польщею
Перечитує список із непростого і непрощеного

Марії із Маріуполя вітер волосся пестить
Марія носить на шиї смерть, ніби натільний хрестик
Переживає: «Хоч би не думали, що начепила таке навмисне»
Марія ту смерть прикриває червоним намистом
Марія тішиться дуже намистом, а ще — зеленими кедами
У неї серце розбите бомбами і ракетами
Шкіра її тонка, за відчуттями — ніби обідрана
Якби ж вона могла плакати, то сльози б лилися відрами
Вона би викричала, нігтями видрала дірку у часопросторі
Багажник Маріїної машини заповнений помстою
Цілеспрямованою, високоточною, контрабандною
Марія кутає помсту у пледик з мультяшними пандами
Рожевий, плюшевий пледик, приємний на дотик
Марія із Маріуполя фотографує рудого котика
Фотографує пташечку, що пролітає над площею
Повільно рухається черга на держкордоні з Польщею
Марія лається: «Чого так довго, ну що там усі стали?»
Маріїн скелет — із найміцнішої азовсталі
Марія думає: «Якщо сьогодні все добре піде —
Доїду до Львова, а завтра уже на південь»
Помста в її багажнику — смертоносна, люта, позазаконна
Марія збирала її поза межами й поза кордонами
України, Польщі, Європи та видимого світу
Марія має тепер багато знайомих, ну, знаєте, звідти,
Куди дід перевозить човном і в дорозі цитує Гомера
Ті знайомі говорять Марії: «І що з того, що ми померли?
У нас тут свій Маріуполь, бач, який гарний
У мертвих теж є що передати для армії
У нас довжелезні списки непрощеного й непрощєнного
Наша помста виросла із домів, що згоріли доценту
Помстою би вхерачить стерв'ятників, що на згарищі гніздяться
Зможеш, Маріє? Ти ж добре знаєшся на логістиці»
І ось Марія на українсько-польському держкордоні
Щебече із прикордонниками, прикордонники мочать коні
Марія сміється, сміх виблискує, мов розсипаються перли
Вона думає: «Як мені зрозуміти — я ще жива чи уже умерла?»

Помста в багажнику в неї холодна, важка, але серце її гріє
Маріуполь тим часом чекає. Чекає свою Марію

9 липня 2022

Кобиляча голова

Стукає в двері – тук-тук-тук:

– Пересади через поріг! Раз-два!

В лівому вусі мунштук

В правому вусі ростуть тютюнові сади

В зубах цигарка

– Пересади! – Кричить. – Пересади!

Пересаджую.

– Це гарно, –

Каже Кобиляча голова,

Сплюваючи слова

Крізь зуби, в зуби не заглядай, гляди

Зуби у неї у три ряди

Великі кобилячі зуби

Вона, хоч не дарований, але кінь

– Насип мені супу, –

Каже Кобиляча голова.

– І м'яса в тарілку кинь

Давай, насипай-наливай,

Неси вареники й паляниці

Я буду їсти, ти будеш дивиться! –

Кричить Кобиляча голова

Я думаю: “Та треба нагодувать,

Коли таке діло”

Вона наїлась і потім сиділа,

Посьорбуючи вино із Бордо

І раптом каже голосом Марлона Брандо:

– Я зроблю тобі пропозицію, від якої ти не зможеш відмовитися

Марисю, – каже. – Чуєш, Марись?

Я твоїх ворогів копитом хрясь,

А потім зубами гризь, –

Кобиляча голова на столі розляглась. –
Такі тепер твої вороги.
Хвалиться:
– Хтось без голови,
Хтось без руки, хтось без ноги
Руки-ноги літають навколо – лови!
Хочеш побачить? Вистачить духу?
Лізь мені в праве вухо,
Вилазь через ліве вухо.
Що дивишся?! – Верещить вона. – Лізь!
Я пролажу крізь вуха і потрапляю в ліс
По лісу валяються кості
– Бачиш, яка короста! –
Лається Кобиляча голова.
– Через ті кості в'яне трава,
І виростають отруйні гриби.
Ти кості своїх ворогів загреби,
А потім отут замети.
Я так подумала, саме ти
Годишся для цих справ, –
Ірже Кобиляча голова,
Виковирюючи рештки страв
З-поміж своїх зубів.
– Ти пару кісток прихопи собі, -
Радить Кобиляча голова. – Як сувенір
Бо скажеш кому – то не повірить!
І ми з Кобилячою головою так реготали, аж до сліз
А з нами й увесь ліс
А може й увесь світ
Реготав від болю і злості
І я думала, що це найвеселіша з усіх робіт –
Прибирати ворожі кості

21 серпня 2022

Дерево ще одне дерево

Між деревами натягнута темрява
У темряві пси
Пси з моїх найстрашніших снів
Приходять у найтемніший у світі ліс
Приходять співають пісні
Ці найвірніші у світі пси
У псів немає слів
У псів є лише голоси
Щоб вити темряву
Пси виють
Виється темрява
В'ється темрява
Завивається у спіраль колючого дроту
Хто тут
Якого вони роду
Якого вони племені
З якого світла вони сплетені
Оці що виходять до псів
Це номер п'ять
Це номер сто десять
Це номер чотириста двадцять сім
Номерів вистачило усім
Не всім вистачило імен
Хто зна достеменно
Скільки їх у найтемнішому в світі лісі
Скільки їх хто не має уже голосів
Хто не має уже нічого
Крім найвірніших у світі псів
У мене немає слів
Щоб описати цю темряву
У мене немає сліз
Щоб виплакати цю темряву
У мене є лише злість
Звита з цієї темряви

30 вересня 2022

Зі сходу і півночі суне орда
По селах ходить Скворода
Світ його ловить, але не спійма
Іде трьохсота зима
Найважча зима
Найвільніша зима

3 грудня 2022

Троє чоловіків їдуть у приміській електричці.
Виїжджають із міста, проминають ліс, тоді річку
Один каже:
«Увесь грудень було похмуро і хмарно
Стільки чекали тих див – усе марно»
Другий каже:
«Накупили цих подарунків, гляньте, яскраві й безглузді
Їдемо в якесь захолюстя, що там за диво, нас туди пустять?»
Третій каже:
«Та які там дива, хіба ми заслужили?»
Небо чорне. Раптом його хтось проколює шилом
Крізь дірку ллється світло. Ось вам і зірка
Їдуть троє чоловіків. У них нетутешня говірка
Лають політиків, скаржаться на здоров'я, згадують про спасіння
Одяг у них вологий, важкий, а очі такі весінні
Електричка їх заколисує. Тепло й затишно, як у яслах
Чоловіки засинають. Сниться їм щось просте і ясне
Щось таке, що ми усі знаєм, щось таке, про що мрієм
Електричка їде собі. Її шлях вистилають сузір'я
За дах зачепилась вічність. За вікнами темно
Все даремно.
Вся наша віра
Все наше світло
Все наше чекання
Це все – даремно

24 грудня 2022

Дім - це там,
Де можна сховатись, коли сльота
Де валяється шерсть твого kota
І всіх попередніх твоїх котів
Це - дім
Дім - це щось,
Що для тебе саме обжилося
І на старому килимі лось
Дивиться так, наче з ікон святі
Це - дім
Дім - це те,
Що бере і просто росте
Проростає у річку, в гори, у степ
Проростає у час, у "тепер" і в "тоді"
Це - дім
Це дім
Це мій дім
Він дістався мені від бабів і дідів
Разом з умінням ходити в походи й шинки
Різати по живому і зшивати шматки
Стріляти з рушниць, вишивать рушники
Вішати рушники між ікон і картин
Рвати ці рушники на бинти
Влаштовувати вечірки й бунти
Знаходити істину у вині
Лишатись холодними у вогні
Вбивати ворога на війні -
І тоді
Встигати до холодів
Відбудувати дім
Цей дім мій
У найглибшій п'їтьмі
У найхолоднішій зимі
Стіни його теплі й тверді
Це мій дім.

29 грудня 2022

"Я поза політикою. Я людина проста, -
Каже він. - Хтось розбомбив наші міста,
А хто - хіба розбереш, хіба хто зна"
Поля зеленіють. Надворі пізня весна
Пахуча, сонячна - бери й обіймай
Він каже: "Війна? Та я обома
Руками й ногами проти війни!"
Волосся його повне ранньої сивини
Форма велика, мов з чужого плеча
Він каже: "Я не знаю, хто це почав
Я роблю на заводі. У мене двоє дітей"
У нього шеврон із прапором,
який не визнають ніде
"Прийшли, забрали в армію, а я - шо
Я не розбираюсь в політиці. Я пішов.
А потім мокрий сухпай, обстріл, випивший командир
Я поза політикою. Я обома руками за мир.
Я за те, щоб діти росли і зеленіли поля..."
Тут апостол Петро не витримує й каже - "Бля.
Чоловіче, за що ти жив? За що ти умер?
Я питаю тебе, визначся хоч тепер"
І чує знов про політику і людину просту
Війна. Весна. Поля зеленіють. Діти ростуть

Джерельна база текстів :

Marina Ponomarenko. URL : <https://www.facebook.com/marina.ponomarenko>

Володимир Присяжнюк

Як таке сталося, Ваня?
Ми ж мерзли в однім окопі.
Я — з Києва, ти — з Рязані,
Ми гнали фашизм з Європи.
Хліб, цигарки ділили,
Бились хоробро, хвацько.
Наші тіла в могилі
Поряд — в могилі братській.
В мене в землі холодній
Рветься зотліле серце —
Впав твій народ в безодню...
Як це, Іване, зветься?
Глянь, Ваню, в очі правді —
Варварськи, дико мучить
Правнук, твій рідний правнук,
Юне дівча із Бучі.
Страшно і аж огидно...
Злочини — їх не стерти!
Мабуть, тобі зі встиду
Ще раз прийдеться вмерти.

20 травня 2022

Вас чекає фіаско, орки, —
Не підніметеся з колін.
Методично, разюче, жорстко
Мститься вам Святий Джewelін!
Його святість вже вам знайома —
Зло карає уміло він.
Проти лома нема прийому,
Зате є Святий Джewelін!
Розбігаєтеся, як миші —
Бачать Київ, Нью-Йорк, Берлін.
Ворогів, як капусту, кришить
Добрий дядечко Джewelін!
Хоч ми мирний народ, терплячий —
Не пробачимо вам руїн!
Як козацька вдача, гарячий
Спопеляє Святий Джewelін!

22 березня 2022

Милий Господи, небо чисте яке!—
Благодать неземна, незрівнянна, ясна.
Тільки жити й ловити повітря п'янке!
Серце ж крає завмерла в жалобі весна...
Весно-дівчино з поглядом тихо-сумним,—
Ти ще повна надій, і снаги, і принад!
Де ж те мирне життя? Ти бануєш за ним
Під хмаринням тривоги, у громах канонад.
Пустка зраних міст — як оголений степ,
Плями крові ячать на безмовних снігах,
Новий день, як підсніжник, крізь них проросте —
У минуле поринуть тривога та страх.
Моноліт героїчної волі і дат:
Це не смерть, не кінець — лиш гіркий епізод,
У вогні небезпек нині кожен — солдат!
Не зламати добро! Не зламати Народ!

19 березня 2022

Матусю, мамо, дивись — горить!..
А ти казала, що то не вибух...
Війна ввірвалась в ранкову мить,
Нас зіштовхнувши у інший вимір.
Вп'ялись в повітря, серця, тіла
Її кинджальні, холодні вістря.
І розділила все доля зла
На те, що “До”, і на те, що “Після”.
Мабуть, пронести Голгофи хрест
Усім призначено поколінням...
Підкорим долю, як Еверест —
Нам сяє Правди ясне проміння!

18 квітня 2022

Пам'ятаєш той запах акації
І пташиний розмірений спів,
Першу зустріч, о дев'ятнадцятій?
Як вернутись би в юність хотів!
В ті часи, що цвіли буйно вишнями,
Що не знали турботи та лих...
Ти — в сорочці, бабусею вишитій,
У віночку з квіток польових.
Образ ніжний твій спогадом виринув,
Ароматом кохання війнував...
Сьогодні снарядними вирвами
Повертає в криваву війну...
Твердо знаю, що вистоїть нація,—
Дух Свободи не зник, не поник!
Знов зустрінемося о дев'ятнадцятій,
Дев'ятнадцятій. Після війни.

03 травня 2022

Нова реальність наша — при свічках...

Й не романтичне полум'я тремтіння...
Нам хочуть нав'язати морок, страх.
І треба набиратися терпіння.
Хай не надіються, що зникне вмить
Козацький дух — незгасний він і вічний!
Горить свіча. Вогонь в серцях горить!
І це палахкотіння — символічне!

17 листопада 2022

Сумна ця осінь, як опале листя...
Надійся, Україно, і молись!
І є, і будуть кольори барвисті,
Але вже так не буде, як колись.
Та хай би що, я знаю достеменно,
Хоч як би не старались вороги,—
Завжди нас втішать ніжні хризантеми
Й жива палітра райдуги-дуги.
Дощі-дощі, як вихори, раптові,
Такі буденно-звичні восени,
Дощі-дощі, я прошу — змийте втому,
Ту невимовну втому від війни!..

02 листопада 2022

Джерельна база текстів:

Володимир Присяжнюк. URL : <https://www.facebook.com/vladprys>

Сергій Рубан

З якого ви, хлопці, металу?
З якої ви, хлопці, сталі?
Тримали ворожу навалу
Герої із Азовсталі.
Зламавши війни канони,
Тримали що було сили...
Азовського гарнізону
Відважні внуки Атілли.
Поклали і тіло й душу
Ви всі на віттар свободи.
Де море вливається в сушу,
Проклали у вічність сходи.
Ваш подвиг в зеніті слави,
Ви – стражі людського роду.
З якого ви хлопці сплаву?
З якої міцної породи?
Вкраїни сторінка нова,
Історії нашої віха –
Мужні хлопці з "Азову",

Незламні солдати – морпіхи.

В лихі часи для нашого народу,
Коли рашист прийшов забрати волю,
Не по медалі чи винагороду
Приїхав в Україну снайпер Воллі.
Простий хлопчина із Канади родом.
Не зміг він під безхмарним мирним небом
Спокійно жити. Зібрався до походу,
Вкраїнці у біді, а значить – треба!
Колись він був у Сирії й Іраку,
В Афганістані нищив терористів.
Тепер щодня, із вечора до ранку
Рашистів відправляє "грузом двісті".
- "Натисну раз я на гачок, чи більше сотні,
Я не рахую, ворогів багато.
І хоч би як тут не було спекотно,
За Україну буду воювати!"
Японці, шведи і американці,
Чеченці, білоруси і грузини.
Брати із Балтії, поляки і британці...
Весь світ повстав за долю України!
За демократію і за права людини,
Натхненні мужністю вкраїнського солдата,
Ідуть у битву друзі України,
Разом долають окупанта-ката.

- «Добридень, синку, я вже й зачекалась,
Молила Бога, щоб скоріш прийшов...
Ось хрестик цей постійно я тримала,
Перечитала сотні молитов...»
Старенька хустка, на повіках сльози,
Глибокі очі і такі сумні.

Бабуся стала прямо на дорозі.
Солдат стрибнув миттєво із «броні».
В одній руці вона тримала глечик,
У іншій – цілу миску пиріжків.
Солдат бабусяю обійняв за плечі,
А потім трохи з глечика надпив.
- «Пробачте, жінко, що так довго ждали,
Про вас не забували ні на мить.
Ми, як могли, вороже військо гнали.
То ви уже, бабуся, нас простіть.
Збирайтесь, ненько, наша вантажівка
Вас забере, бо небезпечно тут.
Села нема, розбомблені домівки...
А ми продовжим далі свій маршрут».
- «Ні, не поїду, ти вже вибач, синку,
Дочка моя в садочку тихо спить...
Убили вороги мою кровинку,
Прийшлося в саду її похоронити...»
Побачив хрест, що трохи похилився,
А скільки ще таких могил в дворах...
І зрозумів солдат, що він спізнився,
І щось здавило в грудях і висках...

З якого ви, хлопці, металу?
З якої ви, хлопці, сталі?
Тримали ворожу навалу
Герої із Азовсталі.
Зламавши війни канони,
Тримали що було сили...
Азовського гарнізону
Відважні внуки Атілли.
Поклали і тіло й душу
Ви всі на вівтар свободи.
Де море впивається в сушу,
Проклали у вічність сходи.

Ваш подвиг в зеніті слави,
Ви – стражі людського роду.
З якого ви хлопці сплаву?
З якої міцної породи?
Вкраїни сторінка нова,
Історії нашої віха –
Мужні хлопці з "Азову",
Незламні солдати – морпіхи!

Кого ти, іроде, хотів завоювать?
Кого ти знищити надумав, сучий сину?
Привів навіщо ти на нашу землю рать -
Вбивати й грабувати Україну?
Жорстокий варвар, нелюд, бузувір.
Давно гострив ти пазурі та ікла,
Ти – збожеволілий від сказу дикий звір,
Що до чужих страждань і болю звиклий.
Вже не по лікоть – весь ти у крові,
Смакуєш біди, горе дегустуєш...
В своїй потворно-хворій голові
Ніяк звірячий голод не вгамуєш.
Прорахувався ти. Тобі не по зубах
Оцей "народ, якого Правди сила
Ніким звойована ще не була..."
З дитинства воля тут тече у жилах.
Тут з першим материнським молоком
Ми всотуємо гідність і свободу!
Хто б не прийшов до нас із батоном -
Відчує силу нашого народу.
І ти відчуєш... Вже горить земля
Під чоботом, який приніс руїни...
І скоро ти на згарищі кремля
Таки почувеш: "Слава Україні!"

Україна переможе

Поля. Лани. Пшениця. Жито.
Казкові зими. Тепле літо.
Безхмарне небо. Зорі ясні.
Дніпро. Карпати. Все прекрасно!
Земля багата і родюча.
Широкий степ. Сади квітучі.
Кохання. Пристрасть. Ніжні ночі.
Обійми і вуста дівочі...
Сім'я. Родина. Батько й мати.
Верба. Калина. Рута. М'ята...
Лунає дзвінко сміх дитини.
Цвіте прекрасна Україна!
Війна. Ракети. «Смерчі». «Гради»...
Сирени. Залпи. Канонади.
Підвал. Неспокій. Страх. Тривога.
Зневіра. Відчай і знемога...
Ірпінь. Гостомель. Харків. Буча...
Кати. Садисти. Плем'я суче.
Жінки згвалтовані і діти.
Могили «братські». Сотні вбитих.
Пожежі. Вибухи і... Трупи...
Стікає кров'ю Маріуполь.
В садку – могилки дочки й сина...
Кричить від болю Україна...
Залужний. Армія. Солдати.
Гвардійці. Копи. Добробати.
ТерОборона. Волонтери.
«Азов». «Донбас». «Госпітальєри».
«Карпатська січ». «Холодноярці».
Спецназ. Морпіхи і «афганці»...
Союзники і меценати.
Європа. Світ. Країни НАТО.
«Нептун» і «Стугна-П». «Корсарі».
І «Джавеліні» й «Байрактари»...
Хтось думав – станем на коліна?

Шнурує берці Україна!
Мир. Перемога. Ворог битий.
Знов чисте небо. Тепле літо.
Сміються діти. Пісня лине.
З війни зустріне мати сина.
Знов люди світлі і привітні.
Здійсняться мрії заповітні.
За руку візьме дочка тата.
У Крим на море чи в Карпати?
Чи в подорож по всьому світу!
Туди, де сонце, море, квіти!
Лиш не в росію – там руїна...
Знов квітне рідна Україна!

Джерельна база текстів :

Сергій Рубан. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100011683901451>

Юрій Руф

письменник, поет, засновник літературного проекту "Дух Нації", ведучий фестивалю нескореної Нації "Холодний Яр", Воїн Світла.

Загинув зі зброєю в руках в бою проти московських зайд-виродків під Попасною, на Луганщині.

(з інтернету)

Останній вірш, який Руф опублікував **19 березня**:

Відтінком домни небеса палають,
Горизонтальні вогняні хвости
В щілинах рваних хмар на виднокраї.
Далеко в полі зблиснув терикон.
Гарячий диск на старт в zenit піднявся,
В туману вранішнього піні покупався.
Новий світанок й новий день зійшов на трон.

Іржавий обрій вицвів з темноти,
Відтінком домни небеса палають,
Горизонтальні вогняні хвости
В щілинах рваних хмар на виднокраї.
Далеко в полі зблиснув терикон.
Гарячий диск на старт в zenit піднявся,
В туману вранішнього піні покупався.
Новий світанок й новий день зійшов на трон.

19 березня 2022

Ми переможемо москву,
Своє зумієм відібрати

Ми, знаю, зможем розірвати
Сталеві ланки ланцюга.
Ми переможемо москву
Бо наш девіз - "Перемагати!"
Для цього треба подолати
Малоросійство та х*хл@.
Ми, вірю, вже перемогли:
Хтось страх, хтось лінь
Хтось біль хтось втому.
Велике бачу я в малому
Та синьо-жовті кольори.

8 березня 2022

Джерельна база текстів:

Юрій Руф. URL : <https://www.facebook.com/profile.php?id=100052444281203>

Лілія Сідор

Повернулись у Київ лелеки

Повернулись у Київ лелеки –
Добрі вісники миру й весни.
Добирались нелегко, здалека,
А зустрілись з жахіттям війни.
Розгромлено гніздечко їх рідне,
Із опори обломки одні.
Все кругом у пільмі, непривітне
І заплакані вікна сумні .
Жваве місто немов надірвалось.
Чути звуки важких канонад,
Скрізь руїни і пащі від згарищ,
Зовсім інше, як рік той назад.
Люди строгі ідуть в захисному,
Невідомо свої, чи чужі?
І жахливі відкати від грому –
Недалеко війни рубежі.
Підійняли лелеченьки руки
І пташино молились за мир.
Та так щиро, що аж до розпуки,
Гіркі сльози котилися з крил.
Полетіли шукати притулку
І домівку пернатій сім'ї

У повітрі розмашисто, гулко
Крізь руїни і смерть, і бої.
Ще повернуться в Київ лелеки
І відпустять в політ лелечат,
Щоб щасливим пташиним клетком
Перемоги вітати парад.

26 лютого 2022

Спішила хата

Спішила хата.
Оббивала ноги.
Ні, не втікала, берегла рідню.
Пошарпана, хилилась від знемоги,
Пообіцяла зберегти сім'ю.
Натужилася, вирвалася з корінням,
З собою взяла в путь, що дороге
Із чорнобривців кулачок насіння.
Не знала, куди доля приведе.
Дітей на руки, молоду газдиню,
Пожовклі фото, вишивку стару,
Американську мамину хустину
І колос, що упав був на стерню.
Як плакала, втікаючи від смерті.
Згубилася між холодних роздоріж,
Всі стіни пошматовані, обдерті.
Молилась, крокувала босоніж.
Малеча злякана великими очима
Дивилися, немов страшилку-фільм,
Господня сила,
Янгольська незрима
Допомагала вибратись звідтіль.
Ще повернеться, запахне пирогами,
Насіє мальви, айстри у саду
І діти лопотітимуть ногами.
Їй пережити б цю страшну війну.

28 березня 2022

Дівчатко
Й не розквітло,
Як зламали.
Потвори рвали
Душу, тіло , кров.
Песиголовці хижі
Убивали.
Як Господи
Тримаєш Цих потвор?
Не звірі, ні!
А цвіль одноклітинна.
Бридота наймерзенніша
З бридот.
Земля таких
Носити не повинна.
Чом не поглине
Слинявих заброд?
І не батьки, і не сини,
Не люди!
За гріх оцей
Проклятий руський
Рід.
Щоб не родились
Більш бридкі паскуди
І сім'ям руським
Не бруднився
Світ.
За кожную дівчинку,
І жінку
Ти, потворо,
Ще відповіш!
Не вистачає сліз.
Прийде кінець.

Твоїх останків порох
Розвіє вітер
Лютий наукіс.

31 березня 2022

- Бабусенько! Стріляють! Виїжджайте!
Хутчіш. Вже ворог наступає край села.
- Хай молоді від смерті утікають,
Зостанусь тут. Життя все провела.
- На кого я покину пса старого?
Зжилися разом й довікуєм вік.
Я завжди турбувалася про нього,
Як відійшов у вічність чоловік.
- Та ж пропаде без мене худобина.
Як не від кулі, то від страху вмере.
Давно мені став рідний, як дитина.
А хто його до мисочки позве?
Зібрала у підвал трохи пожитків,
Хоч за життя чимало нажила,
Хустини дві і дві тепліші свитки
На себе й на собаку одягла.
Завила псові голову в хустину,
Щоб не лякавсь чотирилапий друг,
Коли виття ракет звучатиме щосили,
Щоб приглушити їх басы для вух.
Перечекали. Бабуся й пес неюний.
Сухариком ділились на обох.
Настав той час. Пішло війни відлуння.
Життя зберіг їм Отець світу- Бог.
Із льоху вийшли. І якісь подібні.
В собаки погляд трохи став людським.
Рідні були і стали більше рідні
У життєдайнім кольорі хустин.

1 липня 2022

Московський цербер дихає вогнем.
Летять ракети з слинявої пащі.
Натхненник шле добро із мавзолею.
Недовго ще. Увесь їх рід пропащий.
У трьоголового хіба щось є своє?
Надбав, плекав і випустив у люди?
Лиш ідол зла на красній душі жре.
Скількох понищив?
Сліди страшні повсюди.
Зробив рабів із чукчів і бурят,
З тувинців, ескімосів і якутів.
Посіяв зло. Уже і проросло.
І злом отим по Україні вдарив.
Мову захлаяв, культуру й Всесвіт свій.
Бараки, ями смроду й оковита.
А він, немов страшний, потворний вій,
Очі закрив і нищить соковито.
Хай зникне зло! І ідолів чужих
Поглине зголоднілая безодня.
Вбивати- це нелюдське ремесло,
Ні вчора, а ні завтра, ні сьогодні!

20 жовтня 2022

Херсон – наш

Йдуть дорогами наші бійці.
А дороги місцевого значення
Стугонять і біжать манівці.
Вирви, брухт на гарячих обочинах.
Йдуть колонами наші бійці.
Помарнілі хатини розправились.
Попід тином і діти, й старці.
- Правда! Правда ! Це наші! Не мариться!
Йдуть колонами наші бійці.
Сльози радості буйно котяться

По старому в морщинах лиці,
Що на вигляд бджолині соти.
Йдуть колонами наші бійці.
Танки вражі з розбитими баштами,
Обпалені в полях пшениці,
Рясно зриті безплідні баштани.
По дорозі йдуть наші бійці.
Дітлашня біжить за колонами.
Вже дорослі, хоч віком малі.
Мчать потужної техніки тонни.
Мир несуть українській землі.

13 листопада 2022

Сон солдата

Після бою заснув побратим потомлений.
І наснилась йому бурхлива, весняна гроза,
І вербовий у котиках пагін ніжно- зелений,
І коханої жінки русява, пшенична коса.
І наснилось, що квітли й налилися соками вишні,
І співак-соловей, що прижився в родиннім саду,
І троянди плетисті, звивались дорідні і пишні,
І побачення перше, і долю свою молоду.
Він заснув після бою. Зморило безсоння і втома,
У обіймах тулив гарячий іще автомат.
А мрії промчались. Здалось, побував ненадовго удома,
Ідилію рушив громами загарбницький град.
Знає добре ціну найменшій прожитій хвилині
І багряному листу, що ще на березі горить,
У намисті червонім зажуреній рідній калині-
Чудовий сей сон не хоче й на мить відпустить.
Є в нього земля, є сім'я і є Україна,
І жовніри такі, що не страшно ні в пекло, ні в брід.
І його Батьківщина- єдина велика родина,
І незламності мужніх сьогодні здивований світ.
Перемоги жага у кожному тече капілярі,

Не у силах словами усі передать почуття.
Україна мала не піддалась чужинській навалі.
Невелика Україна - величне її майбуття!
Його серце тріпоче, мов рветься із клітки під стяги.
Знову сурми сурмлять і кличуть у новий похід.
Не відняти у нього ні поступу, мрії, відваги,
На найменшому клапті землі кров українська і піт.
Добре знає для чого? Чом вдома йому не сидиться?
Чому журиться мовчки? Завчасно чому посивів?
І мирна весна не тільки солдату присниться...
Він пригорне до серця своїх карооких синів.

05 грудня 2022

Джерельна база текстів:

Лілія Сідор. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100029025065688>

Оксана Сметанюк

Хтось каву п'є і дивиться в вікно.
І носом крутить, бачте, на погоду.
А комусь навіть цього не дано
І він, сердешний, п'є з калюжі воду...
Комусь, напевно, не смачний обід,
В м'якому ліжку так незручно спати,
А хтось із другом ділить черствий хліб
І моститься на землю ночувати.
Комусь життя прісне й усе довкруг
І люди не такі і Бог не те дає...
А в когось вчора в небо злинув друг
І сліз нема, бо люто хижих б'є!
Це інший світ, чи різних два життя?
Збагнуть нарешті — ми на лезі бритви...
В ім'я добра і просто майбуття
Одні — за зброю, інші — до молитви!

Вклонись селу,
З якого так сміялись...
В якому вишиванка — то святе.
Де мова й пісня
Досі ще zostались
І мальва під вікном
Горить-цвіте...
Де змалку знають:
Хліб — із крові й поту,
Де моляться
До Бога на зорі,
Де у неділю
Відкладають всю роботу
Де від колиски —
До могили — трударі.
Вклонись селу!
Село — це не багнюка.
Найкращі воїни —
То вихідці з села...
Стоятимуть,
Допоки серце стука.
Сама земля
Цю силу їм дала!

Ковток води із присмаком металу,
Вогонь, пилюка, ворог злий і дим...
Чому їх, світе, кинув на поталу —
Могили влаштувавши молодим?
Чи, може, не шкода чужої крові?
Прокинься, світе, в дзвони задзвони!
Чи є у когось стільки ж сили й волі,
Чи є у когось ще такі сини?
А ти чекаєш, не шукаєш шляху,

Ти з ворогом нещадним, як з малям.
«Азовці» ж кожний день ідуть на плаху
І лік ведуть годинам, а не дням!
В ім'я добра, що ще існує в світі.
В ім'я всього святого із святих
Врятуйте воїнів — батьків врятуйте
дітям.
Верніть усіх: і мертвих і живих!

Тату, татусю, вернися, рідненький!
Я вже навчилась молитись, як слід...
Плаче і тужить без тебе серденько,
Дуже сумують бабуся і дід.
Часто дивлюся на себе в люстерко.
Кажуть, що схожа на тебе стаю.
Мама тримається, бо волонтерка.
Тихо й спокійно у нашім краю!
Згадую часто ялинку в кімнаті...
Як разом сиділи усі за столом.
Тоді налітали сніжинки лапаті,
Різдвяна колядка пливла над селом.
І вже не забуду той чорний світанок,
Бабусині сльози і слово «війна»,
Тривожні новини, останній сніданок,
Твоє тихе «мушу...», і днина сумна...
А далі тих днів я уже й не згадаю...
Думками з тобою, в новинах — війна
Сорочку твою під подушку ховаю,
Бо пахне ще й досі тобою вона.
Вертайся скоріше додому здоровим.
Ти в мене найкращий у світі татусь!
Щоб ми святкували вже день Перемоги...
Про це в Бога прошу і щиро молюсь!

Хлоп'ята-хлоп'ята — веселі синочки.
За вас я молюся, хоч ви не мої,
Війна обпалила зелені листочки...
Де трави заврунилися — люті бої.
Шануйтеся, діти і будьте обачні.
Нехай небезпека усіх обмине!
Бо вас ще чекає кохання юначе,
А ви захищаєте всіх і мене...
Тримайтесь, синочки, бо ви — козачата.
Ви сильні нащадки славетних дідів.
Десь нищечком сохнуть за вами дівчата,
Віночки сплітають посеред полів.
А гожі які? А тендітні, як рожі,
Що мріють, напевно, про ваших синів...
Тримайтесь, любі, тримайтесь, хороші,
Прийде Перемога в найкращий із днів!

Джерельна база текстів :

Оксана Сметанюк. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100054977671252>

Олена Снігір

А ти летиш

А ти летиш...

Підбиті твої крила,

На білім пір'ї вже зчорніла кров...

Та ти летиш, бо маєш за вітрила

Надію, Правду, Віру і Любов.

Ти не благаєш зглянутись на себе,

Крутої не боїшся висоти,

Бо знаєш, що тебе не зрадить небо, -

Воно настільки ж вільне, як і ти.

Ти ж бо колись у ньому народилась,

Тому й свободу любиш над усе.

У Києві величному хрестилась

І боже визнання з тих пір несеш.

Хіба ж під силу ворогам зламати

Те, чим тебе наділено було?

Та хай хоч зуби зчешуть ниці кати,

Куди їм зі своїм одвічним злом?

Ти поміж зорь, як рівная кружляєш,

Хіба ж для тебе кайданІвський гніт?

Коли ти і поранена співаєш

Да так, що замовкає цілий світ.

Стоїть він і здивовано, й завмерло,

Шепоче: «Ось ще трохи і кінцем».

Ти лине з неба: «Я іще не вмерла
І не збираюсь навіть. Знайте це!»

Під вербою

Між ними сталось непорозуміння,
Безглузда сварка, і вони в запалі
Словами, що найважче за каміння
Безжально один одного збивали.
Поранились обоє. Розійшлися
Плекати й берегти свої образи.
Самі собі і друзям поклялися,
Що вже ніколи їм не бути разом...
Вже часто він гуляв сам із собою,
Бува, не помічав, як зупинявся
Щоразу біля верби над водою,
Де вперше у коханні їй зізнався.
Де, захмілилий, губ її розкритих
Торкнувся несміливими вустами;
І вже тоді сказав собі, що жити
Без неї він не зможе і не стане,
Але живе... хоча й наполовину,
Не знаючи, що ще годину тому
Вона також засмучена сиділа
Одна на цьому березі крутому...
Зима вже добігала до фіналу, -
Вони з тих пір ні разу не зустрілись.
А потім заgrimіло, запалало,
І небеса війною охрестились!
Коли вщухала металева злива,
У сні її щемливою журбою
Впливали вуст тремтіння несміливих
І та верба зелена над водою.
Їй телефон все бубонів уперто:
«Ваш абонент наразі не приймає»...
А він щодня випрошував у смерті

Відстрочити запрошення до раю.
Бо має тій, над ставом біля верби
Сказати, що тоді не помилився:
Бо жити без очей її озерних
На повну силу так і не навчився.
А смерть лише зітхала: «Нам з тобою
Ще довго не зустрінитись, мій милий.
Ти вимолений, хлопче, під вербою
Тією, що також живе впівсили».

Просто любила...

Не наречена і не удова,
Лиш пригубила.
Ще навіть, не діставшись до тепла,
Живцем згоріла.
Вже не почути, мила, тобі, як
Хмільної ночі,
Немов молитву пресвяту - твоє ім'я
Він прошепоче.
Не буде теплих, тихих вечорів,
Як сніжить грудень.
І донечОк, як він завжди хотів
Також не буде.
Ти так і не дізнаєшся, як там,
Посеред бою,
В останню свою мить він смакував
Дні із тобою;
Як, подих стамувавши, сміх ловив
Твій дзвінко - щирий.
До хрипу в горлі він тебе любив,
Мурах по шкірі.
Господе, чом тепер, немов чужий
Навіть не гляне?!
Вона ж, як сніг зчорнілий весняний
Сльозами тана!

Якби у неї стало зараз сил, -
Вона б кричала!
Вцілілої руки його ніяк
Не відпускала.
Вже літній день до вирію злетів
Лелечим клином.
Востаннє вітер їй прошепотів:
«Моя єдина...»
Свої йому в дорогу віддала
Підбиті крила.
Не наречена, та і не вдова -
Просто любила.

Сльози зацементовано, -
Вони роз'їдають зсередини.
Жалість останню сплюндровано -
Двадцять дев'яте. Оленівка...
Як?! Перемовини з гнидами?!!
Чавити і лускати зброєю!
Щоби топило їх вид гнилий
У власній блювоті і крові!!!
Щоби від жаху скиглили,
Кликали смерть найскоршу!
Щоби роди їх згинули
Без покаяння й прощення!..
І на кістках останнього -
Гнидоподібного вбитого -
Сльози розцементовані
Знов допоможуть дихати.

Два янголи

Вже все позаду, нині він в безпеці
І може навіть трішечки поспати.

Та лише схилить сон, як знов ті берці
Його гамселять люто і завзято.
Пес пам'ятає все - все до дрібнички:
Вони до хати вдерлися під ранок,
Хазяйку вбили, а малу Марічку,
Схопивши грубо, витягли на ганок.
Пес загарчав, у вухах зашуміло,
Горлянку на шалений гвалт зірвало.
Та щось важке знесло його до прірви,
І у очах собачих ніч настала.
Прокинувся на дворі, вечоріло.
На шиї міцно стягнута мотузка.
Незвично й сильно голова боліла,
І тіло, мов розсипане на друзки.
Він ворухнувся, де б знайти водички?
Сніг почорнілий їсти намагався.
Згадав хазяйку і малу Марічку,
І в небо звечорніле вий здійнявся.
І вийшов той із його, ЙОГО дому!
Де він з малою бавивсь вечорами,
Де кожний закуток йому знайомий,
Де завжди смачно пахло пирогами.
І щось чуже, нечуване до того
У ніздрі бранця з хати долетіло.
І ніби все як було, а не його -
Так, ніби душу викрали із тіла.
І ось цей викрадач, він зовсім близько,
Стоїть, цигаркой пихкає у морду.
І має він не очі, а очиська
І невідому нелюдську породу.
Його мерзенне дихання зродило
Тяжку огиду у собачім серці,
Яку у самий шлунок опустило
І вирвало гвалтівнику на берці...
Він ніколи не знав насилля.
Яснооке дівча русокосе

З ним, мов з рідним дитям носилось
Й цілувало смішного носа.
І свому кудлатому другу
Заплітало невміло кіски.
Він ніколи не знав наруги
До сьогодні... Страшеним виском
Відлуння гулко несло на горОди
Собачий біль, якого бив нещадно
Той самий - невідомої породи,
Кому надати назву навіть складно...
Від чого мліє серце у людини:
Як дзьобка - соловей виводить трелі,
Як за столом збирається родина
І всі живі, здорові і веселі.
А те створіння дуже забавляло,
Як пес ховався за дошки почорнілі,
Коли воно, напившись, залишало
Сліди від берців на собачим тілі;
Як бруд лизав, вишукуючи воду,
Гриз костомаху у засохлій глині.
Створіння невідомої породи
Себе від того відчувало сильним...
Але пес попри випалі скрути
За життя чіплявся, як міг,
Щоби знову колись почути
Русокосої дзвінкий сміх.
Тільки очі закріє, бачить
З - попід вії смарагдовий світ,
І у серці людсько - собачім
Блисне світла тоненький гніт.
І надія враз ожива, -
Вірить вірний - вона жива...
Вже все позаду. Нині пес в безпеці, -
Хвала сокОлам Українських Сил!
Згоріли клятї, ненависні берці
Разом із тим, хто їх колись носив!

Ти вір, кудлатий, вір, вона живая,
Як і тебе, її вберіг Всевишній,
Вона вже зараз скрізь тебе шукає
І віднайде, коли досягнуть вишні.
Притулиться своєю головою
До тіла твого скривдженого, носе.
Два янголи, обпечені війною -
Трилапий пес й дівчатко сивокосе.

Дзвінок

-Так, так! Алоо! Ти чуєш мене, кицюню?
-Чую, мала! Як там діти?
-Нормально, сплять. Сонечко, можна я голос твій поцілую?
-Ну хіба ж голос можна поцілувати?
-Мій ти романтику любий, та я змирилась,
Знаю, палкі зізнання - то не твоє.
Я тебе ніжно і сильно цілую в губи.
Дякую Богу, що ти на цім світі є.
Кнопка - відбій дзвінка, він заплющив очі,
Вогник від свічки лиже сирий бліндаж.
Знала б вона, як без неї кожної ночі
Серце вмирає, сховане у камуфляж.
Він не словами, вчинками звик промовляти.
Тож, коли з неба гримнув лютневий бій, -
Ранком холодним рішуче він вийшов із хати,
Щоб затулити собою тих, хто у ній.
Тінь чудернацька від свічки на стелі танцює.
Воїн всміхається, певно, щось пригадав.
Тихо, щоб хлопці не бачили - трубку цілує,
Де нещодавно голос її лунав.

Джерельна база текстів :

Олена Снігір . URL:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100012937662981>

Лала Тарапакіна

Якщо Бог мене чує, я хочу звернутися напряду:

- "Боже, присядь на хвилину, тримай телефон мій, читай війну.

Наші тексти прості, напевно, на цей раз – Пулітцер пас,

Але Ти прочитай і всім розкажи про нас".

І стається диво – Бог сидить тихенько, читає слово

І бормоче – ніколи в житті не читав такого:

"Вибач"

"Дякую"

"Хочу додому"

та співчуття – безкінечні свічки, що очевидно не про життя

"Як ти"

"Де ти" та "Не хвилюйся, зі мною ок"

Номери карток

Номери карток

Номери карток ...

Загубилась такса

Загинув тато

В полоні дід

На веселку черга – останній, начебто, сірий кіт.

Бог сидить, читає, тремтить телефон у Його руці

Каже – як багато дякують невгамовні ці українці!
Головою хитає, і поки я чаю Йому несучу –
Він мене питає – а хто такі ті ЗСУ?
- "Бачу, ваші люди щоденно моляться ЗСУ та мені,
Напевно, ми ваші два українських Боги на цій війні".
Бог закінчує на сьогоднішній сторінці книгу, за мить зника...
Я стаю безсовісною нахабою, хапаю Його за рукав:
- "Поки наші розстріляні діти лягають спати на небесах,
Хочу, щоби Ти кожного відспівав, про кожного написав.
Вимагаю, Боже, щоб Ти сидів біля виходу Сам, особисто Ти –
І нікого з наших більше не пропустив".

Джерельна база тексту :

Лала Тарапакіна. URL : <https://www.facebook.com/lalatarapakina>

Наталія Ткачик

я – трава що збилася з ніг й світ за очі мчить
я гарчить я не плаче тільки гірчить язик
на сирій землі десь далеко відкушений я
ще ворухиться чорно белькочучи рідне ім'я

я – трава що коріння вивернуते крізь рот
я забути мову і віко над буквою «йот»
у слові віЙна накриває труну до дна
я – трава на долоні якої зросла трава

шалений смерч шрапнеллю зшиває ряд
у кєрвавє шиття – що не хрестик то син чи брат
що не схлип – то стібок

так стібається смерть з живих

я – трава що колись над тілами

тепер – крізь них

я не вміти жити відколи життя пішло
і з пташиного лету на Лету схожий Дніпро
я крізь нього вбрід я набрати у рот води

вже всі сурми Ісусе стихли
тепер куди?

29 квітня 2022

жінко що між розтяжками бродиш з душею скутою
з зсохлим ізюмом що серцем ще звався до лютого
з протитанковим їжаком застрягим у горлі глибоко
блукаєш в трьох соснах пам'яті
як їх не знесло вибухом?

жінко що небо обухом бахне тобі по тімені
грудьми лягаєш на землю набухлу тіннями
і годуєш плекаєш життям медвяно тривожним
під землею кожного
безіменного непереможного

люлі-люлі посестри люлі-люлі братчики приспані
шрапнеллю вишневого цвіту безбожним приставом
ви – в броні і пластику

ви – в вінках із коріння сплетених
лежите і не чуєте ні сирен ні виття ракетного

ви в домашніх халатах ви в дитячих рожевих капчиках
ви скрутившись калачиком все крізь повіки бачите
як мАтки болять матерям й вибухають ягоди вовчі
як живі яким соромно жити шукають вас поночі

зазирають під шкіру землі у смертельному вишкірі
але вас там нема там лежить і не дише всевишній
мертві пліч-о-пліч з живими стоять за країну
свобода на горло керваво накочує піною

18 грудня 2022

в найдовшу в році ніч міняє місяць лИця
коханих і живих з минулого життя
по лінії вогню біжить руда лисиця
кудись за горизонт якого вже нема

на тлі снігів мов шви на шкірі породіллі
окопи і рови а в них сини сини
у найкоротший день коли найдовші тіні
рождається початок закінчення зими

лисице повертай межі давно немає
під кігтями земля – вона і є життя –
в найдовшу в році ніч сузір'я вибухає
коханих і живих синів серцебиття

21 грудня.2022

Джерельна база текстів :

Наталя Ткачик. URL : <https://www.facebook.com/agata.autriche>

Богдан Томенчук

Ми знаєм, що нині стоїть на кону.
Про що наша клятва й молитва...
Не ми починали цю вашу війну,
Та мусим ставати до битви...
Ми знаєм: когось принесуть на щитах,
Погасне судьба за судьбою.
Та знаємо також: Вітчизна свята
Нікому не буде рабою...
Рука не здригнеться і воля тверда,
Віч-на-віч виходьте, ординці...
Земля наша вічна й така молода
В могилі вам вашій присниться...
Безбожницька ваша сліпа іпостась –
Стоптати, убити, украсти...
Отримайте, гади, Бог решту додасть,
Захланна ординська напасте...
Цілуємо руки святих матерів,
Бо суне мшаль з перепою...
Ви нас виглядайте при кожній зорі,
Коли не повернемось з бою...
Впадемо в намолений шепіт трави,
І небо заквилить чайно...
Та в світі, нарешті, не стане мшкви...

Тримайся, моя Україно...

24 лютого 2022

Все... Миролюбство у минулім.
О, наш гопак на битім склі.
Благословляю кожну кулю
І дірку в катовім чолі...
Недобороли... Ще зосталось...
Добра вам, люди, і тепла.
Благословляю кожну парость
В поклоні вітру і зела...
І сонце у небесній висі,
Сльозу в призахідному дні,
Мій гніве, теж благословися
В перебинтованім мені...
По всіх артеріях і венах,
Немов намолена любов,
Вовіки будь благословенна,
Молитво... Та, що кров за кров...

25 лютого 2022

Всі натільні хрести,
Пахнуть потом і тілом,
Все вирішуєш ти,
Бо ти – хрестик прицілу...
Весь конкретний такий,
І безжалісно точний,
Калькулятор гріхів,
Той, що вже остаточний.
Бо марнотне життя –
Ніби гра у наперсток.
Постріл і каяття...
Що тобі? Ти лиш хрестик...
Ці часи...Ця війна...

Як заведений принтер...
Всім однака ціна –
З-під прицілу на цвинтар.
Доторкнеться рука
Звичним порухом пальця
До лекала курка –
Хтось уж відстрілявся...
Розвівається дим,
Світ сіріє, мов порох...
Він помер молодим
Лиш тому, що він – ворог
Ще один епілог
Напивається крові...
Хто ти – хрестик чи бог,
Той, котрий без любові?
Той, котрий нелюбов,
І безжальний, як жереб.
Навіть місяць зійшов,
Як прострелений череп...
І рахує вдова
Уже сорок по сорок...
Ти б його не вбивав,
Просто ворог є ворог...

26 лютого 2022

Боже, тебе пригорнемо...
Не відкривай уста.
Ті, що прийдуть у чорному
Будуть такі, як мста...
Мстити як ошчасливити.
Боже, котрий то гріх?
Щезнуть, як чорні привиди,
Ночі сховають їх...
Ніби нові апостоли,
Господи, сохрани...
Буде їх тихі постріли

Чути за три війни...
Хто і чії ровесники?
Чуєте, хтось іде?
Чорні у чорнім месники...
Боже, ти з ким і де? ...

27 лютого 2022

Де насіяли мама золоті чорнобривці,
Там, де тато ходили сивий, як полини
Ходять маки снігами і всі кольору кривці,
Отакої веснують молоденькі сини...
Ой синочки-синочки, ви ж іще соколята,
Вам би ще говорити світанкові слова...
Вам би ще в узголів'я небеса прихилити,
А над вами могили... Кожна, ніби вдова...
А вітри розлютилися і стають прапорами,
І замало їм неба, гніву і висоти...
За могили глибокі, за розстріляні храми,
І за маки криваві – не прости... Відімсти...
А по всім буде пам'ять аж по вінця налита,
І подібними внуки до полеглих синів,
І врятоване небо, справжнє і посполите,
І уже не Україна, а Москва у вогні...

28 лютого 2022

Тримайтесь, віро і любове...
Бо то не сьомий Божий день...
Мобілізую кожне слово
З дитинства чуваних пісень,
І болем, кровію заюшу
Цю найдикішу із росій...
Мобілізую тіло й душу –
Втопіль у славневій росі
І хай святиться доріженька

І хай лютує Бог благий...
Вони уже не воріженьки,
А переростки-вороги...
Паліть до сьомого коліна
За долю, підняту на глум,
Ти будеш жити, Україно,
Хай навіть крізь вдовиний сум,
І жодну лютню не остудиш,
і цю таку лютневу лють...
Ти просто будеш... Справді будеш,
Не треба іншого... Лиш будь...

28 лютого 2022

Відважились дожити до весни...

Життя таке, які у нього ми...
Живім, братове, поки є ще братство
І дивляться часи еклезіасто,
Чи зможемо зостатися людьми?
Нам не диктують...Пишемо самі...
Перо якраз тепер у середмові.
Слова такі чомусь не випадкові –
Що на папері – те і на умі...
Ми не мололи істину на фарш...
Була чума... Та ми не балювали...
Ми жінку й маму в руку цілували –
Бо лиш вони судили б нас за фальш...
Так, ми такі, як завтрашні сини.
У всьому мудрі... Не в усім відверті...
Не кліпнувши, дивились в очі смерті...
Відважившись дожити до весни...

28 лютого 2022

Живем у честі й во гріху,
На цій межі сліпого краху –
Нема ні стрАху, ні страхУ,

“Гді, карабиль русскій, на**й...”
Дрантивих ваших постолів,
Онуч зіпрілих завший сморід...
Все, вам і нам на цій Землі –
Ані окремо, ані поряд...
Шукаєм, грішні і святі,
В прицілах ваші силуети...
Ви ще при нашому житті
Сконаєте, а не помрете...
Ваш піп не відспіває вас –
Бо він помазаний убивця,
То болем витікає з нас
Із ран усіх Христова кривця...
Такі світи в такій красі,
Такі п’янки у Бога вЄсни...
Ви повиздихуєте всі,
Бо ми з гнівУ свого воскресли...

1 березня 2022

Доторком сотворіння,
Празником у віках
Жінка іде по рінях,
Наче пливе ріка.
Пересихає в горлі.
Прагнучи хоч ковтка,
Чола підносять горді
До висоти гріха...
Витоптані хорали,
Хтивість затятих орд,
Тлумили, окрадали –
В ній зачинавсь народ.
І виростали люди
Вищі, ніж висота...
Боже, як брали груди
Виспраглі їх уста...

Княжі і простолюдні.
Босими по росі
Бігали їхні будні
Пралісами Русі...
Пили меди і вина,
І проливали кров.
Йде собі Україна,
Більша за всю любов...
Сказано у завітах:
Бог тільки їй газда...
Жінка та, білий світе,
Старша сестра Христа...

3 березня 2022

Пані граційно так вийшли з фіакра,
Ніби у кадрі якогось кіна...
Курва за паспортом Раша-Масакра.
То завельможно для неї – Війна...
Чуєш, Європо, яке воно стерво?
Слухай мелодію наших сирен,
Вуха заклала? Впливає на нерви
Кров, що спливає із порваних вен?
Є Маріуполь, вам треба ще й Бучі?
Буде Варшава, і буде Берлін,
Як ми не вгамуємо орків ядучих* –
Вам не піднятись без нас із колін...
Наша душа таки вічна загадка...
Любимо... Вірим... Вмираєм... Жиєм...
Ніби зручна санітарна прокладка
Точно між вами і їх кораблем...
Ми помирили, від голоду спухлі, –
Хліб видирали із рота вони,
Де ви були би без нашої Тухлі?
Все це тривало з війни до війни...
Ми не здавали ні п'яді, ні акра...

Груди були, як фортчна стіна...
Світе, отямся, це просто масакра...
Се не побоїще, се не війна.
Ти вже нарешті прокинешся, Боже?
Ми ж і за Тебе ідемо на ви...
Вірую, віруєш – ми переможемо...
Стань перед нами і благослови...

3 квітня 2022

Крізь наші трупи йде у труби газ...

Ну що, Європо, це не раз було...
І завше так заради і во Ім'я,
Коли вони стріляли нам в чоло,
Ти їх благонько цілувала в тім'я...
Вмерзали ми у зледенілий час,
Земля приймала в надра і утробу...
Крізь наші трупи йде у труби газ
Для тебе, мастурбована Європо...
А ми ще є... Онуки сибірів,
З кісток і відчаїв народжені онуки,
Тебе комфорт до млості відігрів,
Європо призабутої науки...
Нема, Європо, чести про запас...
Бо то не кубометри й кіловати...
Вони по гривні розмінюють нас,
Аби відтак тебе відгвалтувати...

4 березня 2022 року

Чи нам схилити наші прапори,
Коли вогнем аж розпирає груди?
Воно ж отак одвіку – з пра-пори:
Хто переможе- нелюди чи люди?
І дивиться на це контетний світ,
Тож не про нього – бути чи не бути,

Летить планета вздовж чужих орбіт
У нині новоявлені Бермуди.
Народе мій, чому у всі часи
Терпенник ти і за усіх – спокутник?
Неси, правічний, на плечах неси
Цю Землю за роз'ятрений трикутник,
І вкотре її знову однеси
В таку клечально величальну купіль,
Щоб не пропала, Боже упаси,
Між Харків-Бородянку-Маріупіль...
Це не єдині із твоїх Бермуд,
Лише руїни в Бога триєдині...
Не клич їх, Господи, на свій останній суд...
Дозволь його звершити Україні...
6 квітня 2022

Що, моя непокинута Троє?
Твою обрану Господом вись
Щосвітанку розстрілює зброя,
Котру зрадила ти колись,
Воскресаєш і знову живеш ти
І своїм підпираєш плечем
Меморандуми, Будапешти...
Лігу Націй... І що там ще?
Ця орда від усіх ордіша,
Як обірваний в Бога тромб...
Ти народиш священну тишу
Під страшне завивання бомб...
Знову Бога пізнаєш у Слові,
І вино, котре справді кров,
Зрозумієш усе і до крові
Доримуєш свою любов..
Буде тиша у дзвін дзвонити,
Будуть хрестики і хрести,

Навіть Бог не розкаже світу,
Як той світ врятувала ти...

14 березня 2022

Великдень-2022

То щось не так у Бога під дверима,
Бо знову та ж історія, що бром,
Невидко стало пресвятому Риму,
Що в Божім світі зло, а що – добро?
... Цілюють руку, як дають “на лапу”?
Бо правда не налазить на чоло...
Порвало світ, неначе Тузик мапу
Таке розвезле третьоримське зло...
Запрагло бути Божої подоби,
Як погляд Божий і Всевишній жест...
І перший Рим від першої особи
Те зло веде під Великодний хрест,
Щоб театральню цвяхували руки,
Вінець терновий клали на чоло...
Дивіться, люди, як нелюдські муки
Воно терпИть, тому воно – не Зло...
А зло тоді, виходить, – Україна?
І зліва, й справа по самий Дніпро?
Гукає натовп “Винна, винна, винна,
На хрест її підняти... За ребро...”
І вже не знати, хто кому Месія,
Іде життя, як Дарвінів процес?
Така вона невинна, та Росія,
Що хай би цар, а не Христос, воскрес?
Шматує Тузик Біблію і мапу.
Не ті дороги привели у Рим?
Про що на небі запитають Папу,
Коли покличуть на святий килим?
Я вірую... Без міри чи над міру
Грішу... Грішив... Усі ми не святі...

Болить мене, як розпинають віру
Й мою Вітчизну на однім хресті...

14 квітня 2022

Молитва з війни...

Ці очі конаючого дитинчати...
Оцю звіровиглядну силу ворожу –
Навіть, як скажеш, аби їй прощати –
Ослухаюсь, Боже, не зможу...
Ти кров наша, хліб наш, і дух наш і тіло,
Шануєм Твої беззавітно завіти,
То військо чи бидло, до дна звиродніле?
Не зможем забути. Не схочем простити...
Вклоняємось, Боже, доземно й донебно
За силу Твою, від усього найвищу,
Цю гидь найгидкішу, гієнну ганебну
Вбивали, вбиватимем, доки не знищим...
Почуй цю молитву, наш праведний Боже,
Одному Тобі припадем до коліна...
Не ми починали, та ми переможем.
Так молиться нині моя Україна...

9 березня 2022

Жити заповідана жага,
Ангеле, тримайся за плече...
Господи, печаль Твоя блага...
Що ж мені під серцем аж пече?
Господи, у Тебе також Син.
А пощо одні хрести й хрести?
Ти ж не маєш інших Україн –
Нас оборони і захисти...
Боже правий, кулі й ордени.
Ворогів навколо й ворогів...
Падають поцілені сини,

Ні гріхів у них, ані боргів...
Тільки розперезана війна,
Як вино, пролита їхня кров...
І своїм передана синам
Та Вітчизна, що одна – любов...

9 квітня 2022

Львів... похорон... Руф...

Скільки серцеві треба? Усього дев'ять грамів...
Зважить публіка вічне про резон/нерезон...
Вас усіх відспівають в гарнізонному храмі...
Бо Вітчизна віднині – то один гарнізон...
Буде плакати небо... Стане майже банальним –
Подвиг, фронт і загибель, і сльоза на труну,
І лунатиме вдома навіть Гімн поминально,
Будуть йти новобранці на війну, на війну...
А коли перемога спалахне жовто-синьо,
І постануть цивільно небо, доля і храм,
Ті серця, що прийняли, пригадай, Україно,
Небагато-немало – усього дев'ять грам...

9 квітня 2022

Знову грієте руки на згарищах...
Як бувало щоразу не раз ...
Вчора ми поховали товариша –
Ви ж завчасно ховаєте нас...
Взагалі-то ми звиклися з війнами,
Нам гойдали колиску громи.
Як ставали стандарти подвійними –
Поставали стожильними ми...
Воювали з царями й підцарками,
Та не знали підліших часів...
Ви за Харків ще нам не відхаркали,
Сотню міст і за тисячу сіл...

І Вітчизною, кров'ю залитою,
Йде душа, як німий пілігрим.
Ми римуємо битву з молитвою,
Інших не потребуючи рим...
Стоїмо на вселенському крилосі,
Завтра будем уведені в храм.
І ні в кого не просимо милості,
Й ні на йоту не соромно нам...
Ми вбивали, та підло не коїли,
Бо планета ішла шкереберть...
Ми були і zostалися – воїни...
Кров за кров... Біль за біль... Смерть за смерть...

10 квітня 2022

Жий мені, жий мені, жий мені...
Гори в бесагах цю вічність несуть.
Силою болю, всесильністю імені
Будь мені... Будь мені... Будь мені... Будь...

11 березня 2022

Тих двох недолЮдків, що їх імена
У світі людськІм не пасують і псам,
Шукайте й пильнуйте, щоб жоден із них
Не дай Біг, не втрафив повіситись сам...
За вбите в утробі невинне маля,
На вічнім пероні заплакані квіти
На палю високу гнилого кремля
Підняти і кожного посадити...

11 березня 2022

Цього разу у Господа інший сценарій.
Але в принципі той же біблійний сюжет,
Білий світ виглядав як один серпентарій...

Бізнес... Гроші... Прибуток... Бюджет...
Небо як на уламки потрісканий купол...
Ангел Божий летів на обрубку крила...
Принадійна Марія ішла в Маріуполь...
Сина Божого в лоні несла...
І в котрісь тарабари летіла планета,
Десь замешкався Бог, бо інакше – чому?
У яскиню невинну попала ракета,
І яскиня світам народила пільму...
І в потоках замертво рожденної крові, –
Вона просто не встигла настати вином, –
Пошматовані, Боже, кавалки Христові,
Там, де горе стоїть горі дном...
Боже, в тебе ліміти скінченні на вЄсни?
Без рожденного Сина віднині єси?
Хто світам у прийдешній Великдень воскресне?
Наверни... НародИ... Воскреси...

21 березня 2022

“... немов дитину з-під коліс”

І. Римарук

Усе звелось до глибини корита...
Глуха держава і німий народ.
По ліссабонах, римах і мадридах
Панам чужинським зазираєш в рот.
Чужих у ліжку легше обертати,
В борделях теж смачніше під чужим.
При світлі гасел вицвітають дати,
І за режимом падає режим.
Тобі облесно дивляться у вічі –
Ти жили рвеш латати небеса,
Та знов тебе кидають на узбіччі,
Де все чуже – і сонце, і роса...
Тобі ж судився добіблійний морок,
Що ним бредеш з майданів на Майдан,

І в цілім світі – тільки ти і ворог,
Та ще твоя дорога в Магадан.
Печальний присмак у вина з виною...
Нема провидців і проводирів –
За кого ж ти стояв тоді стіною,
Коли онучі дерли з прапорів?..
Як мордували і тебе, й собори,
Христа топтали в образі твоїм,
Здавалося, не люди, а потвори, –
А ти стерпів. Стерпів, простивши їм
Свій біль святий – таке у тебе свято:
То люта мста, то тюрем – за краї...
Живий, здається, та вселенським матом
Тебе глуздують кривдники твої,
Що не спитався – хоч твоя господа!-
Яким богам молитись і чому?
При ясних зорях і у тихих водах
Вони тебе втопили б, як Муму...
Горить душа, немов горять залоги...
Шукаєш Бога у глибинах сліз
І сам стаєш молодшим сином Бога,
Вихоплюючи вічність з-під коліс...
Іде пора – за землю і за віру,
Такі часи: терпіння – через креш.
Гартуй дітей, немов гартуй сокиру –
Як Бог помре, тоді аж ти помреш.

22 березня 2022

Всі гадали, що ми навприсядки?
Всі гадали, що ми з калачем?
Прости, Боже, нас, а цих виб@@дків*
З наших рук покарай мечем...
Ця орда не бувала ситою...
І не слухай її покаянь,
Як до Тебе прийдуть з молитвою –

Не давай цілувати длань,
Бо відкусять і не подавляться,
І припишуть Тобі свій гріх...
Хай десниця Твоя всеправляча
Вбереже Тебе, Боже, від них...

23 березня 2022

То пішли вже небесні тисячі...
Тільки б вистачило небес.
В пані ВОЙни криваві місячні,
Ще кривавіший інтерес...
Пані ВОйна – московська модниця
(Будь він проклятий, кутюр'є)
Що й коли у м#скви не вродиться –
Най то нагла керва залле...

24 березня 2022

За волю оголошена ціна,
Що ж, поторгуєм до меча в аорті.
То Львове мій, твоя Галичина
Їм ніби кістка в ненаситнім горлі...
Твої владики і твої князі,
Твоя шляхетність і твоя величність,
І ворог твій ступає по стезі,
Де лиш твоя видніє горда вічність...
Гуде в тобі віків небесний дзвін...
Помститися до сьомого коліна
Волає кровно піднята з колін
Постріляна невбита Україна...
Твої нащадки голосом пра-пра
Силкуються до тебе докричати...
Кріпися, Львове, бо й тобі пора
Тих, що прийшли по душу, зустрічати...
Спливає кров... Та вже немає сліз

І небо так справдешньо прапорове,
І шпиль собору, як повстанський кріс,
З плеча знімаєш, цілячись, мій Львово

26 березня 2022

Я знаю грамоту свободи...
Її підписують мечі.

Ліна Костенко

У цій біді, котра не має дна...
При цій орді, що гірше печенігів...
Болить, Вітчизно, – ти у нас одна –
Твій Харків, Маріуполь і Чернігів...
Нема у тебе неболючих місць...
Ну скільки в цього світу тих Батиїв,
Священий гнів і ним священна злість,
Та ще любов священна, ніби Київ...
І ворог, що живцем тебе б роздер,
Чому й за віщо – сам того не знає...
Ще й так дводзьобо крила розпростер –
Аж наРід, як шаблюка Чорнобая...
Назавтра знову розіпнуть Христа,
Твій кожен стогін – то його молитва...
З понад голгоф твоя видніє мста,
В твоїм завіті – битва, битва, битва...
Кривавий ангел в тебе на плечі,
Любов твоя, як ненависть, кривава,
І ти запишеш почерком мечів
За що вона, твоїм героям, слава...
Десь роздирає небо “Іскандер”,
Про щось сирена завиває звідкись,
Аборигени з племені бандер,
Світає мста... І ми готові битись...

27 березня 2022

Як нас крутий Господній задум

По ваші душі наднесе –
Страшніші бУдем від “Моссаду”,
Усім нагадуючи все...
Вас вишкребем зі всіх куточків,
Відплатимо за все сповна,
І за дитячко зі шматочків,
Й за те, що вам ім'я – війна...
За бомбосховищ страх і холод,
І за руїн теменне тло,
І за вселенський серп і молот,
Що став роздвоєним орлом...
Постанем з пам'яті нетлінно
Над уселенські гаразди,
Позначить гнІвом Україна
Скотомогильники орди...
Мобілізовані любов'ю,
Ми визнаЄм у боротьбі
Одного Бога над собою,
Одну Вітчизну у судьбі...

2 квітня 2022

Ніколи нізАщо не падаймо ниць.
Кажете, слово і Блока, й Толстого? –
То всього-на-всього мова убивць,
Краю немитого, мату святого.
Бог – він не фраср і він не сліпий,
Біль Його в Сонячних плямах,
Вчила з колиски “вкради і убий”-
Як там по-вашому – довбана мама?
Білого світу окреслений крах...
Мають серця ваші здраглені туші?
Як же ви любите сіяти страх
В некам'яні наші душі...
Хижо так дивляться ваші гріхи
В наші розриті могили...

Сіяні вами ординські страхИ
В нашій душі не вродили,
Мово Люцифера, в чім твоя суть?
В матах без крапки і коми?
Сіяли страх – народилася лють...
Знаємо, хто ви і хто ми...
Ви не вартуєте наших проклять,
Бог не нагадує все...
Те, що наплодила родіна-мать,
Нищимо...Тлумимо...Утилізуєм...

8 квітня 2022

Ми хрест несли, він був один на всіх,
І день на всіх, і ніч на всіх, і вечір,
І кожен все те брав собі на плечі,

Згорбився місяця півсилует,
Всілися круки на браму.
Вишийте, мамо, бронезилет.
Чорним по чорному, мамо.
Білим по білому, мамо, сніги
Під закривавленим сонцем,
Де перестріли нас вороги
з ангелом-охоронцем.
Нас було двоє... Неміряно їх,
А в патронташі - ні грама.
Ангела я захистити устиг,
Ангел не встиг мене, мамо...
Птаха - розпластаний ваш силует.
Сину... Дитино... Синочку...
Вишийте, мамо, бронезилет,
Ніби празничну сорочку...

2014-2022

Добра і зла одвічна битво,
Душа пошарпана, як стяг.
Зі мною будь, земна молитво,
В цих неприкаяних гостях...
Ковтком борщу в селянській мисці,
Дощем у пізньому саду,
Дитям у маминій колисці,
Застільним гуртом в коляду...
Життя, воно лиш дим та й нитка,
Як під колодою змія...
Зі мною будь, земна молитво,
Хоч майже не молюся я...
Коли ж як день погожий смеркну,
На позаобрійній межі
Я там собі відкрию церкву
В перетолоченій душі...
А тут не перестануть битись
За правду. Інші – за маржу,
Я там почну за вас молитись,
А де – одразу й не скажу...
Можливо, з пекла... Може, з раю
Всіма відтінками жалю...
Я слів таких іще не знаю,
Котрими звідти вас люблю...
А ви при поминальній тризні –
Небесне те, котре й земне –
У непобореній Вітчизні
Згадайте грішного мене
Ковтком борщу в селянській мисці,
Дощем у пізньому саду,
Дитям у маминій колисці,
Застільним гуртом в коляду...
Бо поки тут триває битва,
І поки ворог не ослаб,
Яка в цих похапцях молитва?

Перехреститися хоча б...

18 квітня 2022

От і все. Отака тобі буде Голгота –
Не на хрест вознесуть. Не Господні раби.
Ти відкриєш кулак – й розірветься на стогони нота,
І граната остання на рештки судьби –
Так тебе не розпнуть на оцім перехресті.
Упадеш, не обнявши вечірні світи,
Буде місиво крові і будуть в нім домішки честі...
В небі місяць, як свічку, хтось тобі засвітив.
Усе ближче вони, ті, що прагнуть тебе розпинати,
І у кожного погляд іржавий, як цвях,
Наче писанку, ти поцілуєш гранату,
Що молитву твою рознесе по світах...
Лиш Господь розбере, де твої, де кавалки Варавви,
Десь тут поряд у муках сконає Пилат...
Жаль, зостануться ті, кому треба цієї забави,
І засвітять свічки з того воску по тридцять заплат...
...Крізь усе піднімалося сонце, мов паска,
Наче тріснутий дзвін застогнав здалини –
Глухо так, мов дзвонила солдатова каска...
По байдужих світах йшов стосотий* Великдень війни...

* написано при другому Великодні

19 квітня 2022

Господи, любив би й роздягав би,
Захлинався в косах, як дощах,
І шукав би молоді правди
У напівпримружених очах...
Пильнував би приводу й нагоди
З поглядом зустрітися її,
Кажуть, що заради сеї вроди
Вчилися співати солов'ї,
Хрестик у розхристаних вилогах,

Це прохання снися і не снись,
І молитва, аби з волі Бога
Уст її торкнутися колись,
Господи, стояв би на колінах,
Цілував би втому рук і ніг,
Лиш би пити спогади, як вина,
Й той, уже, що не настане, гріх...
Боже, ані жити, ані вмерти...
Мама, як сирена голосна...
Згарища... Руїни... Медексперти...
Вбита і згвалтована вона...
... Боже, а Ти був тоді у Бучі?
Кажеш, просто в Маріупіль біг?
В Тебе теж буває неминучість,
Що не встиг... Старався, та не встиг?
Кажеш, Христе, про шоку? Я - проти...
Вперті ми, але такі, як є..
Розумію... Час такий... Голгота
Знов своя у Тебе настає...

22 квітня 2022

Джерельна база текстів :

Богдан Томенчук. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100004695795964>

Світлана Фіялка

Повний глечик весни хтось під ноги розлив,
І розхлюпались дні на розтріскану землю.
Розбрелись стосиренно розбуджені сні
У глибокі підвали, де вогко і темно.
Розгубились із глека пташині співанки,
Запашне різнотрав'я й озима надія,
Розлились потічки на луги-вишиванки,
Свіже жито зійшло й непробачена Мрія.
Хоч журилась весна, але все ж проросла
Яблуневим пелюстям і тюльпанним строкаттям,
Подорожником, мальвами, гроном тепла...
Десь вишневим вінком, а десь - білим лататтям.
Повз ракета летить, а метелик бринить,
А бджола все одно на роботі.
Голіаф упаде, а Давид буде жити
Бо так вирішив Буонарротті.

А далі що? Світанок буде...
Ми вже прокинулись усі.
Прокинулись як вільні люди,
Звитяжці духу і душі.
Ми прокопаємось з печери
До світла, що горить для нас.
Загартувавши наші нерви,

Загартувавши зброю й час.
Нас об'єднав наш спільний лютий
Проти ватаги упирів,
Живих і тих, хто не забутий,
Навіки стрій єдиний звів.
Злітають душі в світлий ирїй,
Вузьких воріт позбувся рай...
Вони фарбують небо в синій,
Крильми змітають з нього гар...

Моя дитина

- Мені десять. Я жила в Маріуполі.
- Мені шість. Я жив у Чернігові.
- Мені три. Я жила у Гостомелі.
- Мені чотирнадцять. І я жив у Києві.
- Я вцілів і тепер живу в Любліні.
- А я дивом опинилась у Львові.
- Мене прихистили в Берліні.
- А я досі сплю в тернопільській школі.
- Моя могила у дворах Ірпеня,
- А я так і лишивсь під Макаровим.
- А я тихе сумське янголя,
- А я без руки. Мені поталАнило.
- Я ніколи не побачу тата і маму.
- А я загубилася в потязі.
- Моєї школи позавчора не стало.
- А я сплю в зимовому одязі...
- А я народилась в метро!
- А мене з вогню виніс воїн!..
- А мені прилетіло в вікно,
Але мама накрила собою...

Вони говорять хором
До світу, до зброї, до неба,
Вони похлинулися горем

І дивляться, ворог, на тебе.

Миколай не прийшов запізно.
Він, як завше, навідався рано.
По дорозі траплялося різне,
Та його це не зупиняло.
І хоча його перестріли
Рекетири і мародери,
Але він не віддав їм торбину,
Тільки різку й привіт від Бандери.

Мамо, я вихід знаю:
Піду напишу Миколаю.
Тільки він завждИ мене слухав
І виконував бажання щодуху.
Він усі мої послання читав
І пакунки під подушку складав.
Я тепер не писатиму список,
Не проситиму ляльок чи ірисок,
Ні конструктора, ні навіть кіндера,
А книжку я й сама собі виберу.
Йому важко цьогоріч може бути,
Адже надто складні є маршрути.
Напишу, що він добрий, я знаю,
І вибачусь, що набридаю.
Я оформлю листа як петицію
Від дітей, що живуть у столиці,
І від тих, що тепер за кордоном
Неймовірно сумують за домом.
Від малят півдня і сходу,
Що терпляче чекають свободи.
Намалюю Україну - мій дім
І сердечко синьо-жовте на нім.
Попрошу воїнам сили,

І снаги, щоб всю нечисть скосили,
Напишу на чистому небі:
"Перемоги. Для них і для себе".

Христос воскрес! - волали дзвони,
Святкові рясни і ікони.
Христос воскрес! - весна кричала
І в розпачі сади квітчала.
Христос воскрес! - злітало з вуст,
Молився Марік, молився Хуст,
Молились Київ, Чернігів, Харків,
Й Одеса-мама... Без жодних жартів...
Христос воскрес! - лунало гучно.
Ірпінь моливсь, молилась Буча...
Молилася уся родина,
За батька, брата і за сина,
За доньку, за сестру, за матір
Й за вічний спокій немовляти...
На цей Великдень їли паску
Гірку, солону й емігрантську...
Але усіх-усіх єднала
Молитва не за кусень сала,
Не за елітну буженину,
А за воскреслу Україну!

Заходьте до мене в гості о третій ночі
і о чотирнадцятій дня.
Маю 120 літрів води і запаси цейлонського чаю.
Тільки не піднімайтесь на ліфті, бо не гарантую вам я,
Що не застрягнете там. Удача не завжди виручає...
Не приходьте з пустими руками.
Прихопіть хоч якогось старлінка.
Ви ж захочете, мабуть, зайти в соцмережі чи на робочу пошту.
Кажуть, його треба прикріпити з північного боку будинку -

І буде інтернет. Можливо, навіть Масковим коштом.
А ще в мене є продукт переробки фруктів з обох морозилок.
Спробуємо. Якщо сподобається, поділюся.
Мій сусід, коли випив, сказав: "Оце дійсно сила".
Дуже добре, що я колись записала рецепти бабусі.
Чекаю вас навіть у середу і в понеділок.
У моїй висотці доволі просторий підвал.
Можемо й там попити цейлонського чаю. Тривога ж - не вирок?
Я прихоплю каремати і кілька товстих покривал.
Обговоримо наші з вами плани на зиму:
Геополітику, робочі завдання, навчання дітей, вихідні..
А може, навіть разом намудруєм якусь неримовану риму
І запишемо хоку на монолітнокаркасній стіні.

Вам же казали: познімайте ті хрестики,
І троєперстям себе не ганьбійть.
Не ставте свічок за царство небесне
І за здоров'я тим більш не ліпійть.
Різдво не святкуйте, води не святіть,
Забудьте про піст і про Пасху,
Причастям дітей і себе не дуріть,
А тихо потягуйте бражку.
Про МИРопомазання не заїкайтесь,
Побійтесь асоціацій.
І, зроду не каявшись, в пекло вертайтесь
Відпочивати після ротацій...
Не треба відправ і панахид...
Не сподівайтесь на диво...
Якщо відчуваєш, що ти московит,
Залазь у петлю сміливо.

Дерево, яке розквітло в Маріуполі...
Я бачу його скраю світлини.
На обламаних гілках квіти рожево-білі,

Вони вижили в тій стрілянині.
Розтерзаний стовбур зберіг серцевину,
Бо корінь вгризся у землю.
На надломлених гілках крізь пелюсткову хуртовину
Проглядається свіжа зелень...
Це дерево знає, що таке фосфорний фотосинтез,
Що таке землетрус і виверження...
На ньому нашкрябано безліч тез
Колючими гостряками приниження.
Під цим деревом ще багато торішніх кісточок,
Які боялись прорости цієї весни,
Але мине літечко і шок -
І вони проростуть... восени.
На найвищій гілці було гніздо,
Цієї гілки більше немає...
А гніздо летіло на землю, але застрягло "до" -
І тепер його три гілки тримають.
А ще у дереві є дупло.
Там у білки залишились запаси.
Можливо, колись їх знайде хто
І вони дістануться хорошій птасі...
Не гудуть бджоли біля деревця,
Однак поряд жили мурахи...
Вони запилять квіти, це стало справою їх життя.
Бо мусять... Хоч це і безкрилі комахи...
І дерево житиме далі. Воно не впаде
І не загориться фосфорним фотосинтезом.
І ще не одне покоління пташок тут зросте,
І вродить не одна абрикоса пізня...

Доброго ранку. Ми з України.
Ми діти війни і сиренних гудків.
А ще ми майбутнє своєї країни,
Яка у рядках цих і поміж рядків.
Ми діти країни, де небо, як море,

Де поле, як сонце, і серце, як щит.
Де кожна росинка - люстерко прозоре,
І де тільки глянеш - там стяг-краєвид.
Ми діти, яких наречуть Джавелінами,
Ми діти, в яких уже є сивина.
Ми стали усі островами Зміїними
Цієї країни, що творить дива.

Мільйонна армія заздрості й гною...
Щодо зброї - анало говнет...
Час щодня ЗСУ наближають з любов'ю.
Ні для кого це вже не секрет.
Земля вже не може цю нечисть носити.
Труп росії вже геть засмердівся.
Його тільки треба прикопати як слід,
Щоб зловонням ніхто не труївся.

Які ж ниці очі ворожі!
Як бридко кусається смерть!
Які ж ми з тобою несхожі!
Нацистська росіє, йди геть!
Які ж загребущі ці руки!
І ноги, що топчуть цю твердь.
А в диханні скільки отрути!
Нацистська росіє, йди геть!
Ви вмiєте тільки вбивати
І власну знаходити смерть.
Яка ж народила вас мати?
Нацистська росіє, йди геть!
Коли ж уже шляк вас ухопить
І Бог ваше пекло задме?
Рачице на тілі Європи,

Нацистська росіє, йди геть!
Ти кров'ю уже упилася.
Що хочеш іще на десерт?
Бодай би ти струпом взялася!
Нацистська росіє, йди геть!

Якби дитячі іграшки вміли говорити,
Вони б розказали нам безліч історій
Про те, як їх обіймали діти
І, рятуючи від самотності, брали з собою...
З собою в підвал... Щоб не боялись...
Щоб барбі не тремтіла наодинці...
Щоби машинка від ракети не зламалась,
Якщо поцілять у вікно ординці...
З собою в потяг... Адже друзів не лишають.
Ведмедик має завжди бути поряд...
Ведмедики і на перонах не вмирають.
У них хіба що трохи змінюється погляд...
З собою у автівку... У салон...
І хоч відірваний ріжок в єдинорога,
Та він живий. Він мовчазний герой.
Господаря ж нема... Розстріляна дорога...
А ця ось лялька нині сирота,
Яка так мріяла дослухати ту казку...
А цю украли й повезли у рашкостан,
І їй тепер там буде дуже тяжко...
Ті кубики розклеїлись, намокли,
На них дощило крізь дірявий дах...
Дитя не встигло заховати їх в коробку,
А зверху опади, і блискавка, і страх...
Тисячі іграшок зібрали двірники,
А деякі саперам залишились...
Бісяться іроди, вмирають малюки,
А іграшки... в сорочці народились...

Три місяці Опору, відчаю й гніву.
Три місяці виють сирени незмінно.
Три місяці надбожевільних новин,
Мільйони питань, міради провин...
Три місяці перетворили весну
На згорблену матір і скорбну вдову,
Нарили траншей, насіяли гільз
І страх переплавили у фаталізм.
Змінили адреси і колір облич,
Наскладали поезій про відсіч і січ,
Хвилину мовчання вплели в лютий графік
Як пам'ять про небом прокладений трафік.
Три місяці темною стали добою.
Їх тільки умовно назвали весною.
Весна закатована й фосфором мічена,
Мальована чорним, червоним завітчана...

Скоро треба саджати картоплю,
Сіяти соняхи і розсаду,
А в баби Гані цьогоріч морока:
Город перелопатили ГРАДи.
Кіт бабин десь повіявся,
Дід пішов воювати...
Але весь бабин страх розвіявся,
Бо їй треба картоплю саджати.
І вона таки посіє моркву,
Гарбузи та інші баштанні,
І соток зо три помідорів,
Щоб була ППО в баби Гані.
Віджене бабця від городу
Свинособаче несите стадо.
І вродить дорідня картопля,
Лапаті соняхи і розсада...

15 березня 2022

Одеса.

8 убитих (серед яких тримісячна дитина) та майже 20 поранених українських громадян.

У моєї України майже не лишилось свят.
Тут ракетами гнилими убивають немовлят.
Кажуть, у Єрусалимі
Вже зійшов вогонь жаданий...
Тільки знову Україну
Розпинає ворог п'яний.
Чим ви, іроди прокляті,
Замінили Воскресіння?
Кажуть, завтра буде свято.
Чути дзвони й ... голосіння...

Після цієї весни неодмінно нагодиться літо.
Липи цвістимуть, ріпак і гречані меди.
Ціловану сонцем черешню труситимуть діти
Й чорнилом шовковичним спишуть долоні й ротИ.
Половітима жито, засміється вусатий ячмінь,
І сонях в крилатім брилі стане сторожем в полі.
Горобці налетять зі своїм стоголосим "цвірінь",
Обсядуть той бриль і влаштують сезонні гастролі.
Будуть вишні, порічки і якнайбіліший налив,
А потім лимонки, антонівка і абрикоси,
І персики гілля вгинатимуть долу, і китиці слив.
Й калина прикрасить багрянцем зеленії коси.
А жаби в ставках заведуть своїх звичних пісень,
І качка-матуся свій виводок вчитиме жити,
А ніч із зірок прокладатиме шлях в новий день
Й з серпневого неба скидатиме лиш персеїди.
Все буде, як завжди: жнива, і обжинки, й рої,
І жак біля хати, і квочка, і кіт на осонні,
Метелик на квітці, і хліб запашний на столі.
І грози не грізні, а лиш життєдайні й озонні.

Парад фашистів таки відбувся на Красній площі.
Від цієї ганьби в дідів, мабуть, здригнулися мощі.
Їдуть мародери, путлер проклинає Байдена,
Усюди зетка, з декартової системи украдена...
А літаків немає... Погода завадила.
У нас уже не один пролітав. Але погода теж зрадила.
Буде шторм в Севастополі, над мостом цунамі планується.
В мережі пишуть, що дідо скоро зажмуриться...
Якийсь дивний парад. На честь власного Судного дня.
Обличчя невиразні, по телевізору пісні солов'я...
А погода нельотна. Сперте повітря і трохи похмуро...
Хтось шепоче негласне гасло: "Прідуркі, ви всьо прадулі!"
Від Пабеди і справді - лише частинка "беда".
Тень Пабеди сьогодні... Бліда...

Джерельна база текстів :

Svetlana Fiyalra. URL :

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100004319853680>

Жанна Франчук

Україна не забуде !

СВІТЕ! Запам'ятай цю чорну дату!
На всю Україну віроломно напали,
ЯК Ви могли, вісім років мирно спати?
Що схаменеться Росія, напевно чекали?

Непокаране зло швидко розростається ,
Сьогодні – в вогні Україна, завтра – хтось ще!
Україна від ординців захищається,
Відганяє ворога праведним мечем!

Безкарність породила Гітлера нового,
Путін хоче самодержавно царювати,
Слід об'єднатись проти агресора злого,
Та антипутінську коаліцію збирати!

СВІТЕ! Зупинити армію зла час настав!
Гуртом, в союзі, ми – велика сила!
Не впустимо ворога в наші селі й міста,
Тризуб – відрубась двоглавому орлу крила!

24 лютого 2022

Які ж Ви, хлопці, красиві і світлі,
Ви – найкращі воїни в всьому світі!

В Вашому серці любов до всього живого,
Дякуємо, рідні! За Вас молимося БОГУ!
Які ж Ви, хлопці, відважні і сильні,
Ви бережете наш спокій, так пильно!
Бачите постійно смерть, горе і кров,
Та в Ваших серцях – живе щира любов!
Ви – приклад мужності для всієї планети!
Відбиваєте атаки на землі, і з неба ракети!
Так хочеться, як синів, Вас обійняти,
Руки, що тримають землю, поцілувати!

24 березня 2022

Якщо звісток від мене не буде, ти матусю моя, не журись!
Іди рідненька в церкву Божу, за здоров'я моє помолись!
Якщо звісток від мене не буде, до Ісуса ти звернись!
Не втрачай надію ніколи, прошу ненька рідна, молись!
Мамо, ти знаєш, я воїн, і ідуть дуже тяжкі бої,
Твоя материнська молитва полікує рани мої!
Ми воюємо без перериву і в нас немає зв'язку,
Та я неодмінно вернуся і посаджу дерева в садку!
Ми боронимо рідну землю і наш український народ!
Наша воля і свобода – це найбільша з нагород!
Не хвилюйся, рідненька, прошу, поряд з нами завжди Бог,
Я прийду, ти вір, з перемогою, і не буде більше тривоги!

17 квітня 2022

Я тобі, синочок, пошию бронезилет із молитов!
Любов'ю його освячу, щоб неушкодженими прийшов!
В бронезилет вплету силу, хоробрість, незламну волю!
Попрошу, Архангела Михаїла, захистити на полі бою!
Я тобі, синочок, в бронезилет покладу іконку Ісуса,
Я за тебе і воїнство наше, щоденно Богу молюся!
Наша віра й любов, то броня, яку врагу не пробити!
Вертайтесь живі, з перемогою! Будем щасливо жити!

03 травня 2022

Могутній Роде! Помагай народу!

Роде, Великий, що в сяйві слави!
Прошу спасіння для народу й держави!
Роде, в Вищих світах, за нас заступися!
За волю і щастя внуків рідних, молися!
Роде, могутній, роде, сакральний !
Ти – наша віра, оберіг сусальний!
До тебе звертаюсь і захисту прошу!
У генах код вольності предків ношу!
Великий, мудрий, древній мій Роде!
Допоможи, в праведній битві, народу
Українці Рід і прабатьків почитають!
Предків шанують, коріння своє пам'ятають!
Роде мій, не дозволяй, щоб нас вбивали!
Не дозволяй, щоб землю вороги топтали!
Пращурі Роду, на поклик внуків прийдіть!
Катів наших по вітру, як пил розметіть !
І прийшов ДУХ предків, людям на підмогу!
Розквітло древо Роду – квітами перемоги!
Землю наших предків, врагам, не підкорити!
Ми – нащадки славного Роду, будем в мирі жити!

04 травня 2022

А ти так схожий на Ісуса,
А очі кажуть: "Не скорюся!"
В твоїх очах весь біль країни,
В них – Маріуполя руїни!
У підземеллях Азовсталі,
Куєте волю з криці й сталі!
У нищих ворогів холоне кров,
Коли лише чують слова: "Азов".
Твій дух вищий за наші Карпати,

Ніхто так мужньо не міг воювати!
Хай молитви створять захисне поле!
Хай відступлять темрява і горе!
Надія героям світить серед ночі,
Цілує любов'ю втомлені очі!
Ви вийдете з пастки! З Вами – весь світ!
Дай, Боже, їм сили і многая літ!

09 травня 2022

Я – нескорена «Азовсталь»!
Я України – святий Грааль!
Я – нескорена «Азовсталь»!
Зі сталі і волі вдягла пектораль!
Ворогам мене ніколи не вбити!
Я – безсмертна! І в руїнах – буду жити!
Я стримую пекло, щоб далі не йшло!
Щоб повернулось туди, звідки прийшло!
Я – «Азовсталь»! Почуй мене весь світ!
Врятуй незламних воїнів – України цвіт!
Хай безстрашні вийдуть з оточення звіра!
Хай станеться диво! Спасе Бог! Поможє віра!

13 травня 2022

Буде так, як Мольфарка українська схоче!
Молитву магічну шепочу щоночі!
Плету з павутиння, тобі враже, сіті!
Попадеш у них, не стане в цім світі!
Буде так, як Мольфарка українська скаже!
Хто до нас з війною – той у землю ляже!
Хто зброю візьме проти нас, – віднімуться руки!
Ноги не зможуть іти, бо стануть, як ті каменюки!
Буде так, як Мольфарка українська попросить!
Кожна з нас, у собі – силу предків рідних носить!
Всю зброю направлену на нас – вітром відганяю!

До тебе, кате, твою зброю, – бумерангом повертаю!
Буде так, як Мольфарка вкраїнська забажає!
Все військо твоє, нечистий, вогнем запалає!
А ми – сонячним промінням вже вишиємо перемогу!
Країні прокладаємо в майбутнє – квітучу дорогу!
15 травня 2022

Захисники рідненькі, ті що у полоні,
Цілую любов'ю зранені Ваші долоні!
Ми біля вас - молитвою, надією, вірою,
Заради всіх нас - собою офірували!
Воїни зі сталі, незламні лицарі свободи,
Низький Вам уклін від всього народу!
Дай Боже, їм сили, визволи з неволі!
Дай нашим героям здоров'я і доброї долі!
Хай владі удасться всіх воїнів обміняти,
Хай кожна родина зможе їх обійняти!
Захисники! Ви сяєте славою в усьому світі!
Ви повернетесь і будете ще довго жити!
20 травня 2022

Гей, голубко, голубко, до синочка лети,
Там синочок в неволі, йому слід допомогти!
Там кровинка страждає, в нього рани болять,
А ординець сміється та іде катувать!
Та голубка, то ненька, що шукає дитя,
Чорна хмара ординська забирає життя!
А синочок боровся за країну й народ,
Щоби не позбавив ворог нас волі й свобод!
Сина взяли в неволю, коли він воював,
Був воїн ранений, сил боротись не мав!
Вороги захопили наших вірних синів!
Кара небесна чекає усіх нищих катів!
Ненька сина шукала і рідного знайшла!

Вишиванку біленьку – оберіг одягла!
А вкраїнські соколи прилетіли туди,
Погнали ворога клятого в темні засвіти!
Уже скоро з неволі весь народ визволим,
З колорадських ординців залишиться дим!
Землю вкраїнську очистимо, врятуємо край!
Запросимо щастя і долю в наш український рай!

09 червня 2022

Сію, вію по країні намолений мак!
Враже, ти не пройдеш, а згинеш – чужак!
Сію, вію по країні намолений мак!
Як не підеш, бісе, ляжеш в землю, буде так!
Сію, вію по країні намолений мак!
Маю силу велику! Я – характерник – козак!
В землі святій, бісе, собі яму ти знайдеш,
Козацькі діти будуть гнати, поки не підеш!
Сію, вію, силою предків замовляю,
Всю зброю проти тебе, кате, повертаю!
Засівати буду тебе, всіма видами зброї!
Не віднімеш, ти антихристе, нашу волю!
Тебе, враже, ганьбою і вогнем поливаю,
Пісню перемоги на бандурі виграваю!
Проженемо нелюдів та й посіємо жито!
Будемо гарненько, добре в світі жити!

10 червня 2022

Я в полоні був, нас там катували,
Надлюдських мук ми від катів зазнали!
То не полон, то концтабір був, друже,
Мене вбили, було боляче дуже!
Вже не болить, душа пішла до раю!
Відомстите за нас, побратими, знаю!
За наші тяжкі муки, зламані долі,

Бийте шакалів, заради нашої волі!
Вже не побачу дорогеньку неньку,
Лиш вітром прошепчу: « Прости, рідненька!».
Більше не поцілую кохану дружину,
Не принесу обіцяний подарунок сину!
З небес буду захищати край незримо!
Мій дух назавжди з Вами, побратими!
В День перемоги соколом прилину,
Обійму душею всіх вас і Україну!

31 липня 2022

Військовий шпиталь. Важкохворі бійці.
В одного воїна – великі рани на лиці.
Поряд – його Янгол - охоронець стоїть тихо,
Відганяє крильми від героя смерть і лихо!
В другого воїна – в бою відірвало руку.
- Чекаю протез, вернусь, щоб бити врага - падлюку!
Янгол охоронець хлопця, також руки немає,
Зате крил в бою не втратив, літає, літає!
В іншого пораненого – немає більше ніг,
Зате Янгол - охоронець життя йому зберіг!
Янгол цього солдата, без ніг, та крилатий!
Вилікується вояка! Вернеться до хати!
Солдатик без ока і з пораненнями в живіт,
Хвилюється за побратимів і шле їм привіт!
Його Янгол, як і воїн, немає ока,
Та літає Янгол, як і раніше – високо!
Красень лейтенант, тільки відійшов наркоз!
Розповів, як з пораненням в голову, до своїх повз!
Розповів про наречену, що буде весілля!
Вдягнуть одяг з гаптованим калиновим гіллям!
Янголи дали мужнім воїнам свої крила!
Янголи дихнули життям, дали бійцям сила !
Бути крилатим заслуговує лиш той народ,
Чия сила духу і воля, – для країни оплот!

25 серпня 2022

Мужнє, небрите обличчя та стомлені очі,
Тобі, солдате, вклонитися до землі хочу!
Внутрішнє сядво в тобі, в погляді – воля.
Нехай обходить, тебе рідний, недоля!
На своїх плечах тримаєте світ і державу,
Піднімаєте високо козацьку славу!
В очах захисника – блищить сонце перемоги!
Ви прокладаєте героїзмом мирну дорогу!

12 вересня 2022

Джерельна база текстів:

Жанна Франчук. URL : acebook.com/vkjanna

Ілля Чернілевський

Від рук окупантів загинув відомий сценарист, музикант і бард Ілля Чернілевський, поету було 30 років.

(З мережі)

Танцює в повітрі, свистить біля ніг
Осколків і куль нелюдська завірюха
І мій кулеметник говорить мені
"Пішли повоюємо трохи, Ілюха"
І бачимо ми, як життя наші Бог
В цю мить підганяє під розмір окопу
А я заряджаюсь і думаю "ох"
Як хочеться снікерса і кока-колу
Як хочеться тиші, без мін, без арти
Як хочеться просто її обійняти
Та мирні думки відсуваються в тил
І пальці засмоктує холод гранати
Ми з Юрою вчора курили на двох
І Юра ділився секретами браги
А зранку навідався сепарський ВОГ
І Юру невдовзі двохсотим забрали
Війна не прощає двозначність, брехню
Війна - це отруйний укус саламандри
І серце своє я ховаю в броню
Яку не зірвати. Мене - не зламати
І сонце встає
І говорить усім
Квітневу, палку і тремтливую промову
Що скоро часи набуття, воскресінь

Що вірити маємо ми в перемогу
І палець правиці кільце обійма
Так міцно, неначе дитину матуся
І чуючи залпи свинячих гармат
Кажу собі впевнено:
Я повернуся

Тягнеться тихо смужка світанку
Крізь дірку бліндажику.
Ранок в атаку
Вже рветься
Кидаючи променів черги
Крізь хмару, що вигнулась в форму мачете
Солдати встають. І дзеленкають кухлями
Нужнику будка пронизана кулями
Інстинкти рятують. Первинні, тваринні
Товариш мій не підірвався на міні
Цей дивний настрой. Цей спокій у серці
Що тільки сильніше росте в небезпеці
Чуття, що я там, де хотів і де мушу.
Життя, що шугнуло патроном в калюжу
Життя, яке кожен із нас ще не виборов
Життя, що спростовує звичні нам виміри
Надія у квіточці на бездоріжжі
Думки, що поставив я на запобіжник
Приціл, що шукає пожадливо цятку.
Ми знов переможемо.
Я обіцяю.

Щоб були ми живі, здорові.
Перемога була і мир
Я дивився на плями крові
Я роздумую, хто є ми
В параної. У перегоні

В лапах схованок і тривоги...
Поправляю похмуро бронік.
Хай тебе береже твій бог.
6 травня 2022

Від безглуздих конфліктів гірко
Я збираюся у наряд
Ці сварки намалюють дірку
У душі, як в землі снаряд
Проблиск світла, дзвінок, та темінь
Огортає, щоб промінь вмирав
Ким я стану колись для тебе?
Просто виживший ветеран.
Як в Донбаських степах уперто
Не росте навесні трава
Так і фейку стосунків вмерти
Не зрости в льодяних словах
Не згадати тебе ночами.
А тобі - не вловити суть
Що з веселого тут - лиш чайки
Що зачовгане небо рвуть
Не жаліюся. І не кличу.
Хай що мало піти - піде
Наче просто шкідлива звичка
Наших спогадів тло бліде
Щоб ім'я, що пекло окропом
Із землі мого серця шмат
Не урвало. І кров над окопом
Щоб забулася, як кошмар
Щоб були ми живі, здорові
Перемога була і мир
Я дивлюся на плями крові
Я роздумую, хто є ми
в параної. У перегоні.
В лапах схованок і тривоги...
Поправляю похмуро бронік.

Хай тебе береже твій бог.

ВАЖЛИВО!

Це останній вірш Іллі Чернілевського, оприлюднений ним 6 травня 2022 року, а наступного дня він загинув у бою.

Вічна слава і вічна пам'ять поету і воїну! (З мережі)

Джерельна база текстів:

Ілля Чернілевський . URL : <https://www.facebook.com/illiachernilevskiy>

Уляна Шарпе

запитай яке обличчя має війна
гострі вилиці
затиснуті губи
кінцівки розкидані
оголені серця не на своєму місці
а десь пульсують
оббиваються самотніми рибинами
під ритм свисту ракет
об лід байдужості
обличчя війни заперечує відомі істини
гуманізм
емпатію
любов до ближнього
ми стоїмо на безпечній відстані
затуляємо рвані рани
щоб не вразити світ
півні не встигають відспівувати
вОрони - насититись
ніч наче й не закінчувалась
а врожай не сіявся
в жмені - крихти добра
за пазухою -
біль наших предків.

Ми теж жертви - казали вони,
перетинаючи кордон зі своїми обдуманно-спакованими валізами.
Ми, жертви режиму, покинули все, спалили усі мости
(ретельно замкнувши свої теплі оселі,
а вазони роздавши знайомим).
Ми змушені тікати, нас притісняють,
наших чоловіків примусово мобілізують,
загалом ми проти війни, ми за мир.
Чесно-чесно.
Тому ми ось тут.
З відкритими обіймати, порожніми обіймами і діалогом.
Ви повинні проявити толерантність до нас і наших дітей.
Тим часом російські ракети умисно вцілюють в українських дітей,
їхніх батьків,
їхні домівки,
їхніх тварин,
а жертви режиму прокладають найзручніший маршрут мандрівки до
світлого майбутнього.
От тільки б відмити руки.

Ми стояли на березі ріки,
що тут протікала і рахували каміння у повній тиші,
нерухомо тримались за руки,
аж судомило м'язи й гуло у грудях.

Приходили напитися звірі - усі по парах,
лягали й чекали,
коли в'оди повернуться додому, а риби заповнять плеса.
Їхні очі сухі впадали нам у серця,
сіяли смиренність, що проростала полином
і залишалась на завжди
на згадку,
на покарання.

Приходили й інші переодягнені у святих,
складали дари до урвища.
Яке марнотратство, думали ми,
а звірі мовчали.
Вони на сторожі чекали наступних,
які перетнуть межу й підуть до землі,
щоб потім рясно вродило,
пильнують, аби дочекали врожаю їхні потомки.
І пам'ять не зрадила.
Знову.

Туман настільки густий,
що не видно твоїх очей, кольору підводних течій, тільки постать ледь-ледь
проростає у пам'яті і в прозорості обрисів все що було,
все що висіло між нами в повітрі –
розчиняється і розпадається на уламки атомів,
які час від часу ще поколюють у ділянці, де серце.

Лиш уяви на хвилинку,
що ми десь на перехресті позаминулої осені:
нейрони іскрять і небо над нами ще не стало проваллям,
день не минає - день розстеляє зорі під нами й для нас.

Лиш уяви на хвилинку: ритм відбивають дощі,
синхронні із гулом в вухах, і шумом машин,
і більше нічого не має ваги,
тільки ми замкнені в думках один одного.

Лиш уяви....

Вітри приводять вчасно до тями
розсіюють туман і вимітають з пам'яті миті з тобою

лежати горілиць і відслідковувати наше прискорене дихання,
рахуючи втрати з кожним вибухом –
біль роз'їдає азотом зсередини,
з кожним видихом - стає менше повітря і більше спокуси
сховатися в тишу і довше мовчати в обіймах.

Холодно в пальці.

Так щоосені зводять судоми,

шорсткість губ,

сухість у роті.

Ти ж пам'ятаєш наші з тобою останні розмови,

- такі безглузді причини втратити когось близького...

Ріка, що між нами, загубивши русло, по колу затуляє в себе,

під вінець Персефони - це ніби прокляття,

яке зараз змиваємо на берегах Серафимів,

де так нестерпно чекати спасіння,

якби ж ти умів попросити у кого потрібно,

якби ж ти тільки умів попросити як слід,

то ми, мабуть, були б безмежно далекі,

а зараз між нами принаймні цей тремор жовтневої ночі.

тихше

спусти якір і вслухайся в ритм коливання води

так калатає серце куниці

що прийшла не туди

ще довірлива бо молода

що готова їсти з руки

– постріл впритул замість жмені трави

так дитячко гойдає любляча мама

три рази похрестившись

про всяк

щоб втекти від біди відділивши кошерне від решти

проміняла Рахель на святу Бригіду
на якийсь час
(та насправді довіку)

тихше
трохи поспи
і впусти світло місяця в обійми стіни
най витанцьовує німбом
літери твого нового Бога
що чекає тебе при підніжжі гори
так відблискують зорям кокетуючи риби-хвости
що померзли в обіймах Прамами ріки
що розлилася тричі і тричі вросла в береги
(близькість не буває безпечна
ще на крок відступи)

тихше
загорнись в свої сні
спозаранку надривом горлатимуть жалобні пісні
де клеймо перелюбу трує і трує знатні роди
хоч шкіру здирай
хоч синів відречись
абощо роби
аби втретє не ступити ногою сюди

тихше
тихше
поспи
не тривож тих що пішли до землі
завтра попіл розвіють вітри
де куниці бояться людської руки

серпень пече
присмак полину

гірчить
запах трави
що вкриває тебе
обіймає за плечі
очі твої
заблукали в пошуках вцілілих
сухі від вітрів і нестачі дощів
примружують погляд
у жмені земля
у землі - твій родовід
виведи всіх з цих степів
і рушайте на південь.
серпень гірчить
серпень випалює і
закочує літо за обрій
все би нічого
тільки б тобі вберегти
тих хто поруч.

спершу сподіваєшся, що просто немає зв'язку,
а потім - що смерть настала миттєво й безболісно.
Як наважитись упізнати тіло?
Аби тільки вціліло обличчя, щоб поцілувати в чоло.
Востаннє.
Господи, цвяхи вбиваються й пульсують де серце,
з ними тривожно, як у лоні з тобою,
але цього разу - назавжди.
Усміхаєшся зі знимки.
Це не могло статись насправді,
ти запевняв, що безсмертний.
Твої речі ще носять твій запах.
Зачинити потрібно вікна,
щоб вітер не виніс останні про тебе свідчення.
Тепер можна впадати ще глибше в чорні діри,

слухати твою музику,
щоб приглушити власний крик.
Доведеться з цим жити далі
і мстити без страху за тебе,
бо двічі не помирають.

- Що ти читала востаннє? - питає він, заздлегідь знає відповідь,
та треба про щось говорити.
- Міцкевича "Кримські сонети" - бреше вона.
(Міцкевич зараз ближчий від Криму - насправді, хоче цим сказати).
- Покажи мені свої долоні - заглядає в очі і бачить темряву.
- Цієї води має вистачити ще на декілька днів, - втішає він.
Вона робить ковток.
Маленький, щоб дотягнути до наступного сходу сонця.
- Мені більше не сняться сни.
Її зітхання, важкі і гучніші від літаків, падають йому на плечі.
- Востаннє мені снились кольорові птахи наприкінці зими.
Він хоче обійняти прірву,
що розрослася і пробила наскрізь її серце.
Свист згори пронизує тіло,
ріже навпіл душу і каменем в ній оселяється.
- Якщо ми звідти виберемось ...
- У нас ще є трохи їжі - не все так погано - перебиває він.
- ...давай, цього ніколи не забудемо - просить вона.

Вимкни світло,
втома шалена впала на нас просто з неба,
зранила тишею й сірістю в'їлася в чакри.
У місті руїна,
у домі - побиті склянки,
вікна забиті на вщент.
крізь шпарки вдираються зорі,

підморгують нам надто високо
й надто проникливо.
Все це не може не зводити з розуму, Господи!
- страх підступивши в впритул, перекриває горлянки.

Лютий лютує пронизливо і безупинно.
Здається, ніколи не скінчиться
й по колу роз'ятрює рани
Прощальні обійми випалюють душі до седна
й ще глибше
Захлинутись можна від місяця,
що по вінця в жолобі
Вимкни світло,
поки всесвіт метає тишею
у наших дітей в утробі.

діти замість іграшок
пакують ніж у валізку
мають більше років ніж прожитих днів
знаються на людях і зраді
не пробачать
не забудуть запах війни
просочений кров'ю і сіркою
вони пам'ятатимуть присмак обвугленого заліза
і сирій землі
ця пам'ять ніколи не зникне
ненависть проростає у маленьких серцях
і болить продірявлює душі
не зцілює
і ніколи не перестає

довели до межі і сказали
ось тут твій кінець

нігтем як скальпелем зробила проріз у землі
з ніжністю й вдячністю
і відділивши своє від свого
вкинула зерна про всяк
і з надією і трохи зі страхом:
все що посіє те й пожне
якщо дочекає врожаю
в горлі набрякло від крику
більше ні пари з уст
ні слова нікому
ні слова йому
ні крихти уст
ані доторків більше

сонце сліпило ще з позаминулого літа
а може це просто так гаряче бахає серце
і морем в вухах затамовує тишу і надиктовує вірші
лишивши на дні крихти спокою
по дорозі скидала коріння як птах пір'їни
по дрібці
по гілці
до останнього
як по лезу навшпиньки поверталась в минуле
щоб залишити там всіх синів
йому ненароджених

Господи, схили голову
і узрієш холодні тільця дітей твоїх,
розкидані зернинками маку,
розхристані вітрами по землі,
що зродила цьогоріч напрочуд багато,
хто їх глядітиме від нині і розчісуватиме волосся,
і хто заспіває, коли зненацька заплачуть?
Ой, мамо, уже ж не заплачуть.

Дай координати,
Господи, де знайти тебе,
куди надсилати списки ворогів,
до кого молитись,
чи ти не схибив,
бува, зі шляху істинного, можливо,
ти й сам чекаєш спасіння, у відчаї від створення світу

Камінь об камінь:
вогонь не гріє,
вогонь випалює наші домівки
і залишає нас просто неба,
в яке запускають ракети, у твоє небо, Господи,
Ти ж чуєш цей свист,
і знаєш - цю кров не відмити,
і всіх не відплакати.
Куди б не ступила нога - там жалоба.
І їм точно воздасться.

Ти не дотримав слова, Господи.
Знову.
І як нам тепер з цим знанням далі жити

від тепер усі мої молитви незграбні і нерозбірливі,
схожі на рапорт чи воєнні нотатки,
у них більше питань,
аніж надії: що сталося із жінкою,
яка не встигла поховати дитину,
що станеться з тими,
чиє дитинство обірвалося з пульсом близьких.
Ця війна із запахом диму,
гулом, виттям сирен,
заповзає під дитячі ковдри,

висмоктує радість, лишаючи жменю ненависті.
З моїх молитов зникли прохання і вибачення,
залишилися назви міст,
імена згвалтовних,
закривавлених,
закатованих,
їхні дати народження (часто короткі).
Не знаю, що робити з безіменними,
які мають тільки номер,
нанизую їх на вервичку,
боюся, що не вистачить зернинок,
боюся забути - записую,
щоб після розповідати дітям.
Мої молитви стали списком тих,
кому слід померти і ніколи не воскреснути.
Амінь

... Уламки надщерблених слів із псалмів
підшкірно подразнюють рани.
Німі і безкрилі ангели тінями
снують по містах.
Відвертають обличчя від огорнених тишею,
що впадають у чорні лігва землі.
Їм більше не холодно.
Їх зігрівають розпущені коси,
красивих колись, повних віри очей.
Ангели ранять ще більше,
бо знають, жодні молитви
і жодні боги не втамують біль,
всіх від нині бездітних,
благословенних на відчай,
що коріння пустив аж на сім поколінь.
Безмовно кричи у пільму.
Де колись протікала ріка
- зараз лезом прорізала ґрунт,
розливаючи чорні загуслі від помсти в'оди.

Пригуби.

Напої всіх своїх дітей, хай їм більше не сняться сни.

Перехрести й помолися востаннє.

Ангели відвертають обличчя.

Джерельна база текстів:

Уляна Шарпе. URL : <https://www.facebook.com/uliana.sharpe>

Науково-популярне електронне видання

**СЛОВО, ЗАГАРТОВАНЕ ВІЙНОЮ.
АНТОЛОГІЯ МЕРЕЖЕВИХ ТЕКСТІВ (2022 рік)**

У трьох томах

Том 1. ПОЕЗІЯ

Автор ідеї-упорядник
МАРТИНЕЦЬ Алла Михайлівна

Електронне видання на CD-ROM
Один електронний оптичний диск (CD-ROM).
Об'єм даних 9,24 Мб

Головний редактор	В.М. Головчак
Верстка	А.М. Мартинець
Обкладинка	ШІ

Підп. до друку 14.09.2023. Формат 60x84/16.
Гарнітура "Times New Roman". Ум. друк. арк. 17,3.

Видавець

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника
76018, м. Івано-Франківськ, вул. С. Бандери, 1,
тел. 75-13-08, e-mail: vdvcit@pnu.edu.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 7616 від 26.05.2022

ISBN 978-966-640-544-2